

משפחה
מזוהה

שורשים

[illegible]

23.03.2012

תוכן העניינים

ערכים

74-75	סבא שמואל ליבובסקי ז"ל
76-79	שושלת משפחת ליבובסקי
80-82	סבתא יעל ליבובסקי
83-85	בית אמא-המשפחה המצומצמת
86	בית אמא-תמונות משפחתיות
87	מתכונים מהמטבח המצרי
88	פאזל החיים
89	סיכום
90	מקורות
91-97	הוראות לכתיבת עבודת שורשים
98	הערכה עבודת שורשים-מחנכת

1	הקדמה
2	מבוא
3	מעגל האני
4	תעודת זהות
5	תעודת לידה
6	מזל טוב
7	עופר נולד
8	אירועים בשנת הולדת-1999
9	השם שלי
10	סיפורו של חפץ
11	רק על עצמי לספר ידעתי
12	הברקות של עופר מגיל שנתיים-שלוש
13	האירוע המרכזי השנה, עבורי
14	רגעים מבר המצווה של ליעד
15	רגעים מבר המצווה של כפיר
16	רגעים מבר המצווה של אלמוג
17-24	שנות ילדותי הראשונות...תמונות
25	בית הורי-משפחתי המצומצמת
26	אבא שלי
27	אבא ואני-תמונות
28	אמא שלי
29	אמא שלי-תמונות
30	אח שלי ליעד
31	ליעד ואני-תמונות
32	אח שלי כפיר
33	כפיר ואני-תמונות
34	אח שלי אלמוג
35	אלמוג ואני-תמונות
36-38	ארבעת המופלאים לבית מלול-תמונות
39	בית הורי
40	בית הורי-החתונה
41	בית הורי-אבא ואמא-תמונות
42	בית הורי
43	בית הורי-תמונות
44-45	בית הורי-עופר נולד
46	בית הורי-בריתות כל האחים
47	בית הורי
48	מסורת משפחתית-שלום כתר א'
49-51	המשפחה שלי-תמונות
52	הבית/הושוע צפיר
53	משפחתי המורחבת-מכל קצוות תבל
54	המשפחה זקרב/חגית בנדימן
55	אילן היוחסין של משפחתי
56	תאריכי לידה/פטירה
57	בית אבא-משפחת מלול דימונה
58	מפת נדודים/מרוקו כללי
59	סבא וסבתא-ממרוקו לא"
60	ראיון עם סבתא עליזה
61	רבי מרוקו/ספר האמונות התפלות
62	המימונה
63-64	טקס החינה
65-66	תמונות משפחתיות
67	מתכונים מהמטבח המרוקאי
68-70	איציק מלול ז"ל
71	בית אמא-משפחת ליבובסקי חיפה
72	מפת נדודים/אוקראינה כללי
73	מפת נדודים/מצרים כללי

הקדמה

האמת שבכל פעם שחשבתי על עבודת ה"שורשים" שאני צריך להגיש השנה, העדפתי להדחיק את העניין. זוהי עבודה גדולה ומורכבת, שלא כמו שאר העבודות שאנו נוהגים להגיש בביה"ס. זה אמור להיות מסמך. מסמך חשוב והיסטורי, המגולל את סיפור משפחתי מ"השורשים", הכי עמוקים שניתן להגיע אליהם. כל זוג בסיפור המופלא הזה, מגיע משתי משפחות שונות שלעיתים הגיעו מארצות שונות ורחוקות, והסיפור מסתעף ונהיה מרתק מרגע לרגע.

כשכבר היה מועד להגשת הטייטה הראשונה, לא נשארה ברירה אלא לשנס מותניים ולגשת לעבודה. בשיא המרץ התחלנו לחפש מסמכים ותמונות.

אמא התחילה להתקשר לכל אדם אפשרי, שישג עבורינו עץ משפחתי הכי מסועף ורחוק שאפשר, דורות אחורה. החומר התחיל להצטבר ונראה היה שאנחנו טובעים בים של מסמכים צהובים ועתיקים, תמונות בשחור-לבן וסיפורים מהעבר. כל-כך רציתי כבר לראות את כל החומר הזה מסודר וקריא. סיפור תולדות משפחתי.

וכמו שאתם רואים, הגיעו כל דף, תמונה, מסמך וסיפור למקומם המתאים, ויחד יצרו את עבודת ה"שורשים" שלי. סיפור משפחתי, בית אבותי, אילן המשפחה. שהרי:

"אנו חוליה בשדרת של עם"

ואסור אף פעם, לשכוח זאת.
כי כמו שנאמר:

"דוד שאיננו מכיר את אביו ואימו, אינו מכיר את עצמו,

אינו יודע מה ידש ובמה מרד"

בהזדמנות זאת ארצה להודות לכל אלה שעזרו בהכנת עבודה זו:

- לשתי הסבתות שלי, סבתא יעל וסבתא עליזה, תודה על הסיפורים, התמונות והמתכונים.
- למאיר לבבי (בן-דודו של סבא שמואל ז"ל), על עבודתו הנהדרת "שורשים", על שושלת משפחת ליבובסקי.
- לאדגר, שהוא בן-דוד רחוק של סבתא יעל, על העץ המשפחתי של אמא של סבתא, קליר מלכין ז"ל, לבית כהן.
- לאח של סבתא יעל, רפי מלכא, על העץ המשפחתי של אבא שלהם, יעקוב מלכין ז"ל.
- לכל הדודים והדודות הנהדרים שלי, על הסיפורים והתמונות.
- לאמא שלי, על איסוף החומר, העריכה, הצילום, העיצוב, הכתיבה, הסיפורים ובכלל...על הכל!

מבוא

עבודת שורשים - מהי ?

עבודת ה"שורשים", מטרתה חקר והתחקות אחר שורשי המשפחה.

כל אדם חייב לשמור על ייחודו וערכו.

מורשת של עם מתחילה מן האדם הבודד אל המשפחה המצומצמת שלו, דרך המשפחה המורחבת ויחד, אל היווצרותו של עם.

עם, עם מסורת, מנהגים ומורשת.

כל אדם הוא יחיד ומיוחד, ולכל משפחה צביון משלה.

עפ"י האמונה היהודית כל האנושות כולה, נוצרה מאדם וחוה, ומכאן נולד הביטוי: "כל המציל נפש אחת כאילו הציל עולם ומלואו".

מאדם אחד נוצר עם. וזוהי בעצם חשיבות הפרט.

על כל אדם צריך להסתכל כאילו ממנו ייוצר עם.

שורשי העץ - נמצאים מתחת לאדמה - הם מוסתרים. השורשים משמשים את העץ ליניקה ממקורות המים.

הם אחראיים גם-כן לייצוב העץ ולעמידתו האיתנה.

שורשי האדם הם המסורת והתרבות, המטען של כל אחד מהבית.

גזע העץ-הבסיס של העץ, צומח מלמטה למעלה. הוא אחראי על עמידתו של העץ, בעיקר בתקופת סערות.

עשוי קליפה חיצונית וליבה פנימית.

גזע האדם-הוא התכונות המאפיינות את האדם, הדברים המהותיים שבו.

נוף העץ-הוא יופיו של העץ. עלי העץ הופכים את אנרגיית השמש למזון לגדילת הצמח.

יש ענפים הפונים לכיוונים שונים. נוף העץ משמש לזיהוי העץ.

נוף האדם-הם אמונותיו, דעותיו וערכיו. התנהגותו ומאפייניו החיצוניים.

עבודת ה"שורשים"-באה לתת מענה לכל השאלות האלה.

שכל אחד מאתנו יידע מהיכן הוא בא, ואז קל לו יותר יהיה לדעת, לאן הוא הולך.

עבודת ה"שורשים" הייתה עבורי מסע בזמן אל תוך ההיסטוריה של משפחתי.

רבים מן האנשים שאספר עליהם, אינם בין החיים, אך עדיין נשארו צאצאים שיוכלו לספר לי, על אלה שאינם עוד.

בעזרת ראיונות תיעדתי את שושלת משפחתי, אותה אוכל להעביר הלאה אל צאצאי שיהיו המשך השושלת המשפחתית,

והפעם יהיה זה בצורת מסמך מתועד היטב, מלווה בכל תמונה, מסמך ותעודה אפשריים.

נעזרתי גם בחומר כתוב מספרים ומן האינטרנט, וזאת בכדי ללמוד על העמים, הארצות והמנהגים שמהם צמחה משפחתי.

אילן...צמדתו בשמיים

ושורשיו באדמה.

תבוא סערה,

תיהרס הצמדת,

אך השורשים יצמיחו

אילן חדש.

צא ולמד...

חקור את השורשים,

דע את האילן כולו

ואהוב את הצמדת.

אני נהניתי מכל רגע...

מקווה שגם אתם,

הקוראים...תהנו!

עופר מלול

שורשים

מעגל האנרגיה

עופר
מלול

תעודת זהות

להלן

שם ומשפחה: עופר שמואל מלול
מספר תעודת זהות: 208137992
תאריך לידה: 12.06.1999 , כ"ח בסיון תשנ"ט
מקום הלידה: בית-חולים רמב"ם, חיפה
יום ושעת הלידה: יום שבת' שעה 09:10

מין: זכר

משקל בשעת הלידה: 3,670 גרם

גובה בשעת הלידה: 56 ס"מ

צבע שיער: חום

צבע עיניים: חום

הלאום: יהודי

הדת: יהודי

שם האב: אבי מלול

שם האם: לואיס ליבובסקי מלול

מקום מגורים: רח' דבורה 18 קרית-מוצקין

גיל: 12.5

גובה: 173 ס"מ

משקל: 48 ק"ג

תיאור חיצוני: גבוה, יפה, חיוך שובה לב, תסרוקת "גלח" ובמילה אחת: חתיך

תחביבים: כדורסל, טלוויזיה, מחשב ומוסיקה

מקומות בילוי: סרטים, מסיבות, באולינג וכל מה שעושים עם חברים

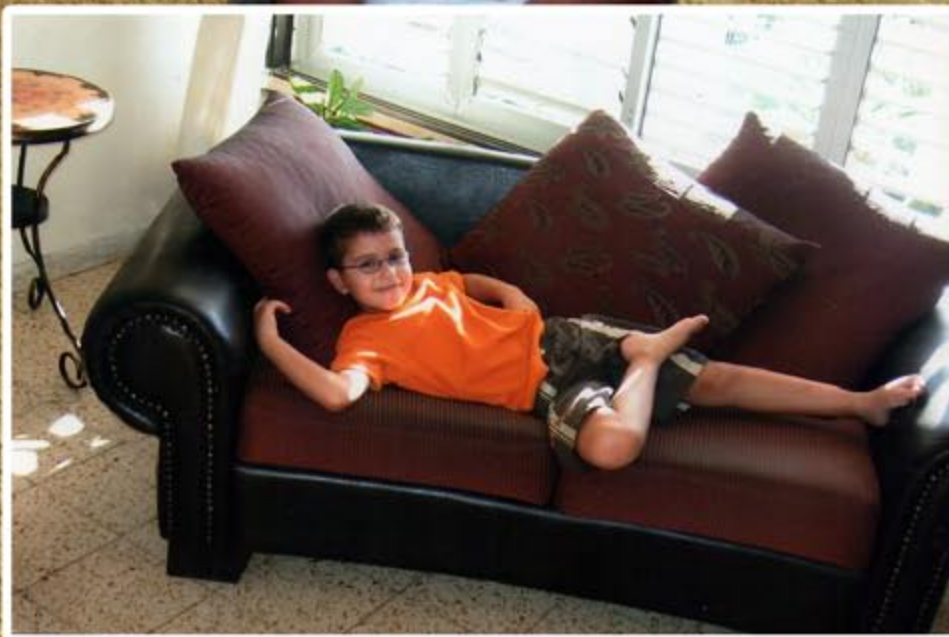
תוכניות טלוויזיה: עספור, החיים זה לא הכל, הבורר, הפמלייה

מקצוע בעתיד: עורך דין או כדורסלן

מאכל אהוב: קציצות פלאפל, פיצה

משקה אהוב: מים

שונא: סדר, שנוגעים לי בדברים ללא רשות ושיעורי בית.

עולה

תעודת לידה

שם המשפחה	מלול	שם הפרטי	עופר שמואל
שם הפרטי של האב	אברהם עמרם	שם הפרטי של אבי האב	
שם הפרטי של האם	לואיס לאה	שם המשפחה של אבי האם	ליבובסקי
חמין	זכר	מספר הזהות	2 0813799
חלאום	יהודי	חדת	יהודי
נולד ב :	חיפה	שם בית החולים	רמבם
תאריך הלידה העברי	כ"ח בסיון תשנ"ט	תאריך הלידה הגריגוריאני	12 ביוני 1999

הנני מאשר כי הילוד נרשם בספר הלידות
התעודה ניתנה בהתאם לסעיף 30 לחוק מרשם האוכלוסין תשכ"ה - 1965
בלשכה למנהל אוכלוסין בחיפה
בתאריך כ"א באב תשנ"ט
3 באוגוסט 1999

ע. סופר

חתימת פקיד הרישום

חותמת המשרד

דירה 8

מלול

18
26362

לכבוד
עופר שמואל

דבורה
קרית מוצקין

אלישי

קרן קימת לישראל

מלול למשפחת

לחץ 206!

עיריית קרית מוצקין וקרן קימת לישראל

מברכות אתכם לרגל הולדת

בנכם ביום כ"ח בסיוון תשנ"ט

ושמחות להודיעכם כי נטע עץ לכבודו ביער הילד

יצחק אלישיב

מנהל קייל

מ.ב.

חיים צורי

ראש עיריית קרית מוצקין

מבקרים בבי"ח אחרי הלידה...

עופר...בן שנייה

עופר בן שבוע

עופר בן עשרה ימים...
פעם ראשונה בטיפת חלב

אירועים בשנת הולדתי 1999

- 1 בינואר - מטבע האירו יוצא לדרך, במקביל למטבעות המקומיים.
- 25 בינואר - כ-1,000 הרוגים ברעידת אדמה בקולומביה.
- 7 בפברואר - עבדאללה השני הופך למלך ירדן עם מות אביו המלך חוסיין ממחלת הסרטן.
- 12 בפברואר - הנשיא ביל קלינטון זוכה על ידי הסנאט האמריקני במשפט ההדחה.
- 23 בפברואר - מוקמת מפלגת המרכז בישראל.
- 21 במרץ - ברטרנד פיקרד ובריאן ג'ונס הופכים לראשונים בעולם שהקיפו את כדור הארץ בעזרת כדור פורח.
- 26 במרץ - הוירוס "מליסה" תוקף מחשבים ברחבי העולם. התקפה זו הייתה אחת הגדולות ביותר עד לאותה תקופה, פגעה ברשתות מחשבים רבות וחידדה את המודעות לזיוסי מחשב.
- 28 במאי - גוף הצוללת אח"י דקר נמצא במי הים התיכון, 31 שנים לאחר שאבד הקשר עם הצוללת.
- 28 במאי - לאחר 22 שנים של עבודת רסטורציה, תמונת "הסעודה האחרונה" של לאונרדו דה וינצ'י חוזרת לתצוגה במילאנו שבאיטליה.
- 6 ביולי - אהוד ברק מציג את ממשלת ישראל העשרים ושמונה בפני הכנסת, ומתחיל לכהן כראש ממשלת ישראל.
- 31 ביולי - נאס"א מרסקת בכוונה את החללית "Prospector Lunar" על פני הירח, ובכך מסיימת את משימתה למצוא מים קפואים על פניו.
- 31 בדצמבר - בכל רחבי העולם חגגו את תחילתו של המילניום ה-3, החגיגות התרחשו בצל החששות מ"באג 2000" שהתבדו.

ההנהגה במדינת ישראל

- ראש ממשלת ישראל - בנימין נתניהו (מפלגת הליכוד-גשר-צומת) עד ה-6 ביולי, אהוד ברק (מפלגת העבודה)
- נשיא המדינה - עזר ויצמן
- הרמטכ"ל - שאול מופז
- ממשלה - ממשלת ישראל ה-27 עד ה-6 ביולי, ממשלת ישראל ה-28.

שמי עופר שמואל אני גאה בשם שלי ואוהב אותו...

מקור השם: השם עופר נבחר לי מתוך כמה אפשרויות שעלו לאחר הולדתי.
דקל, תמיר ואופק.

אמא אמרה שהשם אופק יפה אבל משמעותו משהו שלעולם אי אפשר לגעת בו..... ובסוף הוחלט על שם באותו משקל.... עופר.

שם נוסף: שמי השני – שמואל – ניתן לי על שמו של סבא שלי, שמואל ליבובסקי ז"ל, אביה של אימי.
לליעד אחי הבכור שם האמצעי-דוד, ע"ש סבא דוד מלול ז"ל.

הורי רצו לתת לאחי השני כפיר, שם אמצעי שמואל, ע"ש סבא שמואל... הסב השני.

סבי שהיה אז בחיים, אמר שלפי המנהג שלהם האשכנזים, לא נותנים שם של אדם בעודו בחיים כיון שזה סימן ל"עין הרע".

לכן, בחר בזכות להעניק שם, ע"ש בן-דודו שאהב והעריך, מאיר לבבי ז"ל.

ולכפיר אחי קוראים כפיר מאיר.

כשאני נולדתי, סבא שמואל כבר נפטר, וקראו לי על שמו.

אתה מוצא, שלושה שמות
נקראו לו לאדם:
אחד – מה שקוראים לו
אביו ואמו,
ואחד – מה שקוראים לו
בני אדם,
ואחד – מה שקונה הוא
לעצמו.

מדרש תנחומא
פרשת "ויקהל" א'

לכל איש יש שם זלדה

ונתנה לו כמיהתו
לכל איש יש שם
שנתנו לו שונאיו
ונתנה לו אהבתו
לכל איש יש שם
שנתנו לו חגיו
ונתנה לו מלאכתו
לכל איש יש שם
שנתנו לו תקופת השנה
ונתן לו עורונו
לכל איש יש שם
שנתן לו הים
ונתן לו
מותו.

לכל איש יש שם
שנתן לו אלוהים
ונתנו לו אביו ואמו
לכל איש יש שם
שנתנו לו קומתו ואופן חייו
ונתן לו האריג
לכל איש יש שם
שנתנו לו ההרים
ונצנו לו כתליו
לכל איש יש שם
שנתנו לו המזלות
ונתנו לו שכניו
לכל איש יש שם
שנתנו לו חטאיו

השם שלי / אמירה בוקק

"זוהר" או "ליאור"
חשים זהב טהור,
חשים צהוב וחם
וחול של שפת הים.

שם קצר כמו "טל"
בקושי נשמע בכלל,
אך רואים משהו קל
ונוצץ שיורד מעל.

כך אני יושב לי ומהרהר:
"איזה שם הייתי בוחר?"
אז איזה מזל וברוך השם
שאני לא צריך לבחור לי שם...

יש ימים שאני מצטער
וחושב שזה לא "פייר",
שאת השם, השם שלי,
משיהו אחר קבע בשבילי.
ואז אני יושב לי ומהרהר:
איזה שם הייתי בוחר?

הנה למשל, "תומר",
מלה אחת של אומר,
וכבר רואים נוף
נפלא וגבוה בלי סוף.

או למשל, "נירית",
ניר – שדה בעברית,
רואים ירוק וכתום
וסביון ונרקיס וכרכום.

אומרים "מעין", "עינת"
וכבר שומעים מגניתי
מים זורמים נתזים
ובהם שטים ברווזים.

סיפורו של חפץ

הטלית של סבא שמואל שמורה בביתנו מאז נפטר, בגיל 67, בשנת 1997.

הטלית נרכשה בארץ ישראל, בשנת 1,942... אז היה סבא בן 13.

הטלית הזו יקרה לליבי... כיון שאני קרוי על שמו של סבא, ולמרות שלא הכרתי אותו,

אני מרגיש שזו מזכרת/מתנה ממנו אלי.

הטלית של סבא שמואל ליבובסקי ז"ל

סבא שמואל לובש את הטלית,
כשהיה ה"סנדק" בברית של אחי כפיר.

סיפורו של הפץ

ספרי קודש לעילוי נשמתם של בני משפחה שנפטרו

מנהג יהודי שכיח, הוא הוצאת ספר קודש, לעילוי נשמתו ולזכרו של בן משפחה שנפטר. בביתנו קיימים מספר ספרים כאלה, אשר הוצאו לאחר פטירתם של בני משפחתנו, זכרם לברכה. עוד בביתנו ספרי קודש שהיו בשימושם היומיומי של בני משפחה שנפטרו, ועכשיו שמורים עימנו.

סידור, לעילוי נשמתו של יצחק (איציק) מלול ז"ל

שנהרג בתאונת עבודה ב-19 בספטמבר 2006, ונקבר ביום כ"ו באלול התשס"ו. איציק היה אחיו של אבא שלי, והיה רק בן 43 במותו.

הסידור הזה של אבא שלי, אבי מלול, ומשמש אותנו מדי יום שישי בקידוש לקראת שבת.

ספר תהילים, לעילוי נשמתו של דוד מלול ז"ל

סבא דוד ז"ל, אביו של אבא שלי, שנפטר בשיבה טובה, ונקבר ביום ג' בטבת תש"ס, 1990.

מחזור ליום הכיפורים, לעילוי נשמתו של יעקב מלכין ז"ל

סבא רבא יעקב מלכין ז"ל, סבה של אמא שלי, שנפטר בנכר ביום כ' בסיוון תשכ"ז, והובא למנוחת עולם בישראל, ביום כ"ט בסיוון תשכ"ז.

ספר תהילים, שהיה שייך ליעקב מלכין ז"ל

סבא רבא יעקב מלכין ז"ל, סבה של אמא שלי, היה אדם דתי שקרא פרקי תהילים בכל יום. ספר התהילים שנשא עימו לכל מקום, שמור עימנו.

רק על עצמי לספר ידעתי...

אישיותם של בני אדם מורכבת מנטיות, תכונות, כשרונות, התנהגויות ואפיונים נוספים. השילוב בין תחומים אלו, הוא שיוצר את המגוון הרחב של טיפוסים ודמויות, מכלול של בני אדם.

מגוון של תכונות אופי מאפיינות אנשים אלה ואחרים. תכונות מסוימות נחשבות לטובות ואחרות נחשבות למבישות. אמינות, חריצות, סבלנות, יושר, הגינות, פתיחות, אומץ, התמדה, מעשיות, רגישות, יצירתיות, בטחון עצמי, שמחת חיים, אמביציה והתחשבות, הן רק חלק מתכונות בני האנוש.

החוכמה היא לדעת להכיר בכל התכונות וקווי האופי המאפיינים אותנו, ואז להשלים עימם או להחליט לשנות...את הדורש שינוי.

כשהסתכלתי על עצמי מהצד, הגעתי למסקנות הבאות:

קווים מרכזיים בדמותי נחשבים בעיניי לטובים ולא הייתי משנה אותם.

אני ילד חיובי, אשר מטרות ושאיפות חיוביות לעתיד עומדות לנגד עיניי.

בעל חוסן פנימי ופיזי, גבוה, נראה טוב, בעל חוש הומור, חכם, חריף מחשבה, יודע לעמוד על שלי, מהיר קליטה, חברותי, מקובל ובשל כל אלה בעל בטחון עצמי טוב.

אני גאה בהשגיי בלימודים, ומקווה להמשיך ולהשתפר בלימודים, ולהרחיב ידיעותי בתחומים נוספים.

דברים נוספים הגורמים לי להיות גאה בעצמי הם מעשים טובים שלי, הצלחה בפרויקט מסויים וכן ציון גבוה במבחן.

אם יש משהו שקשה לי לסלוח עליו הוא שמבטיחים לי משהו, מבוגרים או ילדים, ולא מקיימים או שמעצבנים אותי.

השניות שזכורות לי ביותר כשניות של מתח הן, לפני קבלת ציוני מבחנים, בצפייה במשחקי כדורגל של "מכבי חיפה" ובצפייה בסרטי מתח ופעולה, שאני מאוד אוהב.

ההנאות שלי בחיים הן:

כדורגל, כדורסל, זמן מחשב, צפייה בטלוויזיה (אם אלה הן קומדיות, או סרטי פעולה), בילוי עם חברים, לצפות עם אבא והאחים שלי במשחק כדורגל של "מכבי חיפה".

אם היו נותנים לי כרטיס טיסה חופשי, לאיזה מקום בעולם שאני רוצה, הייתי בוחר קאמפ נואו (איצטדיון כדורגל בספרד) או בדיסניוורלד באורלנדו ארה"ב.

שחקנים אהובים עלי הם:

כדורגל- כריסטיאנו רונלדו ויוסי בניון.

טלוויזיה- אדי מרפי, ברוס ויליס, אייל קיציס, אדיר מילר וסילבסטר סטאלון.

זמרים שאני אוהב: אייל גולן, עומר אדם.

פינות אהובות עלי בבית הן:

בכורסא מול הטלוויזיה, אך בעיקר פינת המחשב שלי, בה אני משחק משחקי אסטרטגיה.

צבעים שאני אוהב: כחול, לבן וירוק.

ריחות שאני אוהב: ריח של גפרור כבוי.

המאכל האהוב עלי ביותר: אורז לבן עם רוטב שעועית לבנה.

המאכל השנוא עלי ביותר: סלט כרוב.

לכל אדם יש חובות וגם לי יש כמה.

הורי תמיד אומרים לי שהחובה הכי חשובה עבורי זה להיות קודם כל בן-אדם! חוץ מזה קיימות חובותי בבית-הספר שהן, קודם כל עמידה בזמנים: לקום בזמן ולהגיע לאוטובוס בזמן, לא לאחר לשיעורים, להגיש עבודות בזמן ולא לשכוח ללמוד למבחנים, וחובת התלבושת האחידה.

בבית גם יש לי חובות והן: תורנויות כלים, הורדת זבל ושליחויות קטנות למכולת, לדואר ובסביבה הקרובה.

הייתי רוצה לשנות בעצמי את הרצון שלי ללמידה, שהוא כרגע די רדום, וזאת כדי שאוכל להרחיב את ידיעותי ולהתפתח ולהיות אדם משכיל, ואז לרכוש מקצוע מכובד ומכנס הרבה כסף.

בעתיד אני חושב להיות עורך דין, רואה חשבון או איש עסקים, בקיצור מקצוע שיכניס הרבה מאוד כסף, וכשאהיה עשיר, הייתי רוצה להנות מפינוקי החיים ולטייל הרבה בעולם הרחב.

שנות ילדותי הראשונות הברקות של עופר מגיל שנתיים-שלוש...

עופר

- עופר סופר...פעם ראשונה, פעם שנייה, פעם שלישייה...
- חבר שלי היה שמן, אח"כ הוא עשה דיאטה וירד לו כל השמן...
- לעופר התחילה לצמוח שן טוחנת וכאבו לו החניכיים...
- עופר: "אמא כואבת לי השן"
- אמא: "צומחת לך שן חדשה ועד שהיא תבקע זה יכאב"
- עופר: "בסדר, אז אני ישקה אותה"
- ועופר הלך לשתות מים כדי להשקות את השן.
- עופר לאמא: "היום למדנו בגן משפט חשוב!"
- "מה ששנא עליך אל תעשה לחברך!"
- אמא לעופר: "ומה זה אומר?"
- עופר: "אם מרביצים לך...תרביץ בחזרה"
- המנורה בחדר הבהבה...עופר רץ לאבא ואומר לו:
- "אבא המנורה עוצמת עיניים..."

גם לאחי כפיר היו כמה הברקות... זה כנראה משהו משפחתי/תורשתי (: הברקות של כפיר מגיל שנתיים-שלוש...

כפיר

- אבא נרדם בסלון, עם הטלוויזיה דולקת-כפיר ניגש לאמא ואמר:
- "אמא, הטלוויזיה פתוחה ואבא סגור!"
- כשאלמוג היה תינוק, חזר כפיר מן הגן יום אחד והודיע:
- "צריך לזרוק את אלמוג ליאור!"
- היו אלה הימים שלפני פסח, וכפיר שמע מן הגג את המשפט "כל בן היילוד, היאורה תשליכוהו"...
- היה זה לקראת מסיבת יום ההולדת של ליעד, ואבא היה במילואים.
- ליעד שאל את אמא אם אבא יבוא למסיבת יום ההולדת שלו,
- ואמא ענתה שזה תלוי במפקד-אז כפיר מיד שאל, "מה אבא תלוי?"
- בהזדמנות אחרת, שאבא היה במילואים, ליעד שאל אם אבא יבוא, אז אמא ענתה:
- "אם המפקד שלו ישחרר אותו."
- כפיר שמע את השיחה ושאל: "מה אבא קשור?"
- יום אחד חזר כפיר מהגן, הצביע על המרפק שלו והודיע:
- "אמא, היום נפלתי בגן וקיבלתי מכה בברך!"
- שהתקלקל הוידיאו שאל כפיר: "איפה הוידיאו, אבא לקח אותו למתקנה?"
- נסענו יום אחד באוטו ודיברנו על הפקקים שיש בדרך, אז כפיר שאל: "מה,מישהו זרק פקקים על הכביש?"

עופר

כפיר

עולם

האירוע המרכזי השנה, עבודי

אין ספק שהאירוע המרכזי והכי מרגש עבורי, השנה, יהיה טקס בר-המצווה שלי. שלא כמו דברים אחרים, בר-מצווה זה פעם בחיים, ולכן לדעתי ולדעת הורי, צריך לחגוג את האירוע בצורה הכי מוצלחת, מיוחדת ויפה שאפשר.

בשנים האחרונות חגגנו לליעד, אחי הבכור, לכפיר ולאלמוג אחיי, חגיגות בר-מצווה מרשימות וחגיגיות, ואני מקווה ששלי תהיה לפחות מוצלחת כמותן ואף יותר...

שהרי אמא אומרת, כהורים לארבעה בנים, אנחנו חייבים לעשות את המיטב והכי יפה בכל בר-מצווה, ומקווים שעם הזמן רק נשתפר!

חגיגת בר-המצווה של שלוש אחיי הייתה חגיגה שנמשכה ימים..... לחגיגה קדמו הכנות, שהחלו כמה חודשים לפני.

אולם מתאים, J.D., צלם, בגדים וכו'...

כחודשיים לפני האירוע, למדו אחיי, באופן קבוע-פעמיים בשבוע, שיעורי תורה אצל הרב דוד ניזרי בקרית-חיים. הרב לימד אותם פרקים ביהדות וכן, לשיר מן התורה עם המנגינה והטעמים המתאימים.

ההתרגשות וההכנות היו בשיאן בשבוע האחרון.

סידור מגשי העוגיות המרוקאיות לטקס ה"חינה" (אשר ידובר בו בהמשך), אריזת ורדים בצלופן - כל אורח שנכנס לאולם קיבל משתי רקדניות בשמלות מהמאה השמונה-עשרה, ורד בתוך צלופן קשור בסרט ועליו הקדשה: "באהבה משפחת מלול" ובתוך כל אלה, היה העיסוק בסידורי השינה, בלילה שאחרי...

כל האחים של אבא שלי, הדודים שלי, גרים לאורכה של כל הארץ, עד אילת. לכן רובם נשארו לישון אצלנו באותו הלילה (שזו הייתה חוויה בפני עצמה), קודם כל כי קשה ורחוק לחזור בלילה מרחק כה רב ושנית כי למחרת בבוקר התקיים טקס "הנחת תפילין" בבית הכנסת. זה היה הסידור לימים רביעי-חמישי, בר-מצווה והנחת תפילין, ובשישי-שבת התכנסנו כל המשפחה המורחבת בביתם של סבא דוד, וסבתא עליזה, בדימונה, לעלייה לתורה בבית הכנסת השכונתי ובכלל לחגוג "שבת חתן" בר-המצווה.

חגיגה אמיתית בת ארבעה ימים!

הורי שאלו אותי איך אני רוצה שתראה בר-המצווה שלי. עניתי להם בדיוק כמו של ליעד, כפיר ואלמוג. חגיגה באולם "חוף התמרים" בעכו, "הנחת תפילין" בבית הכנסת במוצקין ועלייה לתורה בדימונה.

אז זהו... יש כבר תאריך לבר-המצווה שלי:

17.06.2012

"חוף התמרים" עכו שיהיה...במזל טוב!

עופר בבר-מצווה של כפיר

עופר בבר-מצווה של ליעד

עופר בבר-מצווה של אלמוג

זוהר

דגעים...מבד המצווה של ליעד

30.01.2002

זלזלי

רגעים...מבד המצווה של כפיד

02.07.2003

עלוק

רגעים...מבר המצווה של אלמוג

22.12.2006

כשלושה חודשים לפני בר המצווה של אלמוג, נהרג בתאונת עבודה איציק מלול ז"ל, אח של אבא. הטרגדיה הנוראית הזאת שפקדה את משפחתנו במפתיע, שינתה סדרי עולם במשפחה וגם את ההתארגנות לבר-מצווה של אלמוג. חגיגה ב"חוף התמרים" לא באה בחשבון, שכן שהמשפחה הייתה בשנת אבל, ולכן במקום שגרת הבר מצוות שהשתרשה כבר, שונתה התכנית. מסיבה בהשתתפות כל תלמידי שכבת ז' דאז, נערכה במועדון "הגאלה". בהמשך, הגיעו כל בני המשפחה לטקס הנחת התפילין שנערך בבית הכנסת ברחוב גרושקביץ במוצקין, כרגיל. בצהרי יום שישי, התכנסו כל בני המשפחה במלון הולדי-אין בחיפה, כאשר קומה שלימה במלון הושכרה לכבוד האירוע. כשהגענו למלון הדלקנו עם כל אורחי המלון נר שמיני של חנוכה, ולאחר מכן התפננו לכל שאר האירועים שעוד חיכו לנו... ארוחת ערב משפחתית, כינוס משפחתי וטקס מאוחר יותר, ולמחרת "שבת חתן" ועלייה לתורה, בבית-הכנסת במלון, ארוחות בוקר וצהרים משותפות בחדר האוכל, רחיצה בבריכה המחוממת וטיול בחיפה.

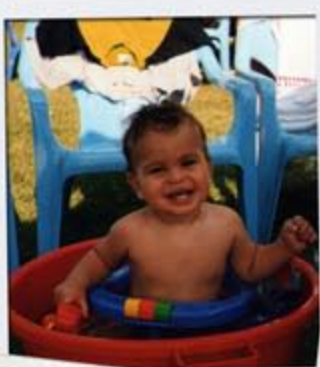

עופר

שנות ילדותי הראשונות

עופר בן 8 ימים
בברית המילה

13-11-90

13-11-90

13-11-90

13-11-90

13-11-90

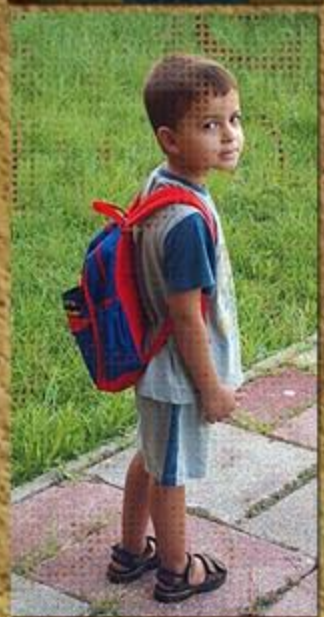
עופר בן 8 חודשים
זוחל ב"רוורס" בכל הבית

זילק

שנות ילדותי הראשונות

עופר בן שנה

זיליס

שנות ילדותי הראשונות

שנת ה'תשס"ו

שנות ילדותי הראשונות

שנות ילדותי הראשונות

שלוש

שנות ילדותי הראשונות

ז'אליק

שנות ילדותי הראשונות

עופר נרדם על שתי מיטות ב"מעגן" טבריה

היד נשברה
בשיעור
ספורט
כתה ו'

עופר שבר את היד
22.12.2010

על עץ

שנות ילדותי הראשונות

"ברווזים
בכפר"

הרצאה
בנושא
הולוגרמות

ניסויים
בקרר יבש

ב"חממה
הבין דורית"
חט"ב
יונתן

גיחה ליומיים
"אכזיב"

יום ספורט שכבתי שכבת ז'

ערב הורים ותלמידים-בנושא שבת

בשיעור על עקרונות התעופה

ערב
ראש השנה
תשע"ב

קהילת יונתן
מייחלת לשובו של
גלעד שליט

שורשים

בית הורני משפחתי המצומצמת

אמא שלי

שם: לואיס מלול
תאריך לידה: 01.07.1964

אני עופר

שם: עופר שמואל מלול
תאריך לידה: 12.06.1999

אבא שלי

שם: אבי מלול
תאריך לידה: 19.06.1962

אח שלי אלמוג

שם: אלמוג מלול
תאריך לידה: 14.12.1993

אח שלי כפיר

שם: כפיר מאיר מלול
תאריך לידה: 24.06.1990

אח שלי ליעד

שם: ליעד דוד מלול
תאריך לידה: 18.01.1989

אבא שלי

ז'אנר

שם: אברהם עמרם או בקיצור אבי, מלול
תאריך לידה: 19.06.1962, י"ז בסיוון תשכ"ב
מקום לידה: בי"ח סורוקה, באר-שבע
מקום מגורים בילדות: דימונה
שירות צבאי: סמ"ר, חיל הנדסה קרבית
השכלה: הנדסאי מחשבים, חשמלאי מוסמך, קורסים רבים ומגוונים בתחום המחשבים.
עיסוק: מנהל מחלקת מחשבים במפעל "דשנים" ק.אתא
תחביבים: כדורגל, טלוויזיה, מחשבים, מוזיקה וכשרון לתקן כל דבר
ובעיקר מכשירים חשמליים....בד"כ מחשבים.

אבא שלי בן להורים שנולדו במרוקו, דוד (ז"ל) ועליזה מלול.
הוא ילד רביעי מתוך עשרה אחים ואחיות והבן הראשון אחרי שלוש בנות.

שמות אחיו ואחיותיו / בעליהם/ וילדיהם:
סתיו **תמי** ורני הורים לרועי ואופיר

ספיר **מרי** ועומר הורים לעמית, איתי ואלון

חיון **רחל** ומשה הורים לרם, עומרי ומיכל

מלול **אציק ז"ל** ומלי הורים לשרון, אורי ואלון

סנגו **אורה** ושמעון הורים לאיתן, מורן, הדס ורותם

מלול **מיכאל** ומגי הורים לנתנאל ושנהב

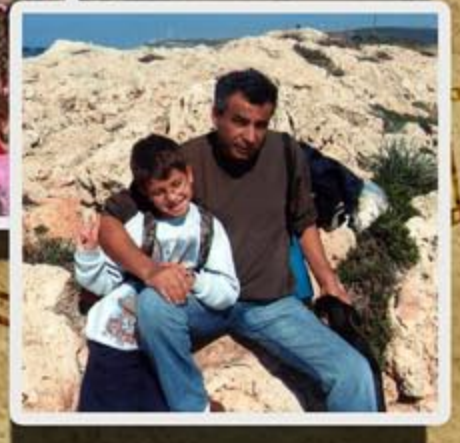
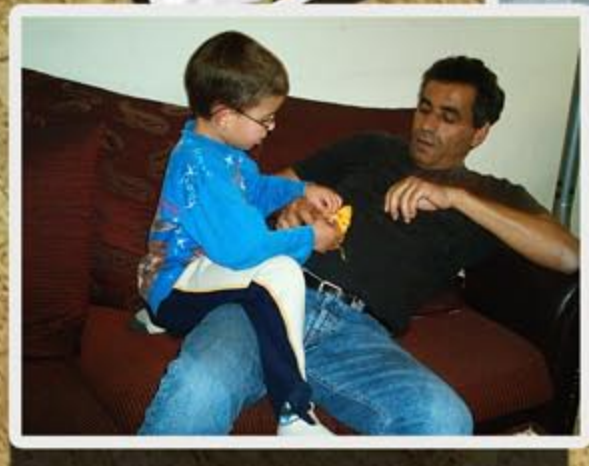
מלול **גבי** וחגית הורים לנועם ולירון

יחזקל **ברוריה** וחמי הורים למתן, שחר ויאיר

לוי **זהבה** ודוד הורים לדור, גיל ורון

אבא ואני

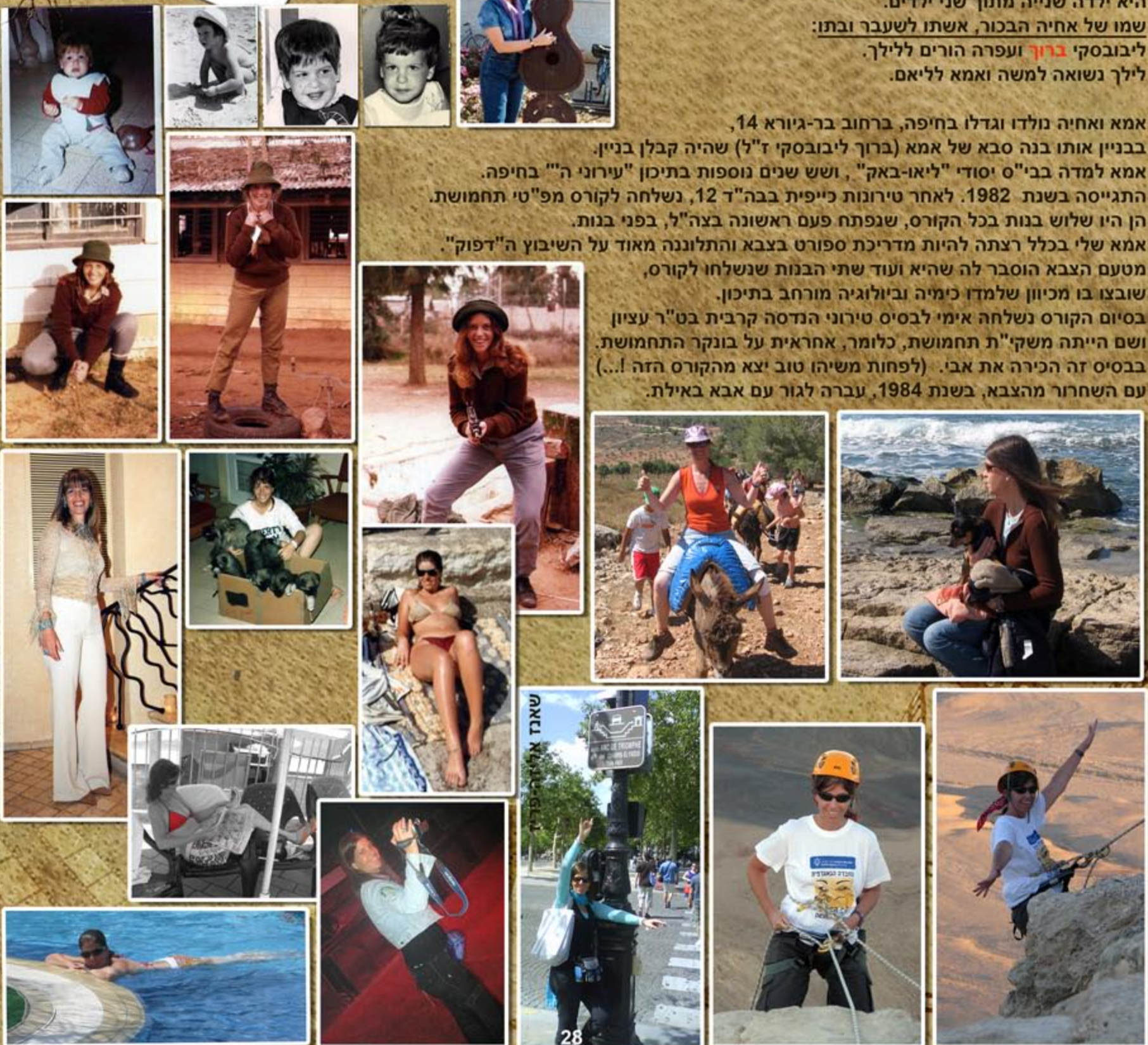
אמא שלי

ז'לז'ס

שם: לואיס לאה מלול (שם לפני הנישואין: ליבובסקי)
תאריך לידה: 01.07.1964, כ"א בתמוז תשכ"ד
מקום לידה: בי"ח רמב"ם, חיפה
מקום מגורים בילדות: חיפה
שירות צבאי: סמלת, חיל הנדסה קרבית
השכלה: הנדסאית מחשבים, טכנאית מחשבים, גרפיקאית, Web Design,
קורסים מגוונים בכל תחומי הגרפיקה, בניית אתרים ווידאו.
עיסוק: אמא במשרה מלאה, עצמאית-בעלת סטודיו לעיצוב גרפי ובניית אתרי אינטרנט,
תחביבים: ציור ואומנות במגוון תחומים, מחשבים, גיטרה ושירה, מוזיקה, טיולים,
מעורבות תמיד בוועדי הורים ובפעילויות בביה"ס.

אמא שלי בת לאב יליד הארץ, שמואל ליבובסקי ז"ל
ולאם ילידת מצרים יעל ליבובסקי (שם לפני הנישואין: מלכה).
היא ילדה שנייה מתוך שני ילדים.
שמו של אחיה הבכור, אשתו לשעבר ובתו:
ליבובסקי **ברוך** ועפרה הורים לילך.
לילך נשואה למשה ואמא לליאם.

אמא ואחיה נולדו וגדלו בחיפה, ברחוב בר-גיורא 14,
בבניין אותו סבא של אמא (ברוך ליבובסקי ז"ל) שהיה קבלן בניין.
אמא למדה בבי"ס יסודי "ליאו-באק", ושש שנים נוספות בתיכון "עירוני ה'" בחיפה.
התגישה בשנת 1982. לאחר טירונות כייפית בבה"ד 12, נשלחה לקורס מפ"טי תחמושת.
הן היו שלוש בנות בכל הקורס, שנפתח פעם ראשונה בצה"ל, בפני בנות.
אמא שלי בכלל רצתה להיות מדריכת ספורט בצבא והתלוננה מאוד על השיבוץ ה"דפוק".
מטעם הצבא הוסבר לה שהיא ועוד שתי הבנות שנשלחו לקורס,
שובצו בו מכיוון שלמדו כימיה וביולוגיה מורחב בתיכון.
בסיום הקורס נשלחה אימי לבסיס טירוני הנדסה קרבית בט"ר עציון
ושם הייתה משקי"ת תחמושת, כלומר, אחראית על בונקר התחמושת.
בבסיס זה הכירה את אבי. (לפחות משהיו טוב יצא מהקורס הזה!...)
עם השחרור מהצבא, בשנת 1984, עברה לגור עם אבא באילת.

אמא ואני

ז'אק

אנח שלי ליעד

שם: ליעד דוד, מלול

על השם השני, דוד: ניתן לו ע"ש סבא דוד מלול ז"ל, בעודו בחיים כשנולד, היה הנכד הראשון הנושא את שם המשפחה מלול, ועבור סבא דוד מלול ז"ל, היה זה כבוד ועונג שייקרא נכד על שמו.

תאריך לידה: 1989.01.18, י"ב בשבט תשמ"ט

מקום לידה: בי"ח רמב"ם, חיפה

כיום: בן 23 שנים, משוחרר מהצבא, עובד ומתכנן את הטיול הבא לחו"ל...לדרום אמריקה. לפני כחצי שנה היה בטיול עם חברים בתאילנד...טיול של מיד אחרי הצבא. ליעד למד במערכת החינוך בקרית-מוצקין. 6 שנים ביה"ס "אחדות", 3 שנים חט"ב "יונתן" ועוד 3 שנים בתיכון אורט קרית-מוצקין.

אחרי התיכון התגייס ונשלח לקורס חובשים קרביים.

כל שירותו עבר בבסיס "נחל עוז" השייך לחטיבה הצפונית של "אוגדת עזה", ונמצא

ממש בקו הגבול עם עזה...חצי ק"מ מהבתים הראשונים של עזה.

שלושת השנים שהיה חייל היו מתוחות מאוד ורוויות תקריות מבצעיות, כולל השתתפותו במבצע "עופרת יצוקה".

כל שבת שהיה נשאר בבסיס בתורנות...וזה היה קורה הרבה...אחת לשבועיים-שלוש, היו נוסעים הוריי לבקרו, כאשר אמא מכינה ארוחת

צהרים לכל החברה שנשארו. אותנו, האחים, לא היו לוקחים לביקורים האלה, וזאת משום הסכנה התמידית מעזה.

בכל רגע נתון יכול היה להתפוצץ שם פצמ"ר, להתרחש חדירה של מחבל דרך גדר המערכת ועוד כל מיני דברים מלחיצים שאמא חשבה שמוטב לא לגרור אותנו לתוכם.

פעמים ספורות בלבד זכינו להגיע לש"ג של נחל עוז וזה קרה לדוגמא בערבי חגים, אם היינו בדרכנו לדימונה לחגוג וליעד סגר חג, בתורנות.

אני זוכר ערב חג סוכות אחד שעצרנו כל המשפחה בנחל עוז, בדרך לדימונה, וככה איך שאנחנו יושבים כולנו על המדרכה בש"ג, הייתה פתאום הקפצה. החייל מהחמ"ל צרף לתוך המיקרופון: "פרש תורכי...פרש תורכי"...מה שאמר שיש חדירה לבסיס וליעד צריך לרוץ במידי לצאת לשטח עם האמבולנס הממוגן, הנקרא "זאב"...ואנחנו שהיינו שניות ארוכות בשוק, קיפצנו אל תוך האוטו ומיהרנו להיעלם מהמקום.

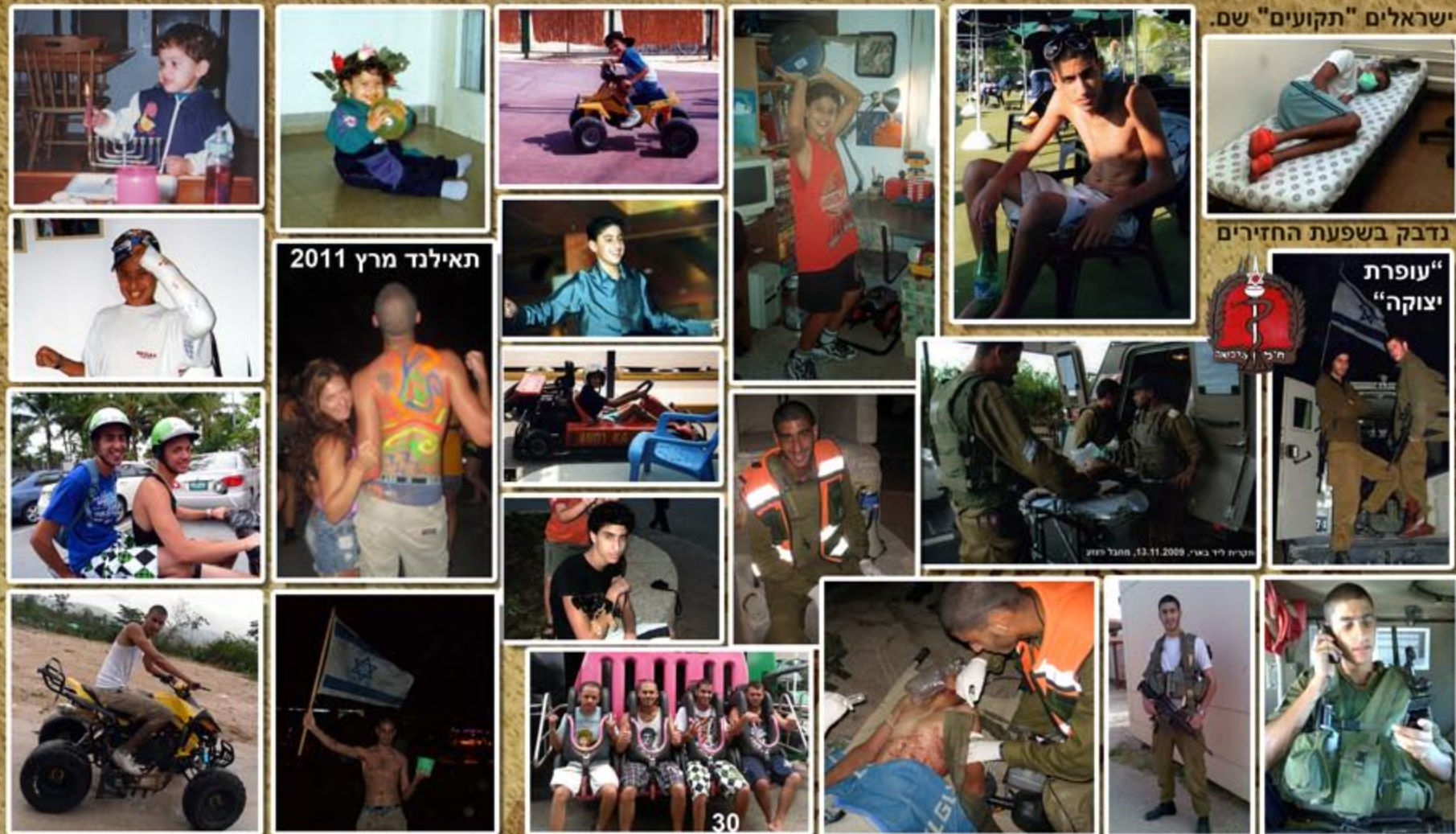
עם שיחרורו מהצבא, ליעד עבד קצת ומיד טס עם חבריו לתיאלנד. בדיוק ביום שהם טסו הייתה רעידת האדמה הנוראית שפקדה את אזור יפן וגלי התצ'ונאמי היכו גלים גדולים ומפחידים. עד שהתברר שגלי האסון בכיוון ארה"ב ולא בכיוון האיים הקטנטנים אליהם היו צפויים להגיע ליעד וחבריו, עברו כמה שעות של מתח. אמא, מיד התקשרה לליעד ודיווחה לו על ממדי האסון.

"תזהרו באיים האלה...מי יודע מה עוד צפוי", אמרה לו.

וליעד כהרגלו ענה לה בהומור..."אמאלה", אל תדאגי, לקחנו מצופים של סקובי-דו". בשבוע האחרון של שהותם בתיאלנד, היתה כבר הצפה

רצינית באיים, והם הצליחו לצאת משם ולטוס לבנקוק ממש בדקה ה-90, לפני שנסגרו נמלי התעופה באזור, מה שהשאיר מאות מטיילים

ישראלים "תקועים" שם.

תאילנד מרץ 2011

נדבק בשפעת החזירים

"עופרת יצוקה"

ליעד ואני

ליעד- "קטה" ועופר- "סטרופה"
הידועים יחד בכינוי...
קטסטרופה...

ביקור ב"נחל עוז"-גבול עזה

אח שלי כפיר

לירית

שם: כפיר מאיר, מלול

על השם השני מאיר: הורי רצו לקרוא לו, כשם שני, שמואל על שם סבי שהיה עוד בחיים. אבל הוא סרב ואמר שאצל האשכנזים זה לא מקובל לקרוא על שמם בעודם בחיים וביקש לקרוא לכפיר, מאיר על שם בן דודו מאיר לבבי שאהב ובדיוק נפטר באותה תקופה. תאריך לידה: 24.06.1990, א' בתמוז תש"ן

מקום לידה: ב"ח רמב"ם, חיפה

כפיר למד במערכת החינוך בקרית-מוצקין. 6 שנים ביה"ס "אחדות", 3 שנים חט"ב "יונתן" ועוד 3 שנים בתיכון אורט קרית-מוצקין.

כיום: בן 21.5 שנים, עד לפני כחודש-חייל בחיל האוויר, בתפקיד "אבנט כחול", בבסיס ביסנ"ם שבנגב, 40 ק"מ מגבול מצרים.

השירות הצבאי של כפיר, שאמור בתיאוריה להיות קל יותר להורי, כיון שאינו תפקיד קרבי, היה בדיעבד קשה לפחות כמו שירותו של ליעד.

כפיר סובל מגיל צעיר מאסטמה ולכן קיבל בלשכת הגיוס פרופיל 64...לא קרבי.

בשל סיבה זו והעובדה שלמד בתיכון אלקטרוניקה, נשלח לקורס "אבנט כחול" בבסיס הטכני של חיל האוויר, למגינת ליבו ורצונו העז לשרת כקרבי. שנה שלימה נלחם כפיר במערכת הצבאית להיפלט מחיל האוויר, ועל חלומו להעלות את הפרופיל הצבאי שלו לקרבי. אבל חוץ מ-72 יום ו"דפוק", ימי שירות נוספים, לא יצא מזה כלום. הוא נכנס שוב ושוב למעצר, ובימים אלה, כבר סיים שירות שלוש שנים פלוס 52 יום. (על 20 יום ויתרו לו), וטס לטיול של אחרי צבא לארה"ב.

כשהיה כפיר בכתה י"א, טס לאטלנטה-ארה"ב יחד עם חברי קבוצת האלקטרוניקה, אשר יחד זכו בתחרות ארצית בנושא רובוטים "פירסט" והעפילו לשלב הגמר באטלנטה. כיון שיש לו כבר ויזה לארה"ב (מה שקשה מאוד עד בלתי אפשרי לחיילים משוחררים להשיג), ישר עם שחרורו, טס לארה"ב לטייל ולעבוד. בינתיים הוא שם במדינת ניו-יורק, אלבני...ואני ממש מתגעגע אליו, הוא יחזור מארה"ב בתחילת יוני, לקראת בר-המצווה שלי.

כפיר הוא האח שאני הכי קשור אליו ומסתדר איתו הכי טוב.

אולי בגלל שהייתי תינוק חלקתי איתו את אותו חדר והוא היה שומר עלי ומטפל בי במסירות, או סתם בגלל שאנחנו שנינו ילידי חודש יוני.

כפיר ואני

אח שלי אלמוג

זיכרון

שם: אלמוג, מלול

תאריך לידה: 1993.12.14, ל' בכסלו תשנ"ד

מקום לידה: בי"ח רמב"ם, חיפה

כיום: בן 18 שנים, תלמיד כיתה י"ב בביה"ס התיכון אורט מוצקין

אלמוג לומד במערכת החינוך בקרית-מוצקין. 6 שנים ביה"ס "אחדות", 3 שנים חט"ב "יונתן" וכאמור השנה, תלמיד כיתה י"ב בתיכון אורט קרית-מוצקין.

עוד מסורת משפחתית שלנו-כולנו כל ארבעת האחים, למדו (אני עדיין לומד) בחט"ב ע"ש "יונתן נתניהו" אורט מוצקין. בקריה שתי חטיבות וכל תלמיד המסיים בי"ס יסודי, יכול להגיע לאחת מהן.

אלמוג בחור מאוד חייכן שתמיד מרוצה מהכל, עסוק תמיד עם חבריו, עבודות מזדמנות ובימים אלה נמצא בשלושה ימים של מסע אלונקות מפרך, עם קבוצת "אחריי" בדרום הארץ. הקבוצה מכינה תלמידים לקראת גיוס קרבי, ואלמוג מצטרף לכל פעילות של הקבוצה ומתאמן לקראת גיוסו הצפוי ביולי 2012.

בין לבין, הוא לומד ומסיים השנה את כל המבחנים לקראת תעודת הבגרות שלו, בהצלחה רבה. אני חולק עם אלמוג את אותו החדר ואנחנו רבים המון וגם חברים טובים, בזמן שנותר.

מלון פארדייז טבריה
בחדר היו רק שתי מיטות
ילדים, וביקשנו שיביאו מיטה
נוספת לאלמוג. כשהגיעה
המיטה, ישב עליה כפיר
לנעול נעליים ואלמוג
התעצבן!!! מה הוא יושב לי
על המיטה?!!
רק היום
קיבלתי
אותה!!!

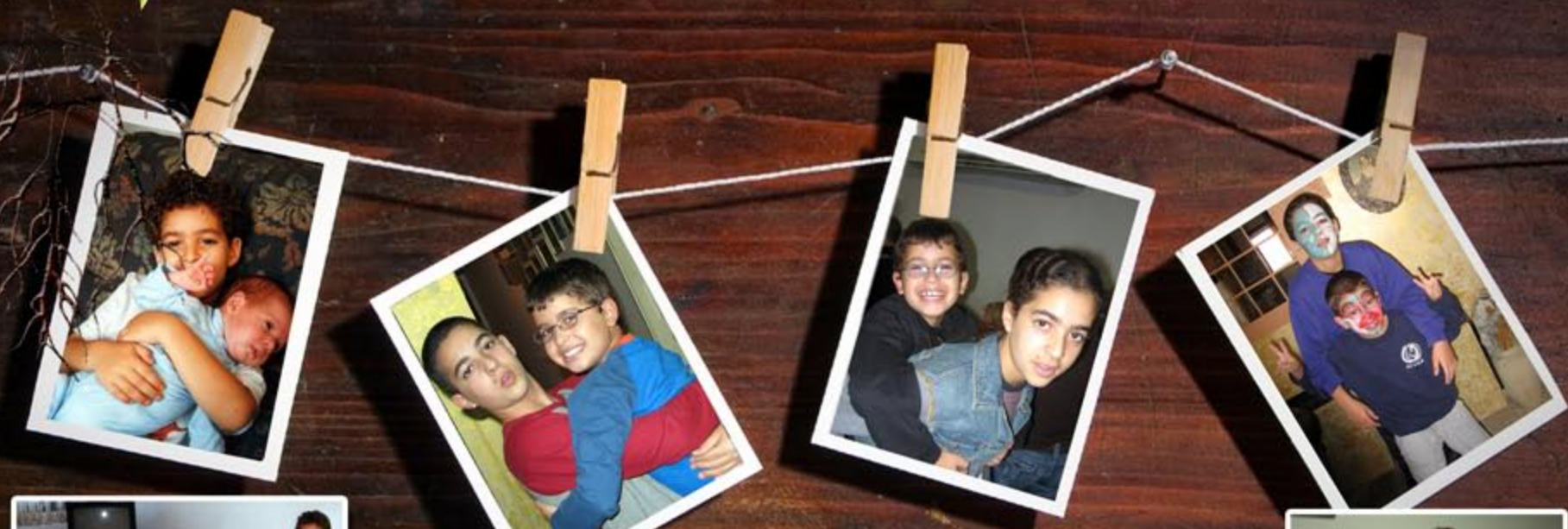

אלמוג והמיטה

זיהום
מים
בקרית
מוצקין

אלמוג ואני

ארבעת המופלאים לבית מלול שלי

ההתחלה...
ליעד וכפיד

ואז... נולד אלמוג

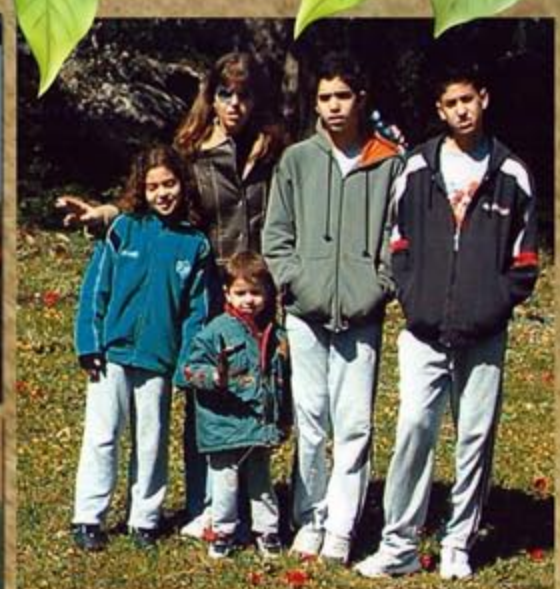
זילק

ארבעת המופלאים לבית מלול ולבסוף...אני-עופר, נולד

שלוש

ארבעת המופלאים לבית מלול

בית הור

שורשים

אבא ואמא, ההורים שלי, נפגשו בצבא. בבסיס טירוני הנדסה, בט"ר עציון, אשר נמצא ליד גוש עציון. אבא היה מ"כ (מפקד כיתה) ואמא הייתה משקי"ת תחמושת, כלומר אחראית על בונקר התחמושת בבסיס. הם הכירו שם...התאהבו,

ומאז...שנת 1983

הם יחד, אוהבים ומאושרים.

בבסיס היו כל הזמן יחד.

שבתות שאבא היה תורן, אמא נשארה אתו, ושבתות שאמא הייתה תורנית אבא נשאר איתה. שבתות שיצאו לחופשות, נסעו פעם אחת לדימונה ופעם אחת לחיפה.

אחרי השחרור, אבא עבר להתגורר ולעבוד באילת ואמא נסעה לביקורים בחופשות מהצבא (כי עדיין לא השתחררה).

עם שחרורה מהצבא עברה אמא לגור יחד עם אבא בדירה שכורה באילת.

הם מספרים שבאילת עשו חיים משוגעים.

הייתה להם כלבת "קייסהוואנד" שקראו לה סנדי, ויחד עשו כיף חיים.

אבא עבד כמאבטח בחברת ק.צ.א. (קו צינור נפט אילת אשקלון),

ואמא עבדה בשמירה בגמל אילת.

הם היו מבליים בפאב עד הזריחה ואז הולכים ישירות לעבודה.

בצהרים מתעוררים, ויורדים עם החברה וסנדי הכלבה לים, מסתובבים קצת בעיר, הולכים שוב לעבודה (אם זאת משמרת צהרים),

או עולים לדירה. בקיצור ים, שמש חברים ובילויים. ובין לבין עבודה.

הייתה להם חיפושית שנת 1969 שעל "אחוריה" היה כתוב: צ'יטי צ'יטי בנג בנג, ואתה היו מפליגים מדי פעם לבקר בצפון את ההורים,

המשפחה והחברים. פעם בדימונה ופעם בחיפה.

אחרי יותר משנתיים של בילויים, אבא החליט שהגיע הזמן קצת ללמוד.

אמא הסכימה, ויחד עברו לבאר-שבע לדירה שכורה, ולמדו במכללה הטכנולוגית בב"ש, שניהם באותה כיתה, לתואר הנדסאי מחשבים,

שאותו סיימו שניהם בהצטיינות.

בשנה האחרונה ללימודים החליטו הורי שהגיע הזמן ללדת ילד ראשון, אבל לפני כן הם צריכים להתחתן.

ירח הדבש שלהם התחיל אז...ונמשך עד עצם היום הזה.....

ביום ג' (פעמיים כי טוב) 11.8.1987

במזל טוב - התחתנו הורי

ההזמנה לחתונה של הורי

הסעה תצא מחיפה בשעה 4.30 אוה"צ מתחנה מרכזית (אנר)

הסעה תצא מדימונה בשעה 7.00 בערב מבית הורי הרתי

הורי החתן עליזה ודוד מלול דימונה

הורי הכלה יעל ושמואל ליבובסקי חיפה

הננו מתכבדים להזמין אתכם להשתתף בשמחת כלולות בנינו

לואים (לאה) עב"ל אבי

החופה תתקיים אי"ה ביום שלישי, ט"ז באב תשמ"ז 11.8.87 בשעה 7.30 בערב, באולמי "שילוח המלך" באר-שבע רח' החלוץ 124

נשמח לראותכם בין אורחינו

תעודת הנישואין של הורי

מדינת ישראל - משרד לעניני דתות		
תעודת נישואין		
מס' 529911	א	האשה
הורג	מלול	ליבובסקי
שם המסמך	אכרם עפרם	לואים לאה
המסמך	יחיד	יחיד
הצעת הנישואין	19.6.1962	1.7.1964
האריך הנישואין	מסורנס	מסורנס
מסלול היד הנישואין	מסיבת בולצ'י 280 אילת	280 אילת
מס' הנישואין	057716087	058749243
ההורים	מלול דוד	ליבובסקי שמואל
שם המסמך	ליזה	יעל
שם המסמך	נזת מדכר 172 דימונה	בר ביורא 14 חיפה
מסלול היד הנישואין	כנ"ל	שכ"ב 6/4 קריית ים ב'
מסלול היד הנישואין	מסכיונר	מסכיונר
מסלול היד הנישואין	עק"ב	אחות
העדים	ער א. יעקב סיכונר	ער ב. עפרם מתיסה
שם המסמך	טוחס	היגון
מסלול היד		

הריני מאשר בזאת, כי הנשואין של חוגג הנשואין... באר - שכע (מסמך חתום)

אור רביק י"ז לחדש... שנת חמשת אלפים שבע מאות... ארבעים ושבע

י"ט... 11.8.1987... תרשמו בלשנת הרבנות ב... באר - שכע (מסמך חתום)

החיתום הרב המדינה

החיתום הרב המדינה

בית הור-החתונה

מסיבת החינה שקדמה לחתונה בבית סבא וסבתא דוד ז"ל ועליזה מלול

שטר הכתובה של הורי... אבא חותם על שטר הכתובה

בית הודי-אבא ואמא

זלזל

בית הורי

לקבלת הדיפלומה, היו צריכים הורי לעשות פרויקט גמר. כמובן, הם החליטו לעשות פרויקט גמר גדול במשותף. בניית קלסטרון לאיתור פושעים, בעזרת מחשב. בניית קלסטרון ממוחשב. כל זמן הפרויקט הייתה אמא בהריון עם אחי ליעד, שהקשיב... ולמד. אולי בזכות אותה תקופה, היום הוא מומחה לא קטן למחשבים. בדיוק ביום ברית המילה של ליעד, היו צריכים הורי להגיש את ספרי הפרויקט שלהם. אחרי מסיבת הברית של ליעד, נסע אבא לב"ש להגיש את שני ספרי הפרויקט.

לקראת הלידה של אחי הבכור ליעד, עברו הורי להתגורר אצל סבתא יעל, בקרית-ים, וזאת כיון שאמא שלי התעקשה ללדת רק בבית"ח רמב"ם בחיפה, (וכמובן... בשום פנים ואופן לא בבית"ח "סורוקה בב"ש). כשהיה ליעד בן עשרה חודשים בערך, עברה המשפחה לדירה שכורה בשכונת לסבתא. אחרי שנה וחמישה חודשים עמד להיוולד אחי, כפיר. אמא הייתה בסוף החודש התשיעי להריונה כשעברה המשפחה לבית שכור בקרית-חיים מזרחית, ברחוב הראשונים.

אמא מספרת על הלידה של כפיר:

היה זה בשבוע ה-40 להריון. נסעתי לבית"ח לביקורת עם סבא שמואל ז"ל ואבא נשאר בבית לשמור על ליעד. הביקורת עברה בסדר ואז הרגשתי צירים. הרופא הציע לטייל קצת בבית"ח ולחזור לביקורת בעוד כשעה. במהלך השעה התגברו הצירים מאוד וכשחזרתי למיון יולדות, לאחר בדיקה קצרה, הכניסו אותי לחדר לידה. סבתא יעל שהייתה אחות בבית"ח רמב"ם, הייתה במשמרת ונסעה עם סבא אלינו הביתה לשמור על ליעד. סבא ואבא נסעו חזרה לבית החולים. בינתיים הייתי בחדר הלידה והצירים גברו. הרופאה התורנית בחדר הלידה הגיעה ושאלה אותי האם אני רוצה "אפידורל" (זריקה לשיכוך כאבים, הניתנת בעמוד השדרה) ואמרתי שלא. הרופאה חיכה ואמרה לי, "בסדר, ניפגש עוד שעה...". 50 דקות עברו וכפיר הגיח לאוויר העולם, בריא ומאושר. אבל, אז התגלה סיבוך קטן. חלק מן השלייה נשאר ברחם, וצריך היה לבצע גרידה מיידית של הרחם, בהרדמה כללית. כשאבא נכנס לחדר הלידה, כבר הסתיים התהליך כולו ואני התעוררתי מההרדמה. כשסבא שמואל שאל את אבא, "נו... מה קורה?" אבא אמר לו: "מזל טוב יש לך עוד נכד", סבא חשב שאבא "עובד" עליו, ורק שהאחות הראתה לו את כפיר, הוא האמין שאכן הכל הסתיים כל-כך מהר.

הבית בקרית-חיים היה בודד וישב על חצי דונם. מלפנים הייתה מדשאה גדולה ומאחור שטח אדמה גדול ועליו עצי פרי הדר. היו אלה ימים של כייף עבור אחי ליעד. ממש חגיגה. כל היום התרוצץ לו מצד אחד לצד השני של החצר והבית והיה מאושר מן המרחבים, האופניים והמכוניות שרכב עליהם. בשטח, מאחורי הבית, אבא בנה לו מחנה ושם היה נכנס לנוח ומדמיין לו שהוא בכל מיני מקומות רחוקים ומעניינים. כפיר היה עדיין קטן ועוד אי אפשר היה להשתולל איתו, אך במהלך השנה שגרנו שם, קצת גדל ויותר שיתף פעולה עם ליעד. את מלחמת המפרץ הראשונה עברה משפחתי בבית הזה, כאשר כפיר בן חצי שנה וליעד בן שנתיים. הורי מספרים שכאשר נפל הטיל הראשון בקניון "לב המפרץ", כל הבית רעד ונפערו סדקים בקירות. בתום שנת שכירות בקרית-חיים, עברה המשפחה לגור בחיפה, בבית של סבא שמואל ז"ל. הבית הזה הוא בניין עם היסטוריה, שעליה אספר בפרק "בית אימי". שלוש שנים גרה המשפחה בבית הענק של סבא. מתוך הבית היו מדרגות לעליית גג, אשר ממנה יצאו למרפסת גג ענקית שהשתרעה על כל שטח הבית. הגג היה מגרש המשחקים והמקום הכי כייפי. שם נסעו ליעד וכפיר על אופניים, השתוללו ואירחו חברים. אמא שאוהבת מאוד לארח, הפיקה שם מפגשים חברתיים רבים, ימי הולדת, מסיבות על ה"אש" ועוד... בימי העצמאות ניתן היה לראות מהגג את מפגני הראווה של צה"ל. משפחתי התגוררה בקומה השלישית ובקומה השנייה גרה אחותו של סבא שמואל ז"ל, עתליה סיון שפושניק לבית ליבובסקי ז"ל.

בברית המילה של דודי ברוך ליבובסקי,
דודה אתקה ז"ל מחזיקה אותו
ולידה סבא וסבתא של אמא יעקוב וקליר מלכין ז"ל
במדי חיל הים, דוד של אמא, יוסף מלכין ז"ל

היא הייתה אישה מצחיקה וחביבה ואהבנו לרדת לשחק בביתה. היא הייתה ידועה בעוגות הנפלאות שאפתה ואמא תמיד ירדה אליה ללמוד מרשמים חדשים לעוגות. דודה עתליה, שכולם קראו לה אתקה, נפטרה ב-26.01.2002, בפתאומיות, בביתה, והיא בת 63 בלבד. דודה אתקה, נפטרה במוצאי שבת לפני בר המצווה של אחי ליעד. אמא שלי קבעה אתה, שאחרי הבר מצווה, תבוא אליה ונשב על עבודת ה"שורשים". אתקה היא אחותו של סבי שמואל ליבובסקי ז"ל, ומבחינתנו, הייתה המקור האחרון לסיפורים המשפחתיים לבית ליבובסקי. "ברצון, בטח" היא אמרה, "תבואו, תשמעו סיפורים. ספרים שלמים תוכלו לכתוב...". והיא ידעה לספר סיפורים.

כל-כך חבל שהלכה לעולמה לפני שהספקנו לתעד אותה. אז תודה לך, אתקה, על הנכונות לעזור לנו, ובכלל... על היכרות ארוכת שנים.

בית הורד

זילק

ליעד וכפיר

הבית ברחוב הראשונים
קרית-חיים

אבא וליעד

מלחמת המפרץ הראשונה
1991

אמא וכפיר

ליעד

הבית של סבא שמאל ד"ל-רחוב בר גיורא 14 חיפה

כפיר

בית הור

בקומה התחתונה גרה הבת שלה סיוון, בעלה יגאל ובנם הבכור, שחם. בבית זה נולד אחי אלמוג, שהיה הדור השלישי שנולד בבניין, אחרי סבא שמואל ז"ל ואמא.

אמא מספרת על הלידה של אלמוג:

הלידה של אלמוג נמשכה הכי הרבה זמן, ורק בסופה התברר למה. העובר, אדון אלמוג, שקל 4.2 ק"ג, והמיילדת פלטה: "ישר לכתה א'". אחרי הלידה אבא אמר ש-10 שנים מהחיים "ירדו לו" בלידה הזו. כל הזמן אמרו לאמא "תלחצי... תלחצי..." אבל הוא לא יצא!

זה היה ארוך ומייגע!

ואז הגיע יום ברית המילה.

את הברית עשה המוהל בן-ציון, שמהל גם את ליעד וכפיר.

הכל עבר בשלום חוץ מבעיה אחת. חזרנו הביתה ואלמוג לא עושה פיפי.

כולם היו בלחץ ודיברנו עם המוהל שאמר שהכל יהיה בסדר, ובאמת בשעת לילה מאוחרת עשה הזאטוט פיפי וכולם נרדמו טובי לב ומאושרים... ואז...

ביום שלמחרת מגיע המוהל לבדוק את הנימול ולהוריד התחבושות.

מרגע שהוא נגע באלמוג, שוב הוא הפסיק לעשות פיפי, במשך שעות ארוכות!

כשאלמוג היה כבן חצי שנה עברנו לביתנו בקרית מוצקין, בו אנו גרים עד היום.

כל שני בנים במשפחה חולקים חדר. כיום ליעד עם כפיר ואני עם אלמוג.

לכל אחד יש את הפינה שלו עם המחשב שלו... ויחד עם המחשב של אמא, מונה רשת המחשבים שלנו בבית... 5 מחשבים.

זה חוץ מהמחשב הנייד של אבא, המחשב הנייד של אמא ועוד איזה שני ניידים שמסתובבים פה... בית ממוחשב לגמרי...

בשנה הראשונה כשרק הגענו למוצקין, למדו ליעד וכפיר בגן העירוני ע"ש מנדלברוד, הממוקם ברחוב אהרון.

לאחר שנה זו עלה ליעד לכתה א' וכפיר המשיך עוד שנה אחת בגן.

לאמא הייתה חנות בה הייתה מוכרת כל מיני עבודות יד: כלים מיוחדים מוטרז', פריטים מעץ עם ציורים עבודות יד וכל מיני סוגים שונים ומגוונים של תכשיטים.

אלמוג שרגיש מאוד לכל מיני מרכיבי מזון (חלבון ביצה, חלבון בוטן (במבה), תפוז ועוד... היה עם אמא בחנות עד גיל 3, אז הלך לגן עירוני. בחנות היה עומד וצועק לכל העוברים והשבים... "הכל בשקל".

ב-12 ביוני 1999, נולדתי אני-עופר.

אמא ואבא רצו עוד ילד ולאמא כבר היה ממש ברור, לפני שנכנסה להריון, שייולד בן רביעי.

כשהייתה אמא בהריון עם ליעד רצתה מאוד בן. אבא רצה דווקא בת.

אז... לא היו מספרים לפני הלידה מהו מין העובר ועד הלידה לא ידעו הוריי אם ייולד בן או בת.

כשהגיע ליעד לאוויר העולם והאחות אמרה "מזל טוב יש לכם בן", צעקה אמא "יש!!!"

בהריון של כפיר אמא עדיין התעקשה שהיא רוצה רק בנים, ובאולטרסאונד כבר ידעו הוריי שבן נוסף עומד להיוולד, ושמחו עד מאוד.

כשהייתה אמא בהריון עם אחי אלמוג, פתאום חשקה נפשה בבת. באולטרסאונד שאלה אותה הרופאה "תזכירי לי, מה יש לכם בבית?", ואמא ענתה: "שני בנים", לא, הוסיפה הרופאה בחיוך... "יש לכם שלושה בנים".....

אמא שהתרגלה לקבל את שרצתה לפי הזמנה, הייתה קצת מאוכזבת, אבל אחרי יום התעשתה במהירות והצהירה....

"מה זה חשוב בן או בת העיקר שייולד תינוק בריא!" מאז אומרת אמא שאינה מחליפה את אלמוג בשום בת שבעולם!

כאמור, בהריון הרביעי לפני שפגשה בכלל הביצית את הזרע, היה בכור שהריון נוסף יוליד בן נוסף, וכך הגחתי אני לאוויר העולם.

תאריך המחזור האחרון של אמא היה: 6.9.1998. אמא עשתה בדיקת דם להריון, התקשרה למעבדה לבדוק מה התשובה ושמחה מאוד שהתשובה חיובית. מיד התקשרה לאבא לבשר לו את החדשות הטובות וגם אבא היה מאושר.

בהתחלה סיפרו רק לסבתות, קצת אח"כ לחברים טובים ואחרי חודש שלישי לשלוש האחים שלי. כולם שמחו והיו מאוד נרגשים!

בשבוע ה-15 להריון, נעשתה סקירת מערכות. הכל היה תקין כמובן, הוריי ידעו כבר שיש להם בן רביעי וכבר בבדיקה ראו שאהיה גבוה.

אולטרסאונד 15 שבועות של הריון

PT: 22-DEC-98	
12:40:26PM	
C3: 19HZ	
0.55 120mm	
0.55	
BP	31.6
HR	118.6
FL	93.5
MCRL	19.3
FL/AC	NOT VALID
HC/AC	1.27(1.09-1.28)
FL/BPD	NOT VALID
CI	83.5(70-86)
EFM	151±20
CLINICAL	
LMP	10-11-98
MA	UNKNOWN
EDD	10-11-98
ULTRASOUND	
ACUSON	15450(±80)
MA	15450(±80)
EDD	10-JUN-99
WKSHT/RPT	IMAGE
DELETE	

בית הורני

עלע

תאריך הלידה המשוער היה 13.6.1999. הצירים החלו ביום שלישי ה-8.6.99 ונמשכו 5 ימים, עם פתיחה אולם ללא שום התקדמות וצירים לא סדירים עד יום שבת ב-04:00 לפנות בוקר, אז החלו צירים חזקים ודיי סדירים. בשעה 08:00 נכנסנו כולנו לחדר לידה. אבא ואמא ואני בתוך הבטן של אמא. כשהייתי כבר כמעט בחוץ, לא היו המיילדת והרופא בחדר ואמא אמרה לאבא... "רוץ! תקרא לאחות, הוא כבר יוצא החוצה!" בשעה 09:10, יום שבת, כ"ח בסיוון תשנ"ט, נולדתי-בשעה טובה! במשקל 3,670 גרם. כאשר הניחו אותי על הבטן של אמא הדבר הראשון שהיא אמרה: "הוא ממש סגול!", אחרי כמה שניות אמרה.... "איזה מתוק!" הדבר הראשון שעשיתי בעולם הזה ואני בן שניות מספר היה.... פיפי על הבטן של אמא. בשעה הראשונה להיוולדי בכיתי במשך שעה תמימה. אולי כעסתי על משהו.... לא זוכר..... כשהייתי בן כמה שעות כבר ינקתי והצלחתי לתפוס את המוצץ... לגמרי מהיר קליטה..... שמי כאמור, נבחר ע"י אמא ובהסכמת כולם.

חזרנו הביתה ביום שני 14.06.1999. אבא ואחי הבכור ליעד הגיעו לקחת אותי ואת אמא מביה"ח. בבית חיכו לנו סבתא יעל וחברה טובה של אמא רונית. כשנולדתי רכשו הורי אוטו גדול שנוכל להיכנס מאחורה 4 ילדים. האוטו הירוק (כמובן.... מכבי חיפה) שירת אותנו שנים רבות, ורק בשנה האחרונה מכרו אותו הוריי ורכשו אוטו חדש וקטן יותר.

מכונית הניסן הירוקה

כאמור נולדתי ביום שבת, מה שהופך אותי לפי ההלכה היהודית לצדיק! כבר בביה"ח הגיע זרם של רבנים ש"התחנן" לעשות לי את הברית, כיון שזו מצווה גדולה. המוהל שעשה לכל אחיי הגדולים את הברית, הרב בן-ציון מחיפה, לא יכל לעשות גם לי את הברית וזאת כיון שגרנו אז בקריות ולא הייתה אפשרות שהוא יגיע מחיפה לקריות בשבת. הברית נערכה במתנ"ס בקרית-ים עם קטרינג כשר לשבת על פלטות חימום. סבא דוד ז"ל וסבתא עליזה התארחו כל השישי-שבת אצל סבתא יעל שגרה בקרבת מקום, כיון שהם אינם נוסעים בשבת.

תמונות ברית המילה-עופר

בית הור

זאק

ביום חגיגת ברית המילה שלי היתה חגיגה כפולה...
היה זה גם יום ההולדת של אבא, שנולד בדיוק בתאריך
זה 19 ביוני, וכך חגגנו גם יום הולדת 37 לאבא.

ברית המילה - אלמוג 1993

ברית המילה - כפיר 1990

ביום חגיגת ברית המילה של כפיר גם היתה
חגיגה כפולה...
היה זה גם יום ההולדת של אמא, שנולדה בדיוק
בתאריך זה, 1 ביולי,
וכך חגגנו גם יום הולדת 26 לאמא.

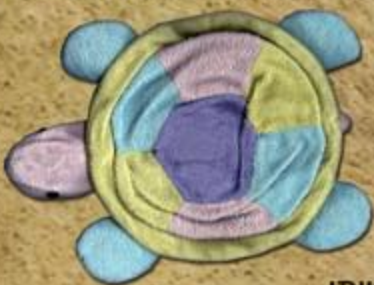
ברית המילה - ליעד 1989

בית הור

אני אגור בחדר יחד עם אחי כפיר. החדר מקושט ברובו בדגלים, סמלים ותמונות של קבוצת הכדורגל, שאחי "שרוף" עליה, מכבי חיפה. בסביבות גיל חודש כבר ישנתי בלילה כ-5 שעות ברציפות. אני אוהב לישון עם המוצץ שלי... "מוצצי" ועם בובת הצב שלי הקרויה "צביק", וגם בהמשך אפשר היה לראות אותי בכל מקום איתם... "הציוד הקבוע".

"צביק"
הוא עדיין שמור איתנו

כשקצת גדלתי כבר אפשר היה לקבוע... עופר הוא שובב ועקשן מאוד! המשפט הראשון שלמדתי לומר היה "לא רוצה!" אם אני אומר על משהו לא, אז זה סופי ושום דבר לא יזיז אותי מזה.... עד עצם היום הזה. כשהייתי בגיל שנתיים עוד אפשר היה לאיים עליי כשהתעקשתי, שיזרקו את "מוצצי" ו"צביק" לפח.... אז מיד התרציתי.

דוגמא להתעקשות שלי היא בערך בגיל שנתיים וחצי, זה עדיין לשתות פורמולה עם דייסה של רמדיה, שקראתי להם: "דייסי" והתעקשות נוספת, להסתובב בגיל כזה מופלג... עדיין בחיתולים. הייתי עושה צרכי בסיר רק שהיה בא לי ומתעקש אח"כ ללבוש בחזרה את החיתול.

הוריי המשיכו לקנות חיתולים והתנחמו בעובדה... "עד הצבא הוא בטוח ילך כבר ללא חיתולים".... כולם החזיקו אצבעות.....

בגדול אמא אומרת שהייתי תינוק מקסים עם מצב רוח נהדר! , חייכן מאוד וחברותי מאוד.

בן 40 יום כבר למדתי לחייך. אפילו כשאני חולה, אני נשאר חמוד וחייכן.

תמיד עליז ושמח ואוהב למחוא כפיים!

מספיק שמדברים אלי ואני כבר צוחק.

בגיל 8 חודשים הבנתי כבר שלא מחייכים סתם לכל אחד ודיי התחלתי לחשוד בזרים.

בגיל חצי שנה התחלתי לזחול אחורה.... פרק בחיי שנמשך דיי הרבה זמן.... בגיל 10 וחצי חודשים.... סוף סוף... אני זוחל קדימה, ומעט אחרי כבר נעמד ומתחיל להתרוצץ בבית.

בגיל שנתיים הלכתי לגן הפרטי של סנדרה, שהיה ממוקם ברחוב בו אנחנו גרים, ארבעה בניינים מהבית שלנו.

הייתי דיי מפונק, בעצם עד היום, כמי שהכי קטן בבית וכולם מוותרים לו על הכל.

אח"כ.... הלכתי לגן העירוני ברחוב אהרון וכן, לבית הספר היסודי "אחדות" במוצקין, מסלול אותו עשו גם שלוש אחיי הגדולים.

בשנה שעברה סיימתי שש שנות בי"ס יסודי ואמא שלי שהייתה שם בוועד ההורים 16 שנים ברציפות.... הקריאה מילות פרידה בטקס הסיום: להלן פתיח הדברים.....

טקס סיום שכבת כתות ו' – 2011

ערב טוב לכולם.

עופר בני הצעיר מסיים היום שש שנות "אחדות".

אני מסיימת היום, 16 שנות "אחדות" ברצף.... תודו.... חתיכת תקופה.

כשליעד בני הבכור הגיע לכתה א' ב"אחדות", עוד למדו כאן תלמידים בשכבת ח' ושניים שנראו לי אז ממש ענקיים,

הביאו אותנו מהבית ביום הראשון ללימודים, כשאת פניהם קיבל מנהל ביה"ס דאז מנחם שילגי.

מאז עברו כאמור 16 שנים, ליעד כבר השתחרר מצה"ל אחרי שלוש שנים בעזה,

כפיר המשרת בחיל האוויר, ישתחרר בעוד כחצי שנה ואלמוג, שהביא את עופר ביום הראשון של כתה א' כבוגר כתה ו', סיים בימים אלה כתה י"א.

כמעט שני עשורים היה לי ולמשפחתי בי"ס אחדות כבית וכל קהילת משפחת אחדות, תלמידים, הורים וצוות ביה"ס - חלק ממשפחה מורחבת.

תודה לכולכם על שנים נפלאות, השזורות בחינוך ערכי, מקצועיות ואכפתיות אינסופית.

בית הורד

לילדים

מסורת ביה"ס "אחדות" - מסורת משפחתית שלנו.

כאמור, אחי ואני סיימנו שש שנות בית הספר היסודי "אחדות" שבמוצקין.

בית הספר "אחדות" הוא בית הספר הראשון בקריות, והשנה ימלאו 78 להיווסדו.

בבית הספר מסורת רבת שנים. ביום הראשון ללימודים, האחד בספטמבר, מביאים תלמידי השכבה הבוגרת בביה"ס, את תלמידי השכבה הצעירה, שכבת כתות א', מדלת ביתם אל ביה"ס.

פעם היו אלה תלמידי כתות ח' וכיום תלמידי כתות ו'. כל אחד מקבל שם וכתובת של תלמיד כתה א'.....הולך לביתו בבוקר ומלווה אותו ומשפחתו לחצר ביה"ס, לטקס פתיחת שנת הלימודים.

את ליעד אחי, ליוו שניים שהיו תלמידי כתה ח', והמחזור האחרון בביה"ס של שכבת כתות ח'.

את כפיר ליווה לביה"ס הילה, בתה של חברה טובה של אמא.

כשאלמוג היה בכיתה א', תלמיד כתה ו' שליווה אותו בבוקר היום הראשון ללימודים, היה אחי ליעד, שבאותה שנה היה תלמיד כתה ו'.

כשהייתי אני בכיתה א', ליווה אותי מהבית ביום הראשון, אחי אלמוג, שהיה אז תלמיד כתה ו'.

כך הפכה מסורת בית ספרית.....למסורת משפחתית שלנו.

עופר בכיתה א'
אלמוג בכיתה ו'

אלמוג בכיתה א'
ליעד בכיתה ו'

ליעד בכיתה א'

כפיר בכיתה א'

בית הורני המשפחה שלי

זאק

בית הורי המשפחה שלי

זאקס

בית הור המשפחה שלו

הבית

יהושוע צפריר

יש דברים מרובים ומשובים בעולם.
הטוב מכולם הוא ביתו של האדם.
וכמו שאדם מאדם הוא שונה,
כך שונים הבתים שאדם הוא בונה.

יש בית שהוא מבצר על ההר,
יש בית והוא ארמון מפואר,
אך לא העסיקו הוא הארמון או הבקעה-
גשם הוא הבית שבית אתה.

כי בית אינו רק גג וקירות,
כי בית אינו רק ציורו של ציור,
כי בית אינו סגסוגת מברזל של בטון-
כי בית מעניק הרגש ביטחון.

כי בית הוא פרח שואג עם מפה,
כי בית הוא ילד, פרח ועץ,
כי בית הוא גג ופינה אחידה,
אבריו כרוגה בין אדם לאדמה.

יש בתים עשירים העולים כסף רב,
אחרות נוצצים מצופים כזהב.
יש בתים הנראים במעשה אומנות-
אך הכא אל גורם מרגיש ריקנות.

יש בית והוא רק צריף או צריפון,
יש בית והוא רק אהל קטון,
יש בית ובו רק מצע על הקש-
אבל מה שגשם הוא "אין המרגש"

ועל כן כה גשם להיזכר ולזכור
כי על בית צריך להגן ולשמור,
כי רבים דברים יקרים בעולם-
אך אין כה יקר כביתו של האדם.

שליש

משפחתי המורחבת
מכל קצוות תבל

המשפחה וקרוֹבִיָּה

חגית בנזימן

אחיד, כשכבא מסביר אי מראש
מי האנשים שאני אמור לפגוש -
מי דוד של אבי ואי של אחי,
אחי יש בן-דוד ואי זה מי,
מי קרוב באמת - מי קרוב בערך,
אני שוכח הכל... באמצע הדרך.
אכן הוא צייר אי ציור עם שמות
של כל הדודים ושל כל הדודות,
של כל האחים ושל כל הציסים
ושם הציור הוא: "אילן יוחסין"
וכשבאתי היום
למנוחה של סופר
רמוץ ונקי
ומלאך מלונדי,
והאיש השמן,
סקוראים או דויד,
ניגש ושאל אותי שוב,
כמו אחיד:
"מה אני של סבא?"
אתה גמל!
אני אמכה
וסופר עד גמל!
מיכילי דקה ואחרתי או: "גיס"
כי הצגתי באילן שהיה אי בכיס.

12712

משפחתי המורחבת תאריכי לידה/פטירה

משפחתי המורחבת				משפחתי המצומצמת
בית אבא		בית אמא		
סבא דוד 1914-1999		סבא שמואל 10.01.29-1997		אבא 19.06.1962
סבתא עליזה 1936		סבתא יעל 27.01.1933		אמא 01.07.1964
חעי 23.01.1985	תמי 28.04.1958	לילך 10.3.1987	ברוך 07.05.1962	ליעד 18.01.1989
אופיר 04.08.1988				כפיר 24.06.1990
עמית 30.03.1984	מרי 23.10.1959			אלמוג 14.12.1993
איתי 30.08.1987				עופר 12.06.1999
אלון 07.08.1990				
רם 04.08.1988	רחל 27.01.1961			
עומרי 19.05.1986				
מיכל 22.09.1992				
שרון 06.04.1987	איציק 21.09.63-2006			
אורי 11.06.1989				
אלון 23.01.1997				
איתן 22.11.1982	אורה 31.12.1964			
מורן 14.02.1985				
הדס 29.06.1988				
רותם 10.07.2002				
נתנאל 19.05.1993	מיכאל 20.04.1966			
שנהב 26.10.2001				
נועם 23.07.1995	גבי 01.09.1967			
לירון 05.11.1998				
מתן 08.06.1997	ברוריה 02.05.1969			
שחר 17.01.1999				
יאיר 25.3.2003				
דור 31.08.1996	זהבה 04.05.1971			
גיל 02.07.1998				
רון 05.05.2004				

עליז

בית אבא משפחת מלול-דימונה

סבא דוד מלול ז"ל
1914-1999

סבא דוד
בצעירותו

סבתא עליזה מלול
1936

אבא, אלמוג וסבא

אבא, ליעד וסבתא

בית אבא-מפת נדודים מרקו-צרפת-ישראל

דגל מרוקו

מרקו

מיקומה הגיאוגרפי של מרוקו:

מרקו היא אחת מארצות האטלס. מרוקו שוכנת במערב אפריקה והיא קרובה לאירופה מכל ארצות אפריקה. שטחה כ-700,000 קמ"ר. מצפון וממערב מקיפים אותה האוקיינוס האטלנטי והים התיכון. מדרום גובלת עם סחרה הספרדית וממזרח עם אלג'יריה.

עיר הבירה של מרוקו היא: רבט. רבט היא אחת הערים הגדולות של מרוקו. במרוקו עיר נוספת ולה חשיבות כלכלית, והיא הגדולה שבערי מרוקו-קזבלנקה.

מרקו, רקע היסטורי: מרוקו הייתה מהארצות הקטנות באימפריה הרומאית ונקראה בשם מורטינה. במחצית השנייה של המאה השביעית, נכבשה ע"י הערבים. במשך תקופה ארוכה התקיימו במרוקו הרבה ממלכות קטנות ובראשן שושלת של שליטים מקומיים. הם היו בקשרי מסחר עם אחת ממדינות אירופה.

בשנת 1904 הפכה מרוקו לארץ חסות בידי הצרפתים. מיד לאחר מלחמת העולם הראשונה החלה מרוקו לפעול להחזרת עצמאותה בחזרה, אך צרפת השתלטה על חלק אחד של מרוקו וספרד על החלק השני, ובסוף החליטו להתאחד.

בשנת 1956, הוכתר מוחמד בן יוסף למלך החמישי. בשנת 1961 נפטר מוחמד החמישי ועלה לשלטון בנו, המלך חסן. כיום שולט במרוקו נכדו של מוחמד החמישי ושמו-חסן השני.

השפה המדוברת: השפה המדוברת במרוקו, לרוב, היא ערבית-מרוקאית. שפות נוספות: צרפתית וספרדית. הקהילה היהודית במרוקו: יישובים קמו במרוקו עוד לפני הפרובינציה הרומית. כשהתפשטה הנצרות באפריקה הצפונית, סבלו היהודים סבל רב מידי הנוצרים, אולם במאה השביעית קיבלו רבים משבטי הברברים את דת ישראל ומהם הקימו ממלכות חזקות. כשהתחיל השלטון הערבי במרוקו לא נרדפו היהודים ע"י מושלי הארץ החדשים. במחצית המאה השתיים-עשרה, שבטי ההרים הקנאים, רצו להשמיד את כל הכופרים בדת האיסלם.

היהודים נכלאו בתוך רבעים קטנים, שהיו כמו גטו, ועד הכיבוש הצרפתי היה אסור עליהם להתגורר מחוץ לתחומי הרבעים. בצאתם מהרבעים, היה עליהם ללבוש בגדים שחורים, לחלוץ נעליהם ולהרכין את ראשם. אסור היה להם לקיים מצוות והם נצטוו להחליף

מטבעותיהם במזויפים. בתקופה זו היו במרוקו כ-000 יהודים, אך רובם עזבו לארצות אחרות כמו: ישראל, צרפת וקנדה.

בית אבא ממרוקו לארץ ישראל

סבא דוד

סבא דוד נולד במרוקו בשנת 1914 בעיר קטנה בשם נטיפה שבמרוקו. הוא גדל בעיר זו עד שעלה לארץ בשנת 1956. סבא למד במרוקו בחדר וכך למד את השפה העברית ולמד קרוא וכתוב. סבא דיבר עברית ומרוקאית. סבא עבד במפעלי ים המלח כבר בשנים הראשונות להקמת המפעל, ועד צאתו לגמלאות. לסבא היה אח אחד ו-4 אחיות, כולם יחד עם הוריו, השתכנו בדימונה. היום נותרה ממשפחתו רק אחות אחת שגרה בדימונה. סבא נפטר בתאריך 12.12.1999 בשיבה טובה, בגיל 85 לפני 13 שנים. מותו גרם עצב רב לכל בני המשפחה, ובשל כך, שנה שלמה לא חגגו בבית אבי שמחות וגם לא השתתפו בשמחות, עד סיומה של שנת האבל הראשונה.

סבתא עליזה

סבתא עליזה נולדה בשנת 1936 בעיר טמישה שבמרוקו. סבתא לא למדה במרוקו ועד היום אינה יודעת קרוא וכתוב. סבתא מדברת עברית, צרפתית ומרוקאית. הבית של סבתא בטמישה שבמרוקו: בית 2 קומות בלי מרצפות, מחצלות ועליהן שטיחים, לא היו ארונות, לא היה מקרר, היו קונים מצרכים לכל יום, לא היה תנור, הייתה פרינה (טבון). כל השבוע היו מכינים פיתות כמו הפיתות העירקיות מעל סג' שעמד על מדורה ובשבת היו מכינים לכם בפרנה. החגים והמנהגים היו כמו בארץ, מאכלים שהיו אוכלים היה בעיקר קוסקוס ומרקים שונים. סבתא נהגה לשחק עם חבריה במחבואים, גוגואים והיו גם מכינים דגם של פרנה מחול ומים ומשחקים בהכנת אוכל. סבא רבא נולד במרקש שבמרוקו וסבתא רבא נולדה בטמישה שבמרוקו.

מסלול העלייה של סבתא ומשפחתה

מהעיר שבה גרו טמישה נסעו לקזבלנקה וחיו שם 12 שנים. משם נסעו למקום כמו קיבוץ ליד מרסיי שבצרפת, שם הם היו במשך 3 חודשים כי סבתא רבא הייתה חולה, נפטרה בצרפת ושם גם נקברה. מצרפת עלו לארץ ישראל. בתחילה הגיעו למעברת חצרים בבאר שבע, שם חיו כשנה. בתקופה שהיו בצרפת שסבתא עבדה בניקיון של בית כדי לעזור למשפחתה בפרנסה. סבתא הגיעה עם משפחתה, אבא, שני אחים ושתי אחיות. העיסוק הראשון של סבתא בארץ ישראל היה עבודת נטיעה ושתילה מטעם הקרן הקיימת לישראל.

סבא דוד וסבתא עליזה הגיעו ממרוקו מטעמי ציונות, רצו לחיות ולהקים בית בישראל.

סיפור ההיכרות של סבתא וסבא

אחותה הבכורה של סבתא הכירה לה את סבא, ואחרי חודשיים הם התחתנו בדימונה באחד הבתים בשכונה. הם הזמינו את השכנים, הייתה חופה וכיבוד קל. בדימונה הם הקימו את משפחתם ושם נולדו אבא שלי וכל תשעת אחיו ואחיותיו.

לסבא וסבתא נולדו שש בנות וארבעה בנים, היום כולם נשואים ולכולם יש ילדים. אבא שלי הוא הבן הראשון שנולד אחרי 3 בנות, והשמחה הייתה גדולה מאוד! אחי הבכור ליעד, הוא הנכד הראשון שנולד עם השם מלול ושמו השני דוד, ע"ש סבא דוד מלול ז"ל. סבתא עליזה עד היום גרה באותו בית אבן בדימונה, שם גידלה יחד עם סבא את כל ילדיהם. אנחנו נפגשים שם עם כל בני המשפחה בשבתות, אירועים משפחתיים וחגים. הבית של סבתא בשבילי הוא מקום שכיף להיות בו. אני אוהב לבוא לשם, לפגוש את בני הדודים שלי ולשחק איתם. סבתא מכינה לנו תמיד מאכלים שאנחנו אוהבים ותמיד מפנקת אותנו בממתקים וחטיפים.

בני משפחתו הקרובה של אבי:

סתיו תמי ורני הורים לרועי ואופיר
ספיר מרי ועומר הורים לעמית, איתי ואלון
חיון רחל ומשה הורים לרם, עומרי ומיכל
מלול אבי ולואיס הורים לליעד, כפיר, אלמוג ועופר
מלול איציק ז"ל ומלי הורים לשרון, אורי ואלון
סונגו אורה ושמעון הורים לאיתן, מורן, הדס ורותם
מלול מיכאל ומגי הורים לנתנאל ושנהב
מלול גבי וחגית הורים לנועם ולירון
לוי זהבה ודוד הורים לדור, גיל ורון

סבא רבא
מאיר פרץ ז"ל
סבא רבא
אברהם מלול ז"ל

שני סבא רבא

סבא וסבתא רבא שלי
מצד סבא דוד, בצעירותם במרוקו

סבתא רבא שלי
מצד סבתא עליזה
עם דוד של אבא
במרוקו

בית אבא דאיון עם סבתא עליזה

במרוקו גרנו בכפר של יהודים ובדואים שנקרא טמישה. היה לנו בית פשוט בלי ריצוף ובלי חשמל, נעזרנו בעששית כדי להאיר את הבית.

בלילה היינו פורסים שטיחים על רצפת הבטון וישנים – לא היו לנו מיטות, היו לנו שמיכות עבות ("עבנה").

אב הבית היה סנדלר שתיקן נעליים לתושבים הערבים בעבודת יד. הבנות והנשים היו מכינות חגורות מריקמה והיו מוכרים לפי הזמנה וכך היו מתפרנסים.

הבנים היו לומדים בבית הכנסת ולבנות לא היו לימודים, הן היו עובדות בבית בעבודות שונות כמו: לטחון חיטה באבן רחיים; הכנת שמיכות וצעיפים, הכל רקום בעבודת יד.

ביום שישי כשאב המשפחה והבנים היו חוזרים מבית הכנסת היו עושים קידוש, אוכלים ארוחת ערב שבת משפחתית כולם ביחד. בשבת גם היו הולכים לבית הכנסת וכשהיו חוזרים היו אוכלים חמין.

בבית לא היה גם מקרר, ולכן היו אוכלים בשר רק בשישי ושבת, היו שוחטים פרה, מחלקים את בשרה בין כמה משפחות ומבשלים לשבת, במשך השבוע לא אכלו בשר.

במהלך השבוע אכלו מאכלים ללא בשר כמו קוסקוס, מרק, פיתות בתנור ועוד...

בכפר היו יחסים טובים בין הערבים והיהודים, היו יחסי שכנות טובים ללא סכסוכים.

היו חילופי סחורות ומצרכים בין התושבים: למשל הערבים היו נותנים ליהודים תאנים, חיטה, פירות... והיהודים היו נותנים להם עבודות ריקמה שהכינו.

סבתא עליזה מספרת שילדים היו משחקים מחבואים ותופסת, דבר נוסף הם היו אוהבים לשחק במשחק בו הם מכינים אוכל: הם היו מכינים כלים קטנים מחימר, מדליקים מדורה קטנה ומבשלים אוכל על המדורה בכלי החימר שהכינו במו ידיהם.

כשסבתא עליזה הייתה בת שש עברה המשפחה לגור בקזבלנקה, שם כל בני המשפחה עבדו מחוץ לבית, למשל סבתא עליזה עבדה בניקיון בתים מגיל צעיר, אבא שלה והאח הגדול עבדו במפעל מקומי.

האחות הקטנה של סבתא היא היחידה שלמדה ועבדה כתופרת שמלות וחליפות.

כשסבתא הייתה בת 19 בערך עזבה המשפחה את מרוקו בכוונה לעלות לארץ ישראל, הם עברו דרך צרפת שם נשארו מספר חודשים כיוון שאמא של סבתא חלתה ולא יכלו להמשיך במסע לארץ. בתקופה זו סבתא עליזה עבדה אצל משפחה מקומית בניקיון, לאחר שלושה חודשים נפטרה אימא של סבתא ונקברה במרסיי שבצרפת.

לאחר תקופת האבל, עלתה המשפחה לארץ ישראל. עם הגעת המשפחה לישראל שיכנו אותם במעברת "חצרים" שבבאר שבע, שם עבדה סבתא באיסוף כותנה, איסוף בוטנים, איסוף תפוחי אדמה.

במשך שהותם במעברה לימדו אותם את השפה העברית, אך לא לימדו אותם לקרוא ולכתוב, אלא לדבר בלבד. סבתא גרה שם עד שהתחתנה עם סבא דוד ועברה לגור איתו בדימונה.

בשנות הנישואים הראשונות סבתא לא עבדה מחוץ לבית אלא הייתה עסוקה בהקמת משפחה. לסבא וסבתא נולדו עשרה ילדים: שש בנות וארבעה בנים, כשהבת הקטנה נכנסה לכיתה א', סבתא יצא לעבוד מחוץ לבית. מספר שנים עבדה בניקיון במרפאה המקומית, לאחר מכן עבדה כמנקה ומגישת תה/קפה במועצת פועלי דימונה עד פרישתה לגימלאות.

בר-מצווה מתן ב"ש 2010

נתנאל, אלמוג, נועם, איתן, מתן, יאיר, רם, אלון, כפיר, עופר

דימונה 2005

שחר, גיל, לירון, אלמוג, עופר, נועם, מתן

רבני מרוקו

במרוקו היו הרבה מאוד רבנים. הקהילה היהודית שם ברובה הייתה דתית מסורתית, ולרבנים הייתה משמעות גדולה עבור יהודי הקהילה. הנה שלושה סיפורים על שלושה רבנים, מרבני מרוקו.

רבי יהודה בן עטר

הרב יהודה נולד באלול התט"ו, בעיר פס שבמרוקו. עוד שהיה צעיר התמסר ללימודי התורה. כשהיה רבי יהודה בן 23, נפטר אביו-יעקוב בן עטר. בשל מות האב, היה על רבי יהודה לעבוד לפרנסתו, והוא עבד כצורף. הוא התפרסם כצורף מומחה ובנאמנותו ליהודים וכן לגויים. עד היום נמצאים בין הערבים, תושבי מרוקו, תכשיטים שונים, טבעות וזמרים, שהכין עבורם רבי יהודה, ובעיניהם נחשבים לקמיע יקר ערך. למרות שהיה עסוק בפרנסת משפחתו, זכר תמיד הרב יהודה את הפסוק: "והגית בו יומם ולילה". תמיד אמר הרב שלימוד תורתו היא העיקר ועבודתו היא הטפל. מספרים עליו שאחרי תפילת שחרית, היה פותח חנותו, וכשהיה מרוויח כמות כסף שהספיקה לו לאותו היום, היה סוגר החנות והולך לבית-המדרש, ללמוד וללמד תורה, עד השעות המאוחרות של הלילה. גם לאחר שהתמנה לאב בית הדין, המשיך רבי יהודה להתפרנס מצורפות, עפ"י הפסוק: "יגיע כפיו..." , ולעולם לא נהנה מכספי ציבור.

רבי יעקוב אבן צור

רבי יעקוב נולד כעשרה ימים לפני שמחת תורה. מספרים שכאשר נולד נתמלא ביתו אור גדול. אביו רבי ראובן, שהיה גדול בתורה ומפורסם בחסידות ופרשנות, שמח מאוד עם הולדת בנו, וקיים את מצוות ברית המילה שלו, כדת וכדין. עוד מגיל צעיר היה רבי יעקוב גדול בתורה, ובגיל 20 התמנה לאב בית הדין. הוא דגל בעיקר בלימוד הטף.

רבי יעקוב אביחמירא

רבי יעקוב נולד לאביו רבי מסעוד, ונקרא יעקוב על שם סבו. כשגדל לימדו אביו תורה, וכבר בצעירותו נגלה כשרונו הרב. רבי יעקוב הקפיד ללמוד תורה, עד שכמעט לא היה יוצא מבית המדרש. כשהיה בן 15 היה בקי בש"ס ובפסוקים, ובגיל 18 החל ללמוד את תורת הקבלה. אביו שהיה ראש הקהילה, הרגילו לעסוק בענייני ציבור, ובכל שאלה שהיו שואלים אותו, היה מפנה את האיש, קודם כל לבנו. רבי יעקוב נהג מנהגי חסידות, מיעט בשיחה והרבה בתורה ובתפילה.

ספר האמונות הטפלות

העדה המרוקאית ידועה בקשר שלה, לאמונות טפלות. הנה חלק מן האמונות הטפלות, המרוקאיות

האמונה

כאשר נופל סכין על הרצפה-סימן שיבוא אורח
לא לטפס על סולם, בבית שיש בו תינוק,
משום שהוא לא יגדל יותר
אסור לדלג מעל מישהו, כי יקרה לו אסון והוא לא יגדל יותר.
מי שמקבל מכה במרפק, חמותו שונאת אותו.
להניח חינה אדומה בכל פינות הבית ועל כף-יד
של חתן הבר-מצווה ולזוג לפני הנישואין.
כשתינוק נולד שמים בעריסתו סוכריות.
על שולחן המימונה שמים דג, חלב וענפי פול.
אדם שאבדו לו דברים, צריך לקשור מטפחת
ולשים בפינת הבית.
גידול צמח רוטה מביא מזל טוב ובריאות.
אסור להניח נעל הפוכה, כי זה כמו להפנות גב לאלוהים.
כאשר שוברים מראה ומסתכלים עליה-יהיו שבע שנים של
מזל רע ורווקות.
אסור להעביר סכין מיד ליד, כיון שזה עלול ליצור מריבה.
ישיבה בפינת השולחן, מביאה 7 שנים של רווקות.

אמצעי ההגנה

להתכונן לבואו של האורח.
אם צריך לטפס על סולם-יש להוציא את התינוק
מהבית.
אם דילגת מעל מישהו, דלג מעליו לצד השני.
לאהוב את חמותך ולהראות לה את אהבתך, כדי שהיא
תאהב אותך.
החינה מביאה מזל טוב ומגרשת רוחות רעות.
מונע פגיעה ברך הנולד.
המאכלים מסמלים פריון, שפע ובריאות. מנהג האירוח
הוא על מנת לשתף את האורחים במזל.
אדם שאבדו לו דברים, צריך לקשור מטפחת
ולשים בפינת הבית.
משמש לריפוי האדם ומונע מחלות שונות.
צריך להפוך מיד את הנעל.
אם נשברה מראה-לא להתבונן בריסיים שנשארו,
לזרוק או לכסות את המראה השבורה.
יש להניח את הסכין על השולחן ומקבל הסכין ייקח
אותו מהשולחן.
יש להימנע מישיבה בקצה השולחן.

המימונה

אפילו האשכנזים כבר מכירים בחג המימונה, יום של אמונה, מזל והרבה אוכל טוב!

חגיגות המימונה הפכו זה מכבר גם לחגם של האשכנזים, שמכורח הנסיבות וקיבוץ הגלויות המאפיין את עם ישראל, קשורים הם לעדה ונפלאותיה.

חג המימונה נחוג במרוקו ובאפריקה הצפונית זה מאות שנים במוצאי חג הפסח.

יש הסבורים כי המימונה נקראה ע"ש מימון, אביו של הרמב"ם, הנערץ על יהודי מרוקו, שנפטר ביום המימונה.

אחרים מניחים כי השם נגזר מהמילה הערבית מימון, שמשמעותה מזל. אלה מאמינים שבלילה זה השמים פתוחים לכל תפילה ולכל בקשה, לכן נהגו במקומות אחדים במרוקו לעסוק בשידוכים בליל המימונה, ולייעד בת פלונית לבן אלמוני, בעודם רכים. ללמדך כי אין לילה מוצלח לדיווג מאשר ליל המימונה.

אולם הפירוש המקובל ביותר הוא: היגוי עממי של המילה העברית "אמונה", שנשתבשה בהשפעת השפה הערבית. הכוונה: אמונה בגאולת עם ישראל ובשיבתו לציון. הרי נאמר: "בניסן נגאלו ישראל ובניסן עתידים להיגאל". כך מדי פסח אנו מחדשים את אמונתנו. לפי זה, אין המימונה אלא חג לחיזוק האמונה בגאולת ישראל.

בליל המימונה המסורתי נוהגים יהודי צפון אפריקה לבקר איש בבית רעהו, עדויים במיטב עדייהם מסביב לשולחן המסורתי. בעלת הבית עורכת שולחן עם מפה לבנה, נרות דלוקים על שולחן החג, שיבולים ירוקים, פולים טריים ורעננים, צלחת קמח, חלב, חמאה, מיני מתיקה ופרות מתוקים ויבשים: דבש, תמרים, שקדים ועוד.

בעל הבית בא מבית הכנסת ובפיו איחולי "תרבו וחסדו", תצליחו ויעלה מזלכם, וכך הוא מתקבל ע"י בעלת הבית ובני הבית-ומברך על כוס הבדלה. נהגו לקרוא, במנגינה ובקול, בפרקים הראשונים של ספר משלי שלמה בן דוד.

בעלת הבית מנצלת כל רגע פנאי כדי להכין בזריזות את המופליטה. מן בצק המטוגן במחבת ונראה כמו פיתה. על המופליטה מורחים דבש או ריבות אחרות ואוכלים בתיאבון.

למחרת נוהגים לצאת עם בני המשפחה ועם החברים לחיק הטבע.

כידוע, כיום חיק הטבע זה מקום מוצל קלות שבו ריח הפריחה מתמזג עם ריח המנגל.

במשפחתנו, נהגנו לחגוג את ערב המימונה, בבית של סבא דוד ז"ל וסבתא עליזה, בדימונה.

סבתא הייתה עורכת שולחן מלא מכל טוב – פיצוחים, עוגות מרוקאיות, ריבות ומטעמים אחרים.

כל הדודים ובני הדודים היו מתאספים וחוגגים. אמא ושאר הגיסות והאחיות היו לעוזרות לסבתא בהכנת המופליטות.

גם השכנים מהשכונה של סבתא נהגו לבקר בערב זה, לאכול מופליטה ולברך "תרבו וחסדו".

מאז שאח של אבא שלי, איציק ז"ל נהרג, סבתא לא חוגגת יותר את המימונה בביתה.

בשנים האחרונות אנחנו חוגגים את המימונה בביתנו במוצקין. באים החברים של אחיי הגדולים, שכנים וחברים ויחד אנחנו חוגגים.

מכנים מופליטות בדימונה

חגיגות המימונה משפחת מלול קרית-מוצקין

טקס החינה

החינה היא אבקה ירוקה, אשר מערבבים אותה עם מים ואז היא הופכת לצמיגה. את החינה מורחים על כפות הידיים, משאירים לפרק זמן (כחצי שעה), שוטפים במים, ואז על כפות הידיים נשאר צבע כתום-סימן החינה.

מריחת החינה היא מנהג, שמקורו באמונה כי החינה מביאה מזל טוב ומגרשת רוחות רעות. טקס החינה מלווה בשמחה רבה, ריקודים ושירים. עוד בטקס החינה נהוג לאכול דברים מתוקים-עוגיות מרוקאיות בצבעים וטעמים מרהיבים וריבות, הכל תוצרת ביתית.

במשפחתו של אבי נהוג לערוך את טקס החינה, לפני חתונה ובמסיבת בר-המצווה.

גם הורי חגגו את טקס החינה, יום לפני חתונתם. אמא הלכה למקווה, לשם טהרה, ולאחר מכן התכנסה כל המשפחה בבית סבא וסבתא מלול וחגגו את טקס החינה. כיום, יש זוגות החוגגים את טקס החינה, לפני החתונה באולם, כאירוע בפני עצמו.

במסיבות בר-מצווה במשפחתנו, נהוג לערוך טקס חינה באולם השמחות.

את חתן בר-המצווה נושאים על כפיים או באפיריון כשהוא לבוש בבגדים מרוקאים מסורתיים. בני המשפחה, גם הם, לבושים במיטב הבגדים המרוקאיים-צבעוניים, ויחד כולם הולכים בתהלוכת ענק עם כל אורחי המסיבה, כשבידי אמו של חתן הבר-מצווה קערת החינה, ושאר ההולכים מחזיקים מגשי עוגיות וריבות.

קערת החינה, היא קערת זכוכית יפה ובתוכה עיסת החינה-מוכנה. בתוך החינה נעוצים נרות גדולים וצבעוניים-דלוקים, וכן מעוטרת החינה בסוכריות צבעוניות ובתוכן שקדים (הנקראות דרז'ה).

את קערת החינה יכינו אך ורק אמו של החתן, סבתא שלו, או בת משפחה קרובה, כדי שלא ייפגם במשהו, המזל הטוב.

וכך מסתובבת לה התהלוכה הצבעונית והעליזה הזאת באולם, לרקע שירים מרוקאים והמון שמחה.

בבר-מצווה של אחיי ליעד וכפיר, הזמינו הורי חתונה המתמחה בטקסי חינה, אשר הביאו בגדים מרוקאיים, לנו ולאורחים, אפיריון שבו הם ישבו וכן אוהל מרוקאי גדול ובו שטיחים כורסאות וכלים מרוקאים.

אחרי התהלוכה והריקודים התכנסנו כולנו באוהל ושם מרחו לכולם חינה על כפות הידיים.

תמונות מטקסי חינה במשפחתי

טקס החינה שני ועומרי חיון

טקס החינה הילה ורם חיון

ז'אז'ס

טקס החינה

תמונות מטקסי חינה במשפחתי

טקס החינה אלון מלול

טקס החינה
מגי ומיכאל מלול

טקס החינה
של אחי ליעד

טקס החינה של אחי כפיר

זילק

בית אבא תמונות משפחתיות

זוהר

בית אבא תמונות משפחתיות

מתכונים מהמטבח המרוקאי

דג מבושל

מופלטה

דג טונה (ניתן עוד סוגים)
לחתוך את הדג לחתיכות.
בסיר שמים:
שמן (הרבה)
שום טרי
כוסברה
פפריקה אדומה (הרבה)
מלח
חתיכות פלפל יבש אדום (סודנייה)
גרגירי חומוס שהושרו במים
פרוסות תפ"א

1 ק"ג קמח
1 אבקת אפיה
חצי כפית סוכר
1 כפית מלח
3 כוסות מים
רבע עד שליש כוס שמן
30 גרם שמרים מומסים במים פושרים
(לא חובה, אפשר גם ללא שמרים)

משרים את הדגים במים ובינתיים מכינים את הרוטב בסיר.
שמרים בסיר למטה את גרגירי החומוס ומעליהם את הדגים.
מעל מפזרים את פרוסות תפוחי האדמה ומכסים הכל במים.
מבשלים על אש גבוהה עד הרתיחה עם מכסה סגור,
מורידים את האש ומבשלים עם מכסה חצי פתוח, עד שנגמרים המים.

לערבב את כל החומרים יחד, עד ליצירת בצק דביק.
לחלק את הבצק לכדורים קטנים ולהשאיר כמה דקות.
לרדד על שולחן בעזרת ידיים משומנות, כל כדור
(לטבול בכל פעם את הידיים בשמן)
הטיגון נעשה במחבת עם מעט שמן, בשיטת הערימה.
מטגנים את המופלטה הראשונה, מצד אחד בלבד.
הופכים אותה לצדה השני ועליו שמרים מופלטה נוספת.
כך הופכים מצד לצד, ובכל פעם מוסיפים מופלטה נוספת.
בשיטה הזו המופלטות גם נשמרות חם.

פשטידה (מחמד)

ריבת חצילים

5-6 תפ"א
9 ביצים
מלח
מעט כורכום
מיץ מחצי לימון
אפשר להוסיף כוסברה

לבחור חצילים קטנים בצבע שחור בלבד- לא סגול!
לקלוף בעדינות את עלי החציל מבלי לפגוע בגבעול היוצא מהם.
לחורר בצפיפות את כל החצילים.
להרתיח במים עד שהחצילים משנים מעט את צבעם והופכים לרכים.
לשים לב! לא רכים מדי.
(במקרה של בישול יתר אפשר לשפוך עליהם מים קרים-זה עוצר את
תהליך הבישול)
להשאיר את החצילים במסננת לילה שלם!
לסדר את החצילים בסיר רחב-שכבה אחת, מקסימום שכבה וחצי.
להוסיף לסיר: (על 1 ק"ג חצילים)
1 ק"ג סוכר
פרוסות לימון שלם, ללא הקליפה
1 מקל קינמון
1 לימון סחוט (לפחות רבע כוס לימון סחוט)
לבשל עם מכסה פתוח כל הזמן, על להבה נמוכה.
לזכור: לא להוסיף מים, לא לכסות את הסיר!
מבשלים כשעה, עד אשר מתאדים הנוזלים והחצילים נשארים
במין רוטב דמוי דבש.

את התפ"א להרתיח ולמעוך לפירה.
להוסיף את כל שאר החומרים ולערבב.
לחמם טוב טוב...שכבת שמן דקה, בסיר בעל תחתית עבה.
לשפוך את התערובת אל הסיר ולהוריד את האש.
לבשל על אש נמוכה עם מכסה, 30-40 דקות, עד שהשכבה העליונה
מתקשה.
להכניס לתנור מחומם ללא מכסה כ-20 דקות, עד שהפשטידה
משחימה מלמעלה.

איציק מלול ז"ל

אחד מענפי העץ המשפחתי שלנו,
שהיה כה חשוב, מרכזי וחזק...

נגדע לפתע... והשאיר אותנו המומים וכואבים עד מאוד!
בלעדך, איציק, העץ לא יהיה יותר אותו דבר...
בלעדך... משהו בו, יהיה חסר לעד!

ה-19.9.2006, נחרט בזכרון המשפחתי שלנו, כיום שסיים תקופה והתחיל תקופה חדשה, אחרת...
שום דבר כבר לא יהיה כפי שהיה... פרק חדש, מלא כאב וצער, התחיל במשפחת מלול.
פרק עצוב עד מאוד, מהורהר ואחר... ללא איציק... עם כאב אינסופי, שאלות שנותרו ללא מענה וצער עמוק ומחלחל.
שלושה ימים לפני ערב ראש השנה תשס"ז, בצהרי היום, מגיעה ההודעה... איציק נהרג!

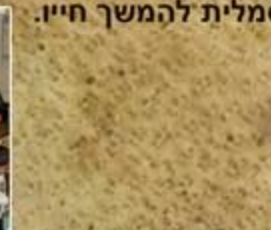
איציק, אחיו של אבא שלי, איננו עוד!
איציק ז"ל שהיה טכנאי מעליות, נפל אל מותו האכזרי, בשעת תיקון מעלית.
כל-כך ותיק במקצוע, "אחראי ומקצועי", יספרו מאוחר יותר חבריו לעבודה... אז איך זה קרה???

איציק, אב מסור לאלון, אורי ושרון ובעל אוהב למלי, נעלם לפתע מחיי כולנו, והשאיר צער עמוק וחודר.
אבל גם המון זכרונות נפלאים, השאיר אחריו איציק, שהיה רק בן 43 במותו.
הזכרון המשפחתי-קולקטיבי של כולנו, הוא של ענף חזק ודומיננטי בעץ המשפחתי, גזע של ממש!
תמיד היה שם בשביל כולנו, תמיד תמך, עזר והתחשב.
מאז הלך לעולמו סבא דוד ז"ל, 7 שנים קודם לכן, מילא איציק את מקומו, נאמנה.
בכל חג, בכל שמחה משפחתית, בתפילות... תמיד היה קולו הרם נשמע בבירור.
ועכשיו, איציק איננו עוד.
הוא הלך... ואיתו הלכו-התפוגגו כל התום והשמחה, שאפיינו כל-כך את משפחת מלול.

בבר-מצווה
של אחי ליעד
איציק ז"ל
כהרגלו, בטבעיות
עוזר לליעד עם
קשירת התפילין

בר המצווה של אחי אלמוג, חל כשלושה חודשים אחרי שאיציק נהרג.
היה קשה מאוד לתכנן אירוע משמח כבר-מצווה, בתוך שנת האבל הקשה וכל-כך סמוך לטרגדיה הנוראית.
הרבה דמעות זרמו, אבל יחד עם זאת ידעו הורי, כי אלמוג חייב לחגוג את האירוע החד פעמי בחייו של אדם,
בצורה היפה ביותר שניתן, עם התחשבות כמובן בנסיבות.
אירוע ב"חוף התמרים", כמו בבר-המצווה של ליעד וכפיר ירד מהפרק ובמקומו הוחלט להזמין את כל המשפחה
המורחבת לשישי-שבת למלון "הולידו-אין" בחיפה ושם לחגוג את שבת חתן הבר-מצווה.
בערב שישי, ערכנו טקס במלון, בהשתתפות כל בני המשפחה, טקס 13 הברכות, כאשר כל משפחה בעצם מברכת
את אלמוג ומעניקה לו מתנה סמלית להמשך חייו.

שליש

איציק מלול ז"ל

במהלך טקס 13 הברכות, הקריאה ברוריה-אחות של אבא, קטע מרגש שכתבה...
שמחה עם ניגון חרדי של געגוע...

אבא זקן אחר פעם, שכאשר שמחה נשכח בעצב, יש להשמש מילוד...
היא מרמזת כי יש להעריך את עצמת השמחה ואין אלא בה מובן מאליו.
היא מזכירה כי יש אנשים שנכבחים בסרה, ויש לה משמעות מילוד של תקווה.
מבט אהמך וקרן אור.

היום, ביום שמחת אמו, אין איש במשפחתנו שאינו יכול אלוש את עצמת הדברים.
בר-המצווה שלך אמו, היו ארוש של מעבר מילוד לקבל אגיו, וסוף המצווה.
כאלו גאים בך ושמחים איתך, אך דווקא היום, קשה להתעלם מהסיוע של הסבים.
שלך ושל איציק דוד.
איציק בגר אהובו את הטקסים, אערוך את הגשים ואת דגש מילוד אערכי הדג.
והמסור.

כבר בגוש מאי, קנה את התפילין והטלית-טקס שלך אמו, כדי שסבתא עיזבה
גיהיה רגועה, כדי שהטקס יהיה מושלם.
איציק היה ברור שבכל מהלך הטקס הוא יהיה שם עבורך אצד אבא, יעצור אך
בהלאת התפילין ויובילך כהגן ביום גש.
איציק זה היה ברור, ובאודאי שגם אנו אכאלנו. איציק הרגיל אולנו לאגיו, ולמקום
שוקר במקומו של סבא דוד.
וכמו שאמר אמו אבא: "מהלך עצמות התגברותך, אמו, ומהלך הבירה של כולנו.
הטקס הוא השמחה!"

אנו מצויים להסגל קדימה, בכמות הגשועה של איציק, ומהלך עצמותיו... (לכריס
באמונה שנטע בנו, אלא בהשיבות הטקס.

מהלך הדמעות, מצויים אלא וגם אלוש את גשיבות הביד, הצכרון ואת כוונה של השמחה.
ברוריה יצקאל 22.12.2006

ראש השנה תשס"ו, 2005, דימונה

איציק ז"ל, מברך על החלות

ברוריה ואלמוג

איציק מלול ז"ל

ה-19 בינואר 2007, בדיוק 4 חודשים מאז התאונה המחרידה בה נהרג איציק ז"ל... מתפרסם תחקיר במוסף "7 ימים" של "ידיעות אחרונות".

עאשור עזאם נפל לפיר לעיני בנו הקטן ונהרג. יצחק מלול צנח אל מותו מקומה שביעית. רוברט שוורץ נמחץ למוות כשעמד על גג מעלית. ויצחק ורסנו נפגע בראשו ממשקולת בת 3 טון. ארבעתם טכנאי מעליות, מתוך כאלף טכנאים בכל הארץ, שקיפדו את חייהם בחצי השנה האחרונה. תחקיר "7 ימים" חושף: ① היעדר תקני עבודה חיוניים הופך את התחום לפרוץ ומופקר ② אין חובת הסמכה למרבית המועסקים ③ שיעור התאונות הקטלניות בענף המעליות גבוה פי 30 מהממוצע במקצועות אחרים במשק ④ התאונות הטיפוסיות: התחשמלות, אובדן שליטה על המעלית, נפילה לפיר והימחצות. משרד התמ"ת: "ועדת מומחים תטפל במכלול הבעיות"

עינת פישביין

23 ביוני, 2006. על שולחנה של ורדה אדוארדס, מפקחת העבודה הראשית מטעם משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה מונח מכתב עלום שם. "ביריך למנוע את האסון, שכן המצב מחמיר מיום ליום", מתריע מחבר המכתב, המכנה עצמו "טכנאי מעליות ותיק". "המצב בענף הינו בטיחות ולכללי הבטיחות המינימליים... לדעתי עליך מוטלת האחריות לאכוף את החוק או לכל הפחות לדרוש מחברות המעליות, חברות היועצים ושאר העוסקים בענף, לקיים את הוראות החוק". שלושה שבועות חולפים. עאשור עזאם, תושב טייבה בן 43, קבלן משנה שמבצע הרכבת מעלית עבור חברת "חרות" בבניין חדש בפתח תקווה, נהרג בתאונת עבודה. הוא נופל דרך פתח הקומה לתוך פיר מעלית מגובה שלוש קומות. בנו בן ה-14, שמתלווה אליו לעבודה באותו יום, רואה את האסון במו עיניו. פועלים שעבדו בבניין הרחיקו את הילד כדי שלא יהיה עד לחילוף גופת אביו מתוך הפיר.

חודשים אחר כך, ב-19 בספטמבר, נהרג יצחק מלול, טכנאי מעליות ותיק, בשעה שהוא מתקן את קרקעית המעלית בבניין השוקניון ברחוב אגריפס בירושלים. מרצפת הקומה השביעית, מחוץ לתא המעלית, צנח מלול אל מותו בפיר המעלית.

חולף עוד חודש, וב-16 באוקטובר נהרג טכנאי המעליות הוותיק רוברט שוורץ, כשהוא מתקן מעלית בבניין ברחוב אברהם שפירא בנתניה. המעלית

של גגה הוא עומד מתחילה לנוע לפתע ומוחצת אותו למוות. אישה שהייתה מינה את המעלית מוצאת את גופתו בין הדלת לבין התא.

יצחק ורסנו הוא התורג האחרון, נכון להיום. זה קורה ב-5 בדצמבר 2006 במלון דניאל בהרצליה. לא ברור מה גורם לו לנהוג כך, אבל ורסנו מתכופף מפיר המעלית שהוא מתקן לפיר המעלית הסמוכה, כשהראש שלו חוצה את גדר ההפרדה. מישור קורא למעלית, היא עולה, המשקולת יורדת במהירות ובשקט ופוגעת בראשו. משקלה כשלוש טונות, ורסנו נהרג במקום.

בתוך פחות מחצי שנה, נהרגו ארבעה טכנאי מעליות – שיעור חריג באופן דרמטי לעומת הממוצע השנתי של תאונות העבודה בישראל. משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה (תמ"ת) עדיין לא סיים אף אחד מהתחקירים על התאונות הללו, ולארכב המשפחות אין תמונה מדויקת על מה שאירע ליקוריהן. בכירים בענף המעליות היו מעדיפים להסביר שצירוף מקרים אכזרי של טעויות אנוש עומד מאחורי הסטטיסטיקה החריגה, אולם תחקיר "7 ימים" חושף כי ענף המעליות פרוץ ובטיחותם של העוסקים בו מופקרת.

מעלית קטלנית

תחקיר 7 ימים

היא המסתורית ביותר מבין הארבע.

באותו יום, ה-19 בספטמבר, הוא עבד עם שני טכנאים נוספים על מעלית בבניין השוקניון ברובע אגריפס בירושלים. אחד מהם היה כנראה למעלה בתור המכונות, והשני הלך להביא משהו לאכול. מלול עמד בקומה השביעית, מול תא המעלית שהובאה אל בין הקומות כך שקרקעיתה באמצע הפתח. בשלב מסוים, בזמן שתקן משהו בקרקעית התא, הוא נפל לתוך הפיר ונהרג.

חבריו לעבודה וטכנאים אחרים מתקשים להירגע מהתאונה הזאת. "יש שם רברים שלא יכולים לקרות", אומר ג', מעליתן ותיק, "בחור כזה שעושה עבודה כזאת בקומה 7, זה לא פשוט, הוא חושב עשר פעמים – יש על מה להיתפס, יש כבל כפוף. אני לא מצליח לראות איך הוא משתחל סתם ככה לפתח ונופל".

"קשה מאוד ליפול לתוך דבר כזה", אומר טכנאי מעליות הבקיא בפרטי האירוע. "אני לא מאמין בטעות אנוש שלו, ממש לא. אולי הייתה טעות של מישור אחר".

אנשים המכירים את המקרה טוענים – דבר שאין כרגע דרך להפריך או לאשר בגלל החקירה המתנהלת במשרד התמ"ת – שהמעלית נמצאה עומדת כשהקרקעית שלה בגובה 1.70 מ' מעל רצפת הקומה, בעוד שלתיקון סביר נדרש גובה של כ-1.20 מ'. הטכנאים מתקשים להאמין שמי לול עבר על קרקעית התא כשהיא נמצאת בגובה ראשו. החשש הגדול של כולם הוא שהמעלית זזה בטעות, למרות שאמורה הייתה להיות יציבה במקומה, ומלול המופתע חטף מכה ונפל פנימה. לפי סברה אחרת, הוא פשוט נאחז בחלק רופף בזמן שרכן לתקן את הקרקעית, וזה ניתק.

בחברת שינרלר נחושתן, שביצעה לאחר מותו הדרכת רענון בת שעה לכל העובדים, מס' רבים להגיב לכתבה או למסור פרטים בטענה שזו מדיניות החברה העולמית.

19 בספטמבר 2006
ה"שוקניון" בירושלים
זמן קצר אחרי שאיציק
נפל אל מותו

תהום הנשייה

את מותו של יצחק מלול יכול רק תחקיר מקצועי להסביר. העיניים נשאות כעת אל משרד התמ"ת, בתקווה ששם יצליחו להסביר את התאונה הקטלנית. מלול נחשב אחד הטכנאים הטובים והזהירים בחברה "שינרלר נחושתן". הכי זהיר שהכרנו, סיפרו חבריו לאחר מותו. היה קושר את עצמו, מודע היטב לסכנה. התאונה שלו

מעלית קטלנית

ז'אן

בית אמא משפחת ליבובסקי-חיפה

סבא שמואל ליבובסקי ז"ל
1929-1997

סבתא יעל ליבובסקי
1933

סבא שמואל
בצעירותו

סבתא יעל
בצעירותה

סבתא, אבא, אמא+אלמוג, ברוך, סבא

אמא
סבא שמואל
ואבא

אמא ואחיה ברוך ליבובסקי

בית אמא-מפת נדודים אוקראינה-רומניה-ישראל

אוקראינה

דגל אוקראינה

מקומה הגיאוגרפי של אוקראינה:

אוקראינה היא מדינה במזרח אירופה. בעבר הייתה אחת הרפובליקות הגדולות והעשירות של ברית המועצות, ומאז 1991 היא שייכת לחבר המדינות העצמאיות. אוקראינה משתרעת מהרי הקרפטים במערב, על גבול פולין וסלובקיה, ועד לנהר דוניץ במזרח.

שטחה של אוקראינה הוא 700,603 קמ"ר ואוכלוסייתה מונה כ-53,000,000 תושבים. עיר הבירה של אוקראינה היא: עיר הבירה של אוקראינה היא קייב, ומונה כ-2.6 מיליון תושבים.

אוקראינה רקע היסטורי:

עושרה התעשייתי של אוקראינה מבוסס על ברזל. יש מחוזות שבהם ערי תעשייה גדולות ובתי חרושת עצומים.

באוקראינה מצויים גם אוצרות גדולים של גז טבעי, מעט נפט וכן מרבצי מנגן מהגדולים בעולם.

עם פלישת הגרמנים בשנת 1941 נכבשה אוקראינה והייתה נתונה תחת שלטון הנאצים עד 1944. משלטון זה סבלו בעיקר היהודים, ומאות אלפים מהם נרצחו בידי הנאצים ומשתפי פעולה אוקראינים.

בתקופה זו הוחרבו רבים מבתי החרושת של אוקראינה. הם שוקמו אחרי המלחמה, ומלבדם נבנו מפעלים חדשים רבים.

ענף כלכלי חשוב הוא תיירות הפנים, בעיקר מופי הרחצה שלאורך הים השחור. ידוע מקום הנופש "ילטה", שבו נפגשו סטלין, צ'רצ'יל ורוזוולט בשלהי מלחמת העולם ה-2 וקיימו בו אחת מ"וועידות הפסגה" המפורסמות שלהם.

באמצע שנות ה-80 של המאה ה-20, גברה השאיפה לעצמאות באוקראינה, בשל אסון הכור בצ'רנוביל שעורר זעם רב, ובזכות המדיניות הליברלית של הנשיא גורבצ'וב, נאסרה באוגוסט 1991 פעילות המפלגה הקומוניסטית, והוכרז על עצמאותה של אוקראינה.

בינה לבין רוסיה יש מחלוקת על השליטה בצי הים השחור, ועל הפיקוח על הנשק הגרעיני שבתחומה.

הקהילה היהודית באוקראינה: בשנת 1991 התנצל נשיא אוקראינה בטקס ממלכתי ב"באבי יאר",

על הפגיעות שפגעו האוקראינים ביהודים בימי השואה. ב-1990 חיו באוקראינה כ-375,000 יהודים.

שאלה

בית אמא-מפת נדודים מצרים-צרפת-ישראל

דגל מצרים

מצרים

מיקומה הגיאוגרפי של מצרים: מיקומה הגיאוגרפי של מצרים הוא בצפון מזרח יבשת אפריקה, מעבר למפרץ סואץ ותעלת סואץ שהם חלק מהגבול בין אסיה לאפריקה. במערב היא גובלת עם לוב במזרח עם הים האדום, בדרום עם סודן ובצפון עם הים התיכון. שטחה של מצרים קרוב למיליון קמ"ר. אוכלוסייתה מונה כ-56 מיליון תושבים. עיר הבירה של מצרים היא: קהיר. בקהיר כ-6,500,000 תושבים. שתי ערים נוספות חשובות במצרים והן: אלכסנדריה המונה 3,170,000 תושבים וג'זה המונה 2,200,000 תושבים.

מצרים רקע היסטורי: ראשית תולדות מצרים בשנת 1300 לפני הספירה לערך, עם איחוד מצרים העליונה ומצרים התחתית לממלכה אחת שהתקיימה במשך כ-3,000 שנה.

הנצרות הונהגה במצרים כבר במאה ה-3 לספירה. במאה ה-5 התפלגה הכנסייה המצרית מהכנסייה ברומא והייתה לכנסייה עצמאית. במצרים, ובעיקר באלכסנדריה, פעלו אחדים מאבות הכנסייה הנוצרית. במאה ה-7 פלשו הערבים למצרים וכבשו אותה כמעט ללא התנגדות. עם כיבוש אלכסנדריה ב-642 החלה במצרים תקופת האיסלאם. בארץ שלטו מושלים שמונו ע"י הח'ליפים, שישבו בדמשק ובבגדד. ב-1798 פלש למצרים נפוליאון בונפרט והביס את הצבא למרגלות הפירמידות. 11 יום בלבד לאחר ניצחון זה הובס צבא נפוליאון בידי הבריטי נלסון, ואח"כ חזרה מצרים חזרה לידי הטורקים. בימי הטורקים שלטו במצרים מוחמד עלי ומבחינות רבות ראוי להיחשב אביו של מצרים החדשה. מוחמד עלי קיבל רשות מהסולטאן הטורקי להוריש את השלטון לצאצאיו, והשושלת שיסד מלכה במצרים עד הדחת המלך האחרון, פארוק, בשנת 1952.

ב-15 למאי, יום לאחר הכרזת מדינת ישראל, פלש הצבא המצרי לארץ ישראל, אולם בסופו של דבר נחל תבוסה. הרבה מלחמות וסכסוכים ממושכים היו בין מצרים למדינת ישראל אשר הסתיימו בתפנית מכרעת במדיניותה של מצרים כלפי ישראל ובמעמדה בעולם הערבי אשר התחוללה בשנת 1977. בשנת 1979, נחתם הסכם שלום בין המדינות. ישראל פינתה את סיני שנכבשה מידי המצרים, ועד שנת 1982 הושלם הפינוי.

השפה המדוברת: השפה המדוברת במצרים היא ערבית-מצרית.

הקהילה היהודית במצרים: קשרי היהודים עם מצרים נמשכים מימי אברהם אבינו שמצא בה מקלט, ומשה שנולד בה והוציא ממנה את בני ישראל (המאה ה-13 לפנה"ס). חי ופעל במצרים הרמב"ם שישב בקרב הקהילה היהודית בקהיר העתיקה, עסק למחייתו ברפואה וב-1185 התמנה לרופאו של המלך וחבר את איגרותיו ואת כתביו.

סבא שמואל ז"ל

ההורים של אמא נולדו בארצות שונות עם מנהגים וצורת חיים שונה.
סבא שמואל ליבובסקי ז"ל נולד בחיפה, ישראל- ב-10 בינואר 1929.
הוריו נולדו באוקראינה-גבול פולין ועלו ארצה בשנת 1920.
הוא נפטר לפני כ-15 שנים (23.3.1997, י"ד באדר ב' (פורים) תשנ"ז), טרם הולדתו. מאז, פורים הוא חג של
כייף ושמחה מהולים בעצב.

סבא שמואל נולד ב"בית ליבובסקי" ברחוב בר-גורא 14 בחיפה, וגר שם כל חייו. את הבניין בנה אביו,
סבא רבא ברוך ליבובסקי ז"ל, שהיה קבלן בניין.

סבא החל לעבוד בגיל צעיר, כיון שהיה צריך לפרנס את משפחתו (אמא ואחות הצעירה ממנו ב- שנים),
כאשר בשנת 1948, נרצח אביו, ברוך ליבובסקי ז"ל, ע"י צלף ערבי על גשר "רושמיה" בחיפה, כיום נקרא גשר הגיבורים.
סבא רבא ברוך ליבובסקי ז"ל, קבור בבית הקברות הצבאי בחיפה, באחת השורות הראשונות.
שנים ארוכות היה סבא חבר "אגד" ונהג באוטובוס. אחרי שנים רבות "על ההגה" עבר לעבוד במחלקת הביטוח
ב"אגד" והיה לשמאי הרכב של החברה. כמה שנים לפני יציאתו לפנסיה עזב את "אגד" ועבד מספר שנים ב"נשר",
עד שחלה ויצא לגימלאות.

סבא עיזן מקטרת והיה לו אוסף מקטרות עצום, שאותו שימרה אמא שלי.
הוא אהב מאוד את הים והיה מפליג מדי פעם בסירות מפרש קטנות או ביכטות עם חברים שלו.
הוא נהג לבקר אותנו לפחות אחת לשבוע, תמיד מגיע עם משהו לנכדים.
שוקולד, סוכריות ובקיץ היה מגיע עם אבטיח וגלידות.

כל השכונה הייתה שומעת שהוא הגיע, כאשר היה קורא לאבא שלי מלמטה, שיירד לעזור לו לסחוב את האבטיח.
לסבא היו ידי זהב, והוא ידע לתקן ולעשות כמעט כל דבר. על גג ביתו, היה לו מחסן גדול ובו כל כלי העבודה שקיימים.
כשהיה ליעד בכתה א', בנה לו חשבונת מעץ עם חרוזים צבעוניים, השמורה בביתנו עד היום.
בילדותו, כאמור גר בחיפה והיה שובב גדול. פעם נסע על אופניו בירידה הגדולה של רחוב הס (הנמצא רחוב אחד מעל
בר-גורא) התהפך, ושבר את שתי ידיו. הוא למד בילדותו בבית-הספר הריאלי באחזה, חיפה.

תמונת מחזור סיום כיתה ו'-של סבא שמואל ז"ל

חלק מאוסף המקטרות של סבא שמואל

סבא שמואל ז"ל

סבא רבא
ברוך ליבובסקי ז"ל
בן 46 במותו

סבא רבא ברוך ליבובסקי ז"ל, בן יהודית ומאיר, נולד בתרס"ב, 1902. בשנת 1920 עלה ארצה, לחיפה. בשנים הראשונות לעלייתו עבד כקבלן בניין עצמאי. בטרם כיבוש עבודות הבניין מהערבים, כאשר שרר מצב של חוסר עבודה, נאלץ סבא רבא ברוך לעבוד בירדן, והיה בין בוני ארמונו של המלך עבדאללה הראשון. בהמשך, פתח בית מלאכה לשבירה ולריסוק של אבנים שונות לתעשיית מרצפות. כשפתח את בית המלאכה היה זה באזור ערבי. עם הזמן החל בהעברתו לחלק היהודי במפרץ חיפה. הוא הספיק להעביר חלק מבית המלאכה, שבוע לפני שנהרג. בין לקוחותיו אז היו בתי החרושת "נמליט" ו"א.אלוני מרצפות", הפועלים עד היום. בבוקר יום חמישי 18.03.1948, טמנו לוחמי פלמ"ח מחטיבת "יפתח" מארב לשיירת נשק ערבית סמוך לקריית-מוצקין. בין הערבים שנהרגו היה גם מפקד חיפה. מיד לאחר מכן, פתחו הערבים באש עזה לרוחב כל החזית בעיר חיפה-בגבול שבין השכונות היהודיות והערביות. בין היתר, ירו הערבים לעבר כלי רכב שעברו בגשר ואדי רושמייה (או בשמו כיום-גשר הגיבורים). אוטובוס שעבר במקום נפגע ושבעה מנוסעיו נפצעו. הפצוע באורח הקשה מכולם היה סבא רבא ברוך, שישב ליד החלון. לא היתה אפשרות להעבירו לבית החולים "רוטשילד" בגלל עצמת הירי. לכן הובהל, לצורך טיפול ראשוני, לתחנה של חברת החשמל, ורק בצהריים העבירו אותו לביה"ח, אך בינתיים איבד דם רב, וגם תרומת הדם של המשפחה לא הצליחה להצילו. הוא מת מפצעיו לאחר זמן קצר, בו יום, ז' באדר ב' תש"ח 18.03.1948. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בחיפה, בחלקה הצבאית, כנפגע פעולות איבה. סבא רבא ברוך ליבובסקי ז"ל מונצח באנדרטה בהר הרצל-בלוח מספר 21.

הוא הותיר אחריו אשה-סבתא רבא לאה ליבובסקי ז"ל, בן-סבא שמואל ז"ל ובת-עתליה שפושניק ז"ל, שני אחים ושתי אחיות בארץ. בנו-סבא שמואל, היה באותו הזמן מגויס לפלמ"ח, בגדוד "הפורצים", שעלה על הקסטל, בניסיון לפרוץ את הדרך לירושלים הנצורה. בהגיע ההודעה על פטירת אביו, נשלח ללוויה בליווי רץ. סבא שמואל לא הספיק להגיע ללווית אביו, אך בעצם נסיעתו ללוויה, ניצלו כנראה חייו. באותו יום הסתער הגדוד שלו על הקסטל וספג אבדות קשות. סבא שמואל היה בין היחידים שנותר בחיים מחילי הגדוד.

סמל גדוד
"הפורצים"
של הפלמ"ח

סבא
שמואל ליבובסקי ז"ל

תעודת הלידה של סבא שמואל ז"ל

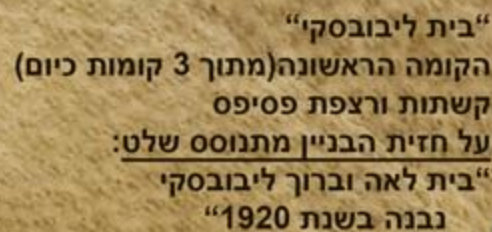
GOVERNMENT OF PALESTINE		حكومة فلسطين		شهادة تسجيل ولادة		Certificate of Registration of Birth	
מחלקת הבריאות. DEPARTMENT OF HEALTH		شركة الصحة		شهادة تسجيل ولادة		شهادة تسجيل ولادة	
Place of Birth	Haifa	Place of Birth	Haifa	Place of Birth	Haifa	Place of Birth	Haifa
Date of Birth	10.1.29	Date of Birth	10.1.29	Date of Birth	10.1.29	Date of Birth	10.1.29
Name of Father	Samuel	Name of Father	Samuel	Name of Father	Samuel	Name of Father	Samuel
Name of Mother	Lea	Name of Mother	Lea	Name of Mother	Lea	Name of Mother	Lea
Name of Child	Samuel	Name of Child	Samuel	Name of Child	Samuel	Name of Child	Samuel
Sex	Male	Sex	Male	Sex	Male	Sex	Male
Religion	Christian	Religion	Christian	Religion	Christian	Religion	Christian
Signature of Father	Samuel	Signature of Father	Samuel	Signature of Father	Samuel	Signature of Father	Samuel
Signature of Mother	Lea	Signature of Mother	Lea	Signature of Mother	Lea	Signature of Mother	Lea
Signature of Registrar	Samuel	Signature of Registrar	Samuel	Signature of Registrar	Samuel	Signature of Registrar	Samuel
Signature of Medical Officer	Samuel	Signature of Medical Officer	Samuel	Signature of Medical Officer	Samuel	Signature of Medical Officer	Samuel

12/12

סבא רבא ברוך ליבובסקי ז"ל, החל דרכו בארץ ישראל, יחד עם אחיו (בשנות ה-20) כפועל בניין.

אותו בנה סבא רבא ברוך ליבובסקי. הבית נמצא ברחוב בר-גיורא 14 בחיפה.

בקומה התחתונה, שנבנתה כשלב ראשון, ישנן קשתות ורצפת פסיפס.

A photograph of a white, two-story building with arched windows and a balcony. A small sign with the number '14' is visible on the upper right side of the building.

רשיון הבנייה לבית ניתן בתנאי שיהיה קודם צריך העץ בו גרה המשפחה

[illegible]

מחנה לחקר הבנייה
המכון 11-1 - 11111111111111111111
BUILDING RESEARCH STATION
TECHNION - ISRAEL INSTITUTE OF TECHNOLOGY
מחלקת הקונסטרוקציות

TECHNION CITY
P.O. 4010 - HAIFA

11/11/80
RPH - 401

Our reference : 14.0.61 1.40(x)-7-88

לכבוד
ה. ש. לבובסקי
רח. בר-גורא 16
חיפה
י.א.

חזרת דעת
על
בית לבובסקי, רח. בר-גורא 16 חיפה.

1. כללי

חזרת דעת זאת הווססה על ידי ה' ש. לבובסקי בטכנת סיום
7.61.31. בסורה העבודה הינה לקבוע באם יציבות הסכנה פוסת
החפסת קוסת דירות לבנין הג'ל.

2. תאור הסכנה

הסכנה הוא בית דירות בן שלס קומות, עס קירות נוסאים בטון
תקרות בטון סווין וגסטס על שלס.
קוסת חקיקת נכנתת בטנות העטרים דומי תקומות תעליונות
הוססו נסנים 30 - 1904.

3. מדיקת

הח'ס ביקר בטקסס ביום 9.8.61, עק אר סכנה תעירות והיסוסרת
ודרס אר קובי הג תעיקי, הוא קנל הסגרים עס' לנרס' 76
בנה אר הנניס 100 - 100

שושלת משפחת ליבובסקי

שושלת משפחת מאיר וינטה ליבובסקי, סבא וסבתא של סבא שלי, שמואל ליבובסקי ז"ל מוצאה של המשפחה מהעיירה וינוגרד שבאוקראינה. בעקבות הפרעות שערכו אנשי פטליורה ביהודים החליטה המשפחה בשנת 1920 לעלות ארצה יחד עם כל קרובי המשפחה וחלק מתושביה היהודים של העיירה במטרה להקים קופרטיב חקלאי. לשם כך רכשו מכוונות וציוד חקלאי. לסבא מאיר וסבתא ינטה היו 10 ילדים. שישה בנים וארבע בנות: משה, אריה, ברוך, חיים, שלמה, זוסיה, אסתר, רחל, שרה ודבורה (הבן שלמה נפטר בילדותו ממחלה). המסע לחציית הגבול נערך בלילות ובתנאי מזג אויר קשים ביותר. באמצעות מבריחי גבול תמורת שלמונים שקיבלו. המסע היה מפרך ומיגע, במהלכו נאנסה הבת רחל ז"ל באכזריות על ידי אנשי פטליורה ונפטרה. אבי המשפחה, מאיר ליבובסקי, שהיה חולה לב וסבל מקצרת לא עמד בעומס ובצער על מות הבת רחל ונפטר, שניהם נקברו באוקראינה. בסופו של המסע שנמשך כשנתיים הגיעה המשפחה לרומניה ומשם באוניה רעועה להובלת בהמות, ארצה. את הציוד החקלאי נאלצו להשאיר ברומניה. סבתא ינטה הגיעה ארצה בשנת 1922 יחד עם שבעה מילדיה: אריה, אסתר, ברוך, שרה, דבורה, חיים וזוסיה, לאחר שקיבלה סרטיפיקט שצילומו מצורף. (ברוך בנה הוא סבא רבא שלי) הבן הבכור משה ואשתו איטה נסעו לאמריקה לאחר שקיבלו סרטיפיקט מקרובי משפחה של אשתו. המשפחה מוקמה ע"י נציגי היישוב בחיפה במחנה אוהלים ברחוב פזנר 2, פינת רחוב בלפור, מול הטכניון. (מצורף צילום של אוהל בתוך מחנה האוהלים אשר שימש כמכולת הראשונה בהדר הכרמל בשנת 1922) בטכניון הייתה באר מים ממנה שאבו אנשי המחנה מים בדליים לצורכיהם. הבנים החלו לעבוד בבניין ועד מהרה התמחו במקצוע והפכו לקבלני בניין. מספר מאיר לבבי (לבית ליבובסקי) שהוא בן-דוד של סבא שלי, שמואל ליבובסקי ז"ל: "...הזיכרונות שלי מתחילים בגיל שנתיים-שלוש, כאשר כל המשפחה התגוררה בצריף ארוך שעמד על משטח בטון ברחוב יוסף 35, מול בית הכנסת כרמיה שהוקם ע"י יוצאי העיר וינוגרד שהתגוררו בסביבה. הצריף כלל שורה של חדרים ולכל משפחה היה חדר. ליד הצריף עמד צריף נוסף ששימש כמטבח וחדר אוכל לכל המשפחה. מסביב לצריף היו עצי תאנה ושורה של עצי רימון. עד היום אני זוכר את הריבה הנפלאה שסבתא הכינה מהתאנים, שטעמה עדיין שמור בתיקי. כשנה לאחר שהמשפחה הגיעה ארצה, האח אריה (לייבל) ואשתו בלה, עזבו את הארץ לארה"ב, לאחר שקיבלו סרטיפיקט ששלח להם האח הבכור משה. הדוד ברוך ואשתו לאה היו הראשונים שעזבו את הצריף המשפחתי, לאחר שבנו את ביתם ברחוב בר-גורא 14 בחיפה, שהוא אחד הבתים הראשונים בהדר. אחריהם עברו הדוד חיים עם אשתו טובה והדודה שרה ובעלה יעקוב שטינדל לביתם ברחוב זבולון 3 בחיפה. אמי דבורה, סבתא ינטה, זוסיה ואני (מאיר), עברנו לביתנו ברחוב חיים 16, שנבנה ע"י הדוד חיים בשנת 1933/34. ביתנו ברחוב חיים 16 היה מקום המפגש המרכזי של המשפחה. מדי שבת בבוקר היו מגיעים כל האחים והאחיות לבקר את סבתא ינטה ולהחליף חוויות ורשמים. דודה אסתר ובעלה צבי קנטרז'י שהיה מראשוני המתיישבים (דור המייסדים) בחדרה, התגוררו בצריף ברחוב הרברט סמואל פינת רח' הגיבורים בחדרה. מדי מוצאי שבת נהגנו לבקר את הדוד יעקוב שטינדל בעלה של הדודה שרה והשתתפנו בהבדלה שהיה עורך. בשנת 1961 נסע הדוד חיים לארה"ב, לבקר את שני אחיו מושקה ולייבל, לאחר ניתוק של 40 שנה. בערב יום הכיפורים בשנת 1944 ביקשה ממני אמי דבורה לגשת לבית הכנסת ולהביא את סבתא ינטה לאחר תפילת כל נדרי. באמצע הלילה קיבלה סבתא שטף דם במוח ונפטרה. אני שהייתי עדיין ילד, הלכתי בארבע לפנות בוקר להודיע לדודים חיים, זוסיה ושרה על מותה של סבתא. מותה של סבתא היה האירוע העצוב ביותר."

צילומים מתקופת העלייה

רחוב בלפור (חיפה) 1922

החנוני הראשון בהדר הכרמל - תרס"ב 1922

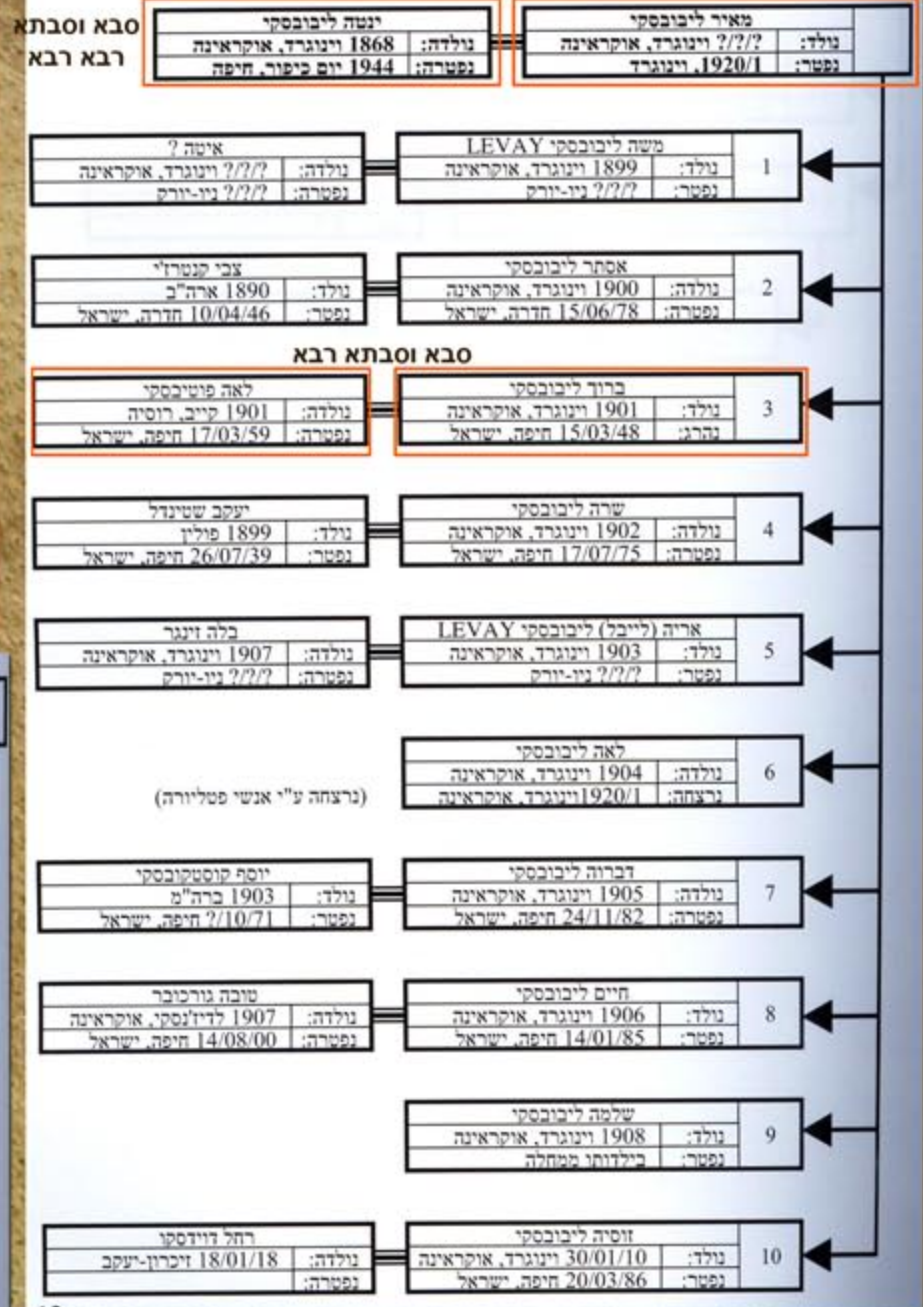
בסמנה האוהלים שהמשפחה התגוררה עם עלייתה ארצה כח' פזנר פינת בלפור

אורליס

שושלת משפחת ליבובסקי

למאיר וינטה ליבובסקי ז"ל נולדו 10 ילדים.
הבן ה-3 ברוך ליבובסקי ז"ל ואשתו לאה (לבית פוטיבסקי) ז"ל
הם סבא וסבתא רבא שלי

שושלת משפחת מאיר וינטה ליבובסקי

סבתא רבא רבא ינטה ליבובסקי ז"ל

סבתא רבא וסבא

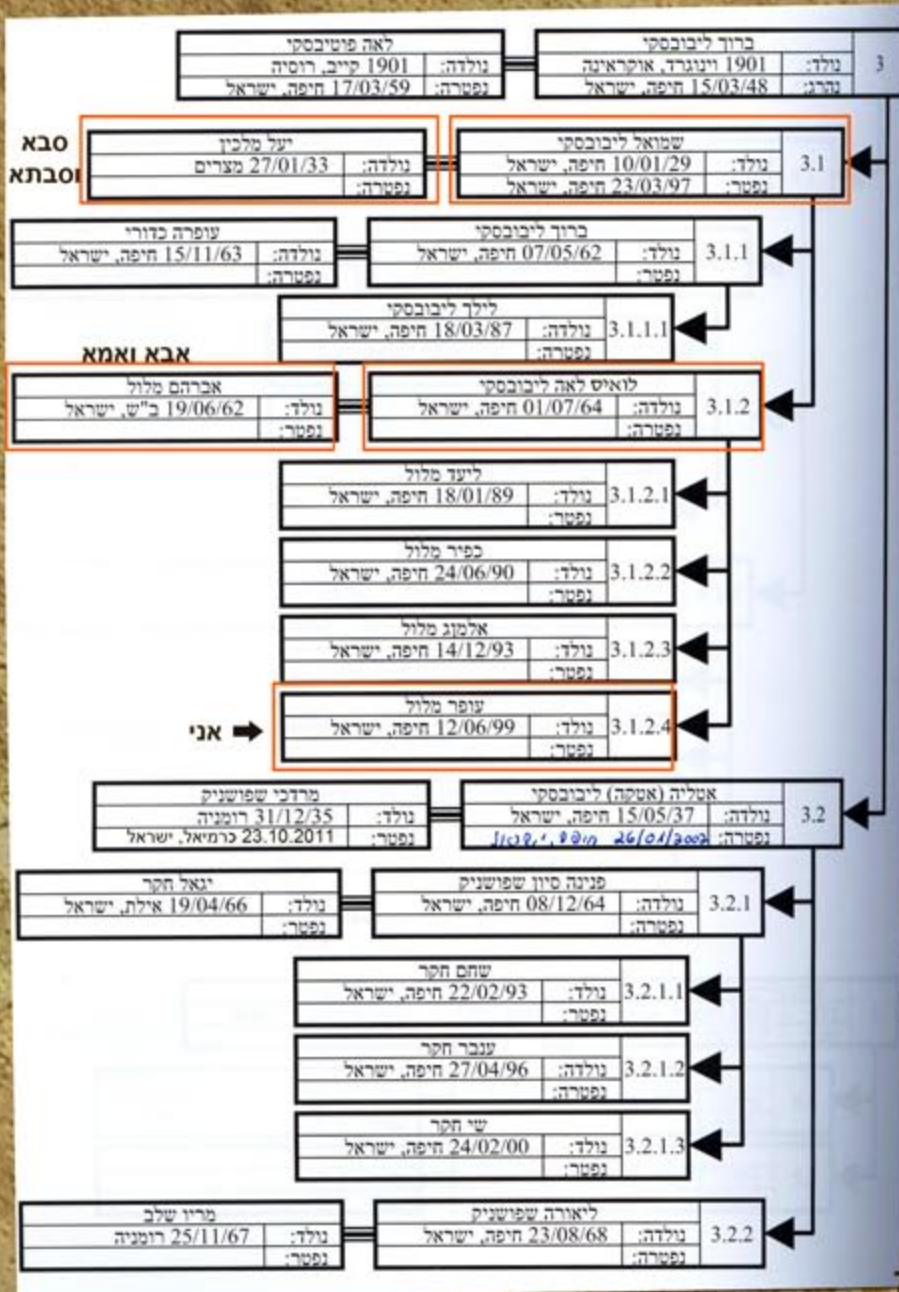
אשה, דבורה וסבתא

סבתא, רחל, חיים, טובה וסבא

אשרת כניסה לארץ - certificate
של סבתא רבא רבא ינטה ליבובסקי

שולח

שולח משפחת ליבובסקי

סבא שמואל ליבובסקי ואחותו עתליה

סבא וסבתא רבא
ברוך ולאה ליבובסקי ז"ל
נישאו ב-1927

תמונה משפחתית

עתליה נישאת למרדכי שפושניק 1956

סבא רבא ברוך ליבובסקי נרצח באדר ב' תש"ח-קבור בבית הקברות הצבאי בחיפה

סבתא יעל

סבתא יעל ליבובסקי נולדה במצרים, להוריה יעקוב וקליר מלכה.

לאחר העליה לארץ ישראל שונה שם משפחתם למלכין.

אביה, יעקב מלכין נולד בסוריה ועקר עם משפחתו למצרים. אמה, קליר מלכין נולדה במצרים, לאחר שהוריה עקרו מלבנון.

אביה של קליר מלכין (לבית כהן) שהוא סבא רבא של אימי, היה רב ידוע בלבנון, ועד היום ישנו בבירות רחוב על שמו, רפאל כהן.

לסבתא יעל שלושה אחים:

יוסף מלכין ז"ל, אשר נרצח ע"י מחבלים ביום י"ב בטבת תשנ"א, 29 לדצמבר 1990.

רפאל (רפי) מלכא, אב לירדן, אורית, ברק וארז, ונפתלי מלכין ורחל הורים לרונית, איריס וקובי.

במצרים גרה המשפחה, הורים וארבעת ילדיהם, באליופוליס (בלטינית עיר השמש) שהיא עיירה הסמוכה לקהיר. הדירה הייתה במבנה של שלוש קומות ונרכשה בדמי מפתח. לא היה נהוג לרכוש דירות, כפי שנהוג כיום בישראל.

סבא רבא יעקב מלכין, היה רואה חשבון, והמשפחה הייתה שייכת למעמד הבינוני.

בבית היו שני משרתים וכן כובסת, ואת הגיהוץ היו שולחים אל מחוץ לבית.

הקשרים עם הגויים היו מצויינים, והם גרו בשיתוף וביחד, ללא הפרדה של יהודים וגויים.

בקהיר הייתה שכונה נפרדת ליהודים.

החינוך היה קפדני מאוד, אירופאי, עם זיכה חזקה לדת. המסורת היהודית נשמרה באדיקות.

הילדים למדו בבית-ספר ללא שייכות דתית. השפה הראשונה הייתה צרפתית ולאחריה אנגלית, ערבית ולטינית.

בית-הספר היה רב שנתי, מגיל הגן ועד כיתה י"ב.

במצרים באותה תקופה היו גם בתי ספר לנוצרים לחוד, ליהודים לחוד, וכן לאיטלקים לחוד.

הבנים בעיקר, עשו בגרות כפולה, גם בצרפתית וגם בערבית.

רוב הנשים היו עקרות בית, התלבשו בלבוש אירופאי ונעזרו בעבודות הבית במשרתים. בזמן הפנוי בילו בקאנטרי קלאב.

גם שאר בני המשפחה היו חברים בקאנטרי קלאב ובילו בו את רוב שעות הפנאי שלהם.

שם המועדון היה: "אליופוליס ספורטינג קלאב", מועדון אנגלי.

חיי המשפחה היו קרובים מאוד. כל המשפחה המורחבת נפגשה הרבה, ובחגים היו חוגגים יחד.

אל זקני הקהילה התייחסו בכבוד רב, ונהוג היה לסעוד אותם בבית המשפחה בהגיעם לגיל מבוגר, ולא כפי שנהוג היום

לשכנם בבתי אבות.

כשהייתה סבתא יעל כבת 12, ניגשה אליה אשה אחת במועדון על שפת הבריכה, ושאלה אותה אם תוכל להחליף שחיינית

בתחרות שחייה של הקבוצה שאחת מחברותיה חלתה.

סבתא ענתה שחייבת היא לשאול רשות מהוריה, וכן ציינה בפני אותה אשה, שהיא אינה יודעת לקפוץ ראש אל המים,

כנהוג בתחרויות שחייה. הוריה הסכימו, ובתחרות פשוט קפצה למים רגיל, ולמרבה הפליאה של כולם, הגיעה ראשונה

בהפרש ניכר, ואף שברה את השיא.

מארגני התחרות היו כל-כך מופתעים, שדרשו לראות תעודת זהות של הילדה, כדי לוודא שזהו אכן גילה.

השנה הייתה 1945, ועד שנת 1952, לפני שעלתה המשפחה ארצה, הייתה סבתא אלופת מצרים בשחייה.

על-כך יעידו עשרות הגביעים והמדליות שצברה במשך השנים.

כיום סבתא יעל, משחקת ברידג' וגם בתחום הזה היא צברה כבר מספר רב של גביעים.

בשנת 1953 החליטה המשפחה לעלות ארצה. כבר אז אפשר היה להבין שהיחס ליהודים במצרים ולך ויחמיר עם השנים,

ויום בהיר יגיע שבו פשוט יזרקו את היהודים ממצרים, כפי שאכן קרה בשנת 1956.

עוד לפני שעזבו את מצרים, הלכה סבתא יעל עם נבחרת השחייה לתחרות במועדון אחר, ועל שעריה היה רשום בגדול:

"הכניסה לכלבים ויהודים אסורה!" כמובן שסבתא (קפטן הקבוצה) לא נכנסה למועדון אנטישמי זה, ואיתה הלכו מן המקום

שאר בנות הקבוצה.

לא ניתן היה לקבל ויזה ישירות לישראל ולכן נאלצה המשפחה להגיע לארץ דרך צרפת.

הם נסעו לאלכסנדריה (עיר נמל), ומשם באונייה למרסיי (צרפת), ומשם באונייה לחיפה.

בארץ השתכנו בקיבוץ חניתה ולמדו באולפן.

שני אחיה הבוגרים יוסי ורפי, עלו כמה חודשים לפני שאר בני המשפחה לארץ, וכשהגיעו שאר בני המשפחה, יכלו לעזור להם.

סבתא מספרת בחיור: כשהגענו לקיבוץ חניתה, יוסי ורפי כבר היו קיבוצניקים לכל דבר.

חבר שלהם, קיבוצניק אחד הגיע עם הרכב להעמיס את המזוודות ושניהם, יוסי ורפי, עזרו לו.

אבא וגם אני ישר קראנו להם ואמרנו להם: תעזבו את המזוודות שהוא יסחוב אותן. כמובן שתשבנו שהקיבוצניק הוא בעצם

משרת-כמו במצרים.

סבתא יעל

עליל

משנת 1953 ועד שנת 1956 הייתה סבתא יעל סטודנטית בבית-ספר לאחיות ב"אסותא" תל-אביב. כשהגיעה סבתא לבית-הספר לאחיות שמה היה אסתר, כפי שנתנו לה הוריה ביום לידתה. אחראית ביה"ס לאחיות, אמרה לסבתא, שיש להם כבר תלמידה אחת בשם אסתר, ולא נהוג שלשתי תלמידות יהיה אותו השם, ולכן עליה להחליף את שמה. וכך הפכה אסתר מלכה ליעל מלכה, ולימים (לאחר נישואיה) ליעל ליבובסקי. סבתא עבדה שנים רבות בבי"ח רמב"ם, כאחראית המחלקה האורטופדית, כאחראית מחלקה פנימית א' ובמחלקת טיפול נמרץ לב.

בשנת 1997 פרשה לגמלאות, ומאז מחלקת זמנה בין נכדיה, הקאנטי קלאב במוצקין, "גלי גיל", ותחביבה המושבע - משחק הברידג'.

סבא רבא יעקב מלכין נפטר ב-28 ליוני 1967, במהלך טיול בשווייץ.

סבתא יעל מספרת שכאשר נפטר מצאו בכיס מקטורנו בצד שמאל, מעל ליבו, תמונה שהחזיק בקביעות של נכדתו שהכי אהב, לאה לואיס, היא אמה שלי. סבתא רבא קליר מלכין נפטרה ב-13 בפברואר 1993.

בערוב ימיה גרה סבתא רבא קליר בבית-אבות בנהריה. ליעד וכפיר (שהיו בני כ-4 ושנתיים וחצי) אהבו לבקר אותה בוילה הענקית ששכנה קרוב לשפת הים בנהריה. תמיד הייתה כל-כך נרגשת בבואם ושמחה לחלק להם שוקולד וסוכריות. רק אחרי שנים, כשגדלו, התברר להם שהמטפלים שהסתובבו בוילה הגדולה שבה שהתה סבתא רבא קליר, היו מטפלים ולא משרתים של סבתא, כפי שסברו אז.

תעודת אזרחות ישראלית
של סבתא יעל
עם שמה המקורי
אסתר מלכה

מדינת ישראל
משרד הפנים - שירותי עליה והתאזרחות
חוק האזרחות תשי"ב - 1952. תקנה 3 (1)

תעודה המעידה על אזרחות ישראלית

תעודה מס' 3490
תעודת זהות מס' 7/741071

אני מאשר בזה כי מר(ת) אסתר מלכה
שנולדה ב... מצרים קהיר... ביום 1933
הוא(היא) אזרח ישראלי לפי סעיף 2(ב) (1)..... לחוק האזרחות. תשי"ב-1952.

סבתא יעל
אחות מצטיינת

סבתא יעל אלופת מצרים בשחייה

סבתא יעל
אלופת ברידג'

סבתא יעל
מקבלת פרס
עובד מצטיין
מטעם
"ידיעות אחרונות"

סבתא יעל בבי"ס לאחיות

סבתא יעל

שולחן

המשרתת מחזיקה את סבתא יעל יושבים האחים יוסי ורפי

סבתא רבא וקליר, בידיה סבתא יעל יושבים האחים יוסי ורפי

סבא וסבתא רבא יעקב וקליר מלכין

סבתא רבא קליר וסבתא יעל בטיול

סבתא רבא קליר וסבתא יעל בברית של כפיר שנת 1990

יוסף מלכין ז"ל בן 60 במותו

יוסף מלכין ז"ל, אחיה הבכור של סבתא יעל יוסי נולד במצרים ב-1930, התגורר בחיפה ועבד כמנהל יחידת הנדסת תעשייה בחברת "דשנים", המפעל בו עובד אבא שלי. במוצאי שבת י"ג בטבת תשנ"א 29.12.1990, נרצח יוסי בדירתו בדקירות סכין ע"י שני מחבלים ערבים מג'נין, שחדרו לביתו בגניבה. בן 60 הובא למנוחות בבית העלמין בחיפה. יוסי מונצח באנדרטה בלוח מס' 57 בהר הרצל. ב-18 באוקטובר 2011, שוחרר אחד המחבלים ב"עסקת שליט" (עסקת שחרור החייל החטוף גלעד שליט. 21 שנים לאחר הרצח) הרוצח/מחבל השני ממשיך לרצות מאסר עולם לא קצוב בזמן, בכלא מגידו.

דוד יוסי ז"ל מחזיק את יעל

בית אמא

לוקסי

סבא שמואל ז"ל וסבתא יעל, נפגשו בחיפה. הם הכירו דרך זוג חברים שלהם. היא הייתה אחות במקצועה ועבדה עם סבתא והוא היה חבר של סבא. ואז הם החליטו להקים בית בישראל. ב-17 למרץ 1960 הם התחתנו.

ב-7 למאי 1962, נולד בנם הבכור, אח של אמא, ברוך ליבובסקי. הוא נקרא על שם אביו של סבא שמואל. ברוך התחתן עם עפרה ונולדה להם בת-לילך. לילך התחתנה עם משה אלקסלסי ויחד הביאו לעולם את בנם ליאם. ב-1 ליולי 1964 נולדה האחיות הקטנה, היא אמא שלי, אשר נקראה על שם סבתא (אם אביה) לאה ליבובסקי.

סבא שמואל ז"ל וסבתא יעל

החתונה של
סבא שמואל ז"ל וסבתא יעל

ההזמנה לחתונה של סבא וסבתא

בית CLAIRE and JACK MALKA	בית LIVOVSKY'S FAMILY	משפחת ליבובסקי	קלרה ויעקב מלכה
request the honour of your presence at the marriage of their children		החברים להזמין את כבוד לחשודך בשמחת כלולות בניהם	
Y A E L and SHMOUEL		י ע ל ש מו אל	
which will be held on Thursday March 17th, 1960 at 5.45 p. m. at the Hekhal Natan-El Temple 43, Herzl Street Haifa		החופה תקיים איזה ביום חמישי י"ח חשו"ס - 1940.נ.17. בשעה 5.45 אחרי בבית ח'כל בתנול רחוב הרצל 43, חיפה	
Cable Address: Livovsky - Malka Kinyan Yan G		הפסן לסברקס: ליבובסקי - מלכה קרית ים נ	

מדינת ישראל — משורר הדעות

138 *

תעודת נשואין - 11191 -

פרטים אישיים	הבעל	תאשה
הזוג	לבובסקי	מלכה
שם המשפחה	סמאל	יעל
השמות הפרטיים	יהודי בתן / לוי / ישראל	יהודיה
העדה (הדת)	10.1.1929	1933
תאריך הלידה	נהג	אחות
משלח היר הנוכחי	חיפה בר-גורא 14	ק. ים ג' בלוק 34
מקום המגורים לפני הנשואין	642005	741071/ז
מס' תעודת הזהות	לבובסקי ברוך	מלכה יעקב
ההורים	" לאה	" קלרה
שם המשפחה והשמות הפרטיים של האב	נפטר	קרית ים ג'
שם המשפחה והשמות הפרטיים של האם	נפטרה	"
מקום מגוריו של האב	-	מקיד
מקום מגוריה של האם	-	-
משלח ידו של האב	עד א	עד ישראל פסטינגר
משלח ידה של האם	אליעזר טיאנו	
העדים		
שם המשפחה והשמות הפרטיים		
משלח היר		

הריני מאשר בזה כי הנשואין של הווג הב"ל

נערכו ב..... ח י פ ה
(מקום החופה)

אור. ליום חמשה עשר לחודש אדר.

שנת חמשת אלפים שבע מאות... **ועתה**.....

(שבעה עשר למרחץ) 60 (19...)
(תאריך לועזי)

מזל טוב יפה יצא

הכתובה של סבא שמואל ז"ל וסבתא יעל

ב"ה

0 0 0 0

ידנו ה' את האשה הבאה אל ביתך
ברחל ובלאה

אשר בנו שתיהם את בית ישראל ועשה

כלל =

72A גלגל צלילי לחודש בשבת

שבע מאות ו' אלף ב' מאות כ"ב
לברית הנוגעת למען שאנו מונים מה עתה חיסוף תור
אמר להדא

[illegible]

אחריות שסר כתובתא דא. נדוניא דין ותוספתא דא קבילית עלי ועל ירתאי בתראי
רג נכסין וקניגין דאית לי תחת כל שמיא דקנאי ודעידא אנא למקנא נכסין דאית להון אחריות
ובלהון יהון אחראין וערבאין למרע מנהון שסר כתובתא דא. נדוניא דין ותוספתא דא
על כתפא. בחיי ובתר חיי מן יומא דגן ולעלם. ואחריות וחומר קסער כתובתא דא. נדו
בכל עליו מר שמיהא בן יוש' ברוק ניה חתן דגן כח
ותוספתא דנהיגין בבנות ישראל העשין בתקון חז"ל דלא כאספכתא ודלא כשנפסי דשטרין. בבי
קניגא מן מר שמיהא בן יוש' ברוק ניה
יהא אסתר ב' יוש' יצחק מר
א על כל מה דכתוב ומפורש לעיל במנא דכשר למקנא ביה. והכל שריר בריר וקיי

נאום	אנשי צבא קוארטרס ליאון	עד
נאום	ישראל בן דבורה חנה	עד
החתן מודה על כל הנ"ל ובאשר גם אני על החתום, יום ה'ג' נאום		

הרבנות הראשית חיפה

מס' התיק _____ מס' תעודת גשואין _____

בית אמא

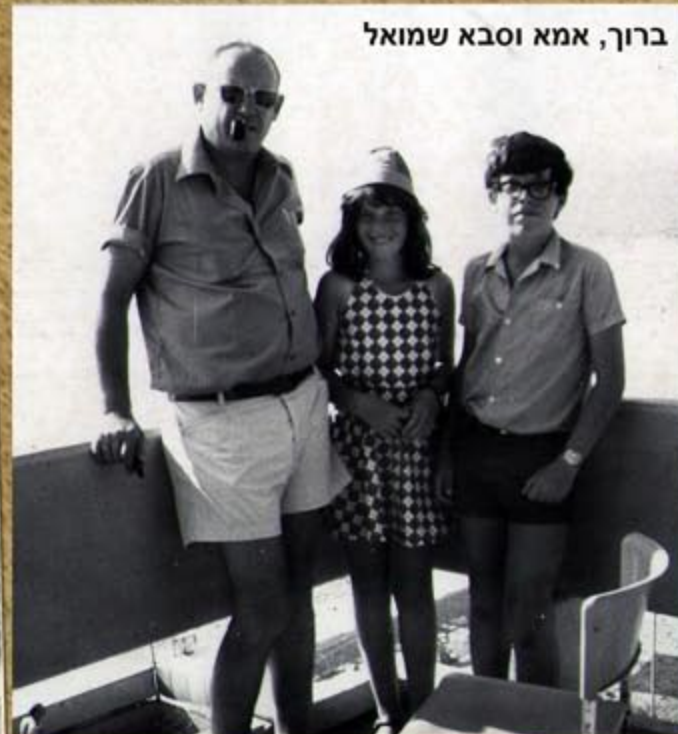
אמא, סבתא, ברוך

סבתא, ברוך, סבא, אמא

סבתא רבא קליר ואמא

סבא שמואל ואמא

ברוך, אמא וסבא שמואל

אלמוג נולד רמב"ם חיפה, 1993

בית אמא

תמונות משפחתיות

לילך

ברוך ועפרה ליבובסקי
נישאו ב-28.12.1986

בר-מצווה של ברוך, עומדים: אמא, ברוך, סבתא סבא

ברוך ואמא

לילך ואמא

משה, סבתא יעל, לילך, ברוך

ליאם-הבן של לילך ומשה אלקסלסי
הנכד של ברוך

מתכונים מהמטבח המצרי

עלה פול

פול-נקרא בערבית מדמש

משרים את הפול, לילה שלם במים. מבשלים במים, הרבה זמן, עד שמתרכך (היום אפשר בסיר לחץ), עם מעט שמן וסודה לשתייה. בתוך הסיר מוסיפים ביצים, אשר עם הבישול הארוך יוצאות קשות וחומות. לכל סועד מגישים פול עם ביצה קשה בקערה עמוקה, ועל השולחן שמים:

שמן זית
כמון
שום
בצל ירוק
כוסברה יבשה, פטרוזיליה
לימון טרי

כל אחד מתבל לפי טעמו ואוכל עם פיתה. במצרים היו קוראים לארוחה הזו ארוחה של עניים, וזאת בגלל המחיר הזול של מרכיבי הארוחה. בבית סבתא יעל היו אוכלים פול ביום הכביסה. אומנם הייתה כובסת שעזרה, אולם בשל עומס העבודה באותו יום, בישלו פול, שאינו דורש הכנה רבה.

מלוחייה (מרק)

המרכיב העיקרי של מרק זה, הוא צמח המלוחייה. תולשים את עלי המלוחייה מן הגבעול, רוחצים היטב ומניחים על מגבת לייבוש, כשעתיים. לאחר מכן חותכים העלים, דק דק, בעזרת סכין מיוחד רב להבים, או כיום בעזרת מעבד מזון. מכינים סיר מרק עוף, ובתוכו כנפיים, סלרי, עגבניות טריות ובצל שלם. כשהמרק מוכן סוחטים היטב את מיץ הירקות אל תוך המרק, שומרים חצי בצל ואת היתר זורקים.

לוקחים: 3 כפות כוסברה יבשה טחונה חצי ראש שום קצוץ ואת חצי הבצל, ששמרנו מהמרק מערבבים הכל יחד, ומטגנים כמה דקות במרגרינה. את התערובת שופכים למרק שהכנו, מוסיפים את עלי המלוחייה הקצוצים ומבשלים כ-5 דקות. סבתא, גם מוסיפה קוביות בשר להעשרת הטעם.

פלאפל מצרי-טעמיה

החומרים:
פול יבש, שבור, ללא קליפה-מושרה במים ללילה
חצי חבילה פטרוזיליה
חצי חבילה כוסברה (או כוסברה יבשה)
בצל ירוק-חבילה
8 שיני שום
חצי ככר לחם לבן או חלה
מלח
כמון

• אם אין פול יבש, אפשר לשים במקום חצי ק"ג גרגירי חמוס
• ואז, במקום בצל ירוק-יש לשים 3-4 בצל בנוני רגיל.

טוחנים את כל החומרים יחד לעיסה אחידה. יוצרים קציצות שטוחות, ומטגנים בשמן עמוק.

קובה-במצרים קוראים לה קובבה

משרים חצי ק"ג בורגול דק במים כחצי שעה. סוחטים היטב את המים מן הבורגול שיישאר יבש. מוסיפים 2 פרוסות לחם שחור ו-2 כפות קמח. כדי שהעיסה תצא אחידה, רצוי להעביר אותה במכונת בשר. המילוי:

לטגן בשמן בצל עד שיהפך לשקוף. להוסיף בשר טחון ולפורר במזלג. להוסיף: הל פלפל שחור פלפל אנגלי מעט קינמון כורכום מלח מעט מים, ולבשל הכל כ-10 דקות בסיר לחץ.

את בצק הקובה מכדררים לכדורים קטנים, וכל אחד מהם מחזיקים ביד אחת ועם אצבע (רטובה) של היד השנייה יוצרים גומה עמוקה בכדור. משתדלים שדפנות הבצק יישארו כמה שיותר דקות, אבל לא יהיו חורים. את הגומה ממלאים במילוי הבשר, סוגרים ומטגנים בשמן עמוק.

פאזל החיים

שורשים

כא אהב ואהב מאיתנו בנוי ומורכב מאלפי אלקים
יש בהם ששואטים ויש שנכנסים,
יש בהם עצובים ויש כאלו שמחים,
יש מהובס שמחים ויש שמורמים.
אבל אלק ביצירת האדם יש מטרה,
אפיתים היא דומיננטית אפיתים היא אבירה,
אך אכל אלק יש אפקיד והשפעה,
על מבנה האישיות- אצוהי אכאית הכריאה.

אם נדע אצרח את כל האלקים בצורה נכונה
נקבל שמוח והרי הצלחנו להגשים את המשימה!

סיכום

שורשים וכנפיים/אמנון שמוש

"...העצים מפסידים כל-כך הרבה,

כשהם תקועים באדמה ואינם יכולים לרחף ולראות

את היער הגדול שהם חלק ממנו.

הציפורים שעל העץ, שזכו ויש להן כנפיים,

חסרות אחיזה בקרקע,

וקניהן תלויים בחסדיה של רוח סערה

ובחוסנו של העץ שבסתר כנפיו הן חוסות.

על כן,

כשאהיה גדול אני רוצה להיות

אדם עם שורשים וכנפיים..."

למדתי מעבודה זו המון.

מעבר לפרטים שונים ומעניינים, שהם המרכיב לשושלת המשפחתית שלי, הרחבתי ידיעותי בהיסטוריה של מדינת ישראל ושל העם היהודי.

למדתי יותר על נושא האנטישמיות, ומתוך כך, מבין אני היום יותר, את חשיבות הקמתה של מדינת ישראל והמשך קיומה היום ובעתיד.

לעם היהודי אין ארץ אחרת.

בכל מקום בעולם יצביעו עלינו כעל יהודים.

חשיבות ידיעת שורשינו, היא מכרעת לקיומנו.

אם לא נדע ונכיר את תולדות משפחתנו ועמנו, עלולים אנו להתבולל בין הגויים בארצות השונות, ולזלזל בקיומה ההכרחי של מדינת היהודים.

העבודה הייתה ארוכה ומורכבת, אך בדיעבד, מהנה.

עכשיו כשאני יושב לכתוב את דברי הסיכום, אבן נגולה מעל לבי.

עבודת ה"שורשים" הושלמה!

שבועות ארוכים של עבודה מאומצת הגיעו לקצם. חששות מאיך ומה לכתוב, איך לערוך, לעצב ולכרוך.

זכיתי לתעד את משפחתי, דורות אחורה, במלל ותמונות.

זהו מסמך שיישמר איתי לעד, ובעוד שנים, בטוח איהנה לדפדף בו עם ילדי ונכדי.

עבודה זו שונה ומיוחדת, בני המשפחה הם הספרים.

הסיפורים, החוויות והתמונות יוצרים אלבום משפחתי, המספר את ההיסטוריה של המשפחה.

ההיסטוריה אינה מילה יבשה, אלא הרכב של תמונות, סיפורים וחוויות.

ההיסטוריה כזאת אפשר לאהוב, כי היא נוגעת לי.

היא סיפור משפחתי, שילווה אותי בעתיד!

עופר מלול

בן 13

מקורות

על ענפים

- אטלס
- אינטרנט
- אנציקלופדיה בריטניקה
- האנציקלופדיה העברית
- ראיונות עם בני משפחה
- ספר השורשים "שושלת משפחת ליבובסקי" מאת: מאיר לבבי
- עבודות השורשים של אחי: ליעד, כפיר, אלמוג
- אלבומי תמונות משפחתיים

שורשים

הוראות לכתיבת עבודת שורשים

סדר
מסלול

קרית החינוך העירונית "אודם"
קרית מוצקין

חטיבת עייש "יונתן נתניהו" רח' דקר 11, ת.ד. 3367 מסי ביזס 344374; טל: 04-8742042; פקס: 04-8740617

גם שאינו זוכר את צפרו המורה שלו דף וצתיקו לו פצפץ

יגאל אלון

אילון צמרתו בשמים,

ושורשיו באדמה.

תבוא סערה,

תהרס/הצמרת/אך השורשים

יצמיחו אילן חדש

צא ולמד

חקור את השורשים,

דע את האילון כולו,

ואהוב את הצמרת.

"אבות עטרה לבנים
והבנים עטרה לאבותם"

מסכת אבות.

הוראות לכתיבת עבודת שורשים

קרית החינוך העירונית "אורם"
קרית מוצקין

חטי"ב ע"ש "יונתן נתניהו" רח' דקר 11, ת.ד. 3367 מסי' בייס: 344374 טל: 04-8742042 פקס: 04-8740617

**אנו חוליה בשרשרת של עם
עבודת שורשים - סיפור משפחתי, בית אבותיי, אילן המשפחה.**

מטרות העבודה:

- ❖ להכיר את תולדות המשפחה על שורשיה והסתעפויותיה
- ❖ לאסוף אינפורמציה ולחקור את תולדות המשפחה
- ❖ לראות ולהבין שסיפור המשפחה הוא חלק מהיסטוריה של עם ישראל - אני חוליה במשפחתי והמשפחה חוליה בעם
- ❖ להעמיק את הקשר בין התלמיד ומשפחתו והזהות היהודית.
- ❖ לחזק את הקשר המשפחתי בין הילד ובני המשפחה השונים

1. מבנה העבודה:

- עמוד השער
- כותרת העבודה
- שם המגיש
- כיתה
- תאריך עברי ולועזי של הגשת העבודה

2. הקדמה:

הצגת המטרות אשר הצבתי בפני לקראת העבודה וציפיותי מהעבודה. בסיום ההקדמה נהוג להתייחס למי שעזר וסייע בהכנת העבודה.

3. תוכן העניינים:

שמות הפרקים, מספר העמודים בו מתחיל כל פרק רשימת התמונות, מפות, תעודות המצורפים לעבודה

4. מבוא:

הגדרת הנושא - מהי עבודת שורשים בעיקבות השיחות בכיתה, הסבר על דרך העבודה (האם העבודה נערכה בעזרת ראיונות, סיכומים, קריאת חומר וחיפוש מסמכים, תמונות תעודות וכו').

5. גוף העבודה: (הדרכה לגוף העבודה ראה בנספח)

החלק העיקרי של העבודה. בית אימי - סבא, סבתא, דודים ודודות, השייכים למשפחתה של אימי בית אבי - סבא סבתא דודים ודודות השייכים לבית אבי בית הוריי - אבי ואמי, אחיי ואחיותיי, אני - תולדות חיי לגוף העבודה יש לצרף במקומות המתאימים, תמונות, מסמכים, הזמנות, כרטיסי ברכה, יומנים וכו'.

6. אילן היוחסין:

אפשר ליצור אילן אחד משותף, או אילנות נפרדים לכל בית סבא. באילן היוחסין רושמים את שמות בני המשפחה לאורך הדורות, אחורה עד כמה שניתן וידוע, ניתן להוסיף תמונות לזיהוי ליד שמות וכן תאריכי לידה ופטירה ומקומות המחיה של האנשים.

7. סיכום:

הסקת מסקנות מהעבודה, הרגשות והחוויית מעשיית העבודה. ניתן גם להתייחס

שורשים

הוראות לכתיבת עבודת שורשים

לתהליך העבודה עצמו מהלך הפגישות, קשיים לקראת הפגישות, חששות, הנאות
הקשורות לדרך לתהליך ולתוצאות העבודה

8. **נספחים:**

צרוף מסמכים שלא הוכנסו לעבודה גופה

9 **רשימת מקורות** - ספרי העזר בהם השתמשת לצורך כתיבת העבודה

זכור! - את העבודה יש להגיש בקלסר בדפי פרליו הכריכה והעיטוב לפי טעמו האישי של כל מגיש

את העבודה יש להגיש עד לשבוע שבין: 23/3/12 לפני חופשת פסח.

עבודות נבחרות תוצגנה בתערוכה

הוצרתי עם מנת מחקרי עם כתיבת העבודה יש להגיש
טיוטות לא מחוקות הכינה בארכיון ההאים:

1) אני - תחבול חיי : עד גמלת צצממו

2) בוג חלמי : עד גמלת ילד

3) בוג אימי : עד גמלת פכחואר

4) בוג אבי : עד גמלת מר

עצוב וצריכה סיכום של העבודה: עד גמלת
חוצה מר.

תכנית בני מצווה ערוכה על ידי חיה ומשה רוזנבלום
נספח לחדרנה לעבודת שורשים

הוראות לכתובת עבודת שורשים

נספח

העבודה אמורה לכלול:

- ❖ פרטי המשפחה: שמות, תאריכים, מקומות לידה, נישואין, פטירה וכו'.
- ❖ ארצות מוצא – מבט גיאוגרפי כללי, היסטוריה כללית של ארץ המוצא.
- ❖ ראיונות עם בני משפחה
- ❖ צילומים, תעודות, מסמכים, (יש להוסיף כתוביות והסברים לידם).
- ❖ אירועים היסטוריים שהשפיעו על חיי המשפחה
- ❖ סיפורים משפחתיים
- ❖ מפת נדודים של המשפחה
- ❖ חוויות מהעלייה לארץ ישראל.
- ❖ תרומת המשפחה להגשמת החזון הציוני והקמת מדינת ישראל.
- ❖ מנהגים משפחתיים בימי חול וחג.
- ❖ מתכונים אוכל מאופיינים ומיוחדים
- ❖ פריטים ייחודיים המשקפים את ההווי המשפחתי

לפניך אוסף שאלות שיעזרו לך לארגן את המידע. השאלות הן רק נקודות לשיחה ולראיונות השונים. במהלך הראיון הקשב היטב לנאמר לך ואח"כ סכם את הדברים הנראים לך חשובים. העבודה יכולה להיכתב בצורה של ראיון, שאלות ותשובות או כסיכום. בגוף ראשון או שלישי בזמן הראיון תן למראיין לספר את דבריו בקצב שלו, גלה סבלנות ועניין בנאמר. אל תדחק בו.

שם פרטי ומשפחה, אם היה שינוי בשם הפרטי או שם המשפחה – מה היה השם המקורי, ומדוע השתנה? שמות ההורים של המראיין, שמות אחים ואחיות, סבים וסבתות. שנת הלידה ומקום הלידה.

מקום המגורים בארץ המוצא:

תאור מקום המגורים – סוג הישוב, קהילה קטנה, כפר, עיירה קטנה או גדולה, עיר וכו'. הנוף באזור המגורים. האם הוקצתה ליהודים שכונה נפרדת בישוב? דיור בבעלות פרטית או בשכירות.

מצב כלכלי של המשפחה – מה היה המצב הכלכלי של המשפחה בארץ המוצא, מה היו הפרנסות העיקריות של בני המשפחה בפרט ושל היהודים בכלל.

יחסי שכנות עם הגויים – מה הקשרים החברתיים בין היהודים לגויים בכלל ולמשפחת המראיין בפרט.

חינוך – אלו מוסדות חינוך היו קיימים בארץ המוצא? לילדים, לנשים ולגברים. האם היו מוסדות חינוך מיוחדים ליהודים? האם היו מוסדות להשכלה גבוהה? מה הייתה אפשרות היהודים ללמוד שם?

הילדות בארץ המוצא – האם היו קיימים מוסדות מיוחדים לילדים כגון טיפת חלב, מרפאות לילדים וכו' האם הילדים עבדו, בבית או מחוצה לו, ומאיזה גיל עזרו בפרנסת המשפחה באילו משחקים שיחקו הילדים בארץ המוצא? מה היה היחס של המבוגרים אל הילדים. מה היה מקום הילדים במשפחה?

מעמד האישה – כיצד התלבשו הנשים? במה הן עסקו? האם קיבלו השכלה פורמלית? מה היה מעמד האישה בבית, האם הנשים היו פעילות בחיים הפוליטיים והציבוריים?

מעמד הזקנים – כיצד התייחסו אל הזקנים במשפחה ובקהילה? האם הזקנים חיו במסגרת המשפחה או במסגרת מוסדות לקשישים בקהילה?

הוראות לכתיבת עבודת שורשים

מוסדות הקהילה היהודית-האם הייתה הנהגה יהודית של הקהילה? מה היו מוסדות הדת של הקהילה? מה היו מוסדות הרווחה? ומה היו המוסדות התרבותיים?

יחסים עם שכנים לא יהודים- מה היה היחס של השלטונות לקהילה היהודית? האם היו תקנות מיוחדות ליהודים? הגבלות או היתרים? האם שותפו היהודים במוסדות העירוניים. או הממשלתיים בארץ המוצא? האם גויסו היהודים לצבא? האם ידוע לך על היהודים שהשתתפו במלחמות במסגרת ארצות המוצא?

מנהיגים- מי היו השליטים והמנהיגים - יהודים ולא יהודים - שהשפיעו על חיי הקהילה? - ציין שמות של מנהיגים, רבנים, צדיקים פייטנים עיתונאים, סופרים, זמרים, מוזיקאים ואומנים אחרים וכו'.

פתגמים, אמירות ביטויים מיוחדים- מה היו שפות הדיבור בארץ המוצא? האם ליהודים הייתה שפה משלהם? האם ידוע לך או זכורים לך ביטויים מיוחדים, בדיחות או קללות. אמרות חוכמה וכו'.

שעות הפנאי- מה ידוע לך על צורת הבילוי וניצול שעות פנאי בארץ המוצא?

מאכלים מיוחדים- סוגי מאכלים המיוחדים לארץ המוצא, מאכלים המיוחדים ליהודים, מאכלים המיוחדים לשבת או לחגים השונים

לבוש-מה היה הלבוש האופייני בארץ המוצא? האם היה לבוש מיוחד אופייני למבוגרים, לגברים, לנשים, לילדים? האם לבוש היהודים היה שונה מלבוש שאר תושבי הארץ?

מנהגים מיוחדים במעגל השנה ובמעגל החיים- מה ידוע לך על מנהגי חתונה, לידה, ברית מילה, בר מצווה, ואבלות בארץ המוצא? מה ידוע לך על מנהגי החגים והמועדים המיוחדים לקהילה. האם ידוע לך על שיטות ריפוי עממיות המיוחדות לקהילות המוצא?

הקשר להקמת המדינה- היכן הייתי בשעת הקמת המדינה, מה ידעתי על הכרזת המדינה, ובכלל על ישראל?

העלייה לישראל- מה הייתה שנת העלייה לישראל, מה היו הסיבות לעליה לארץ? האם ידוע לך על קיומם של ארגונים ציונים חשאיים ואו שלוחים מא"י בארץ המוצא? כיצד התבצעה העלייה בפועל? ברגל, ברכב, במטוס אונייה וכו' האם העלייה הייתה במסגרת חוקים או בגנבה? מה הקשיים שהתעוררו לפני העלייה לארץ? ובמהלכה? האם היו כאלו מבני המשפחה שעלייתם ארצה נמנעה? ומדוע? מה היה המקום הראשון בארץ שאליו הגעתם? מה היו העיסוקים העיקריים של בני המשפחה עם העלייה לארץ?

וכיום- מה שפת הדיבור בבית היום? מאכלים אופייניים בבית, הלבוש שלי ושל בני המשפחה, צורות הבילוי

אירועים - בארץ ובעולם שקרו בתקופתך

הוראות לכתיבת עבודת שורשים

אני - תולדות חיי

כתוב על תולדות חייך עד היום. התייחס לנקודות הבאות:

- ❖ פרטים מזהים
- ❖ שם, מקור השם, משמעות השם, שמות נוספים, שמות חיבה
- ❖ גיל
- ❖ שנת לידה
- ❖ משקל בלידה
- ❖ מקום הלידה
- ❖ מקום מגורים
- ❖ מין
- ❖ גובה
- ❖ משקל
- ❖ תאור חיצוני
- ❖ תכונות פנימיות - אופי, במה אני גאה, על מה קשה לי לסלוח, מה מפחיד אותי, מה מעצבן אותי, מה משמח אותי, מה גורם לי להיות מתוח, מה הביך אותי, במה אני מתבייש, מהן חולשותיי, התכונות החזקות שלי
- ❖ מה אני אוהב - מקצועות הלימוד, סוג ספרי קריאה, תוכניות טלביזיה סוג סרטים משוררים, סופרים, שחקנים, זמרים, אישים, גיבורים היסטוריים, צבעים, עונות השנה, ריחות, מאכלים, חברים קרובים וכו'.
- ❖ מה אינני אוהב,
- ❖ תחביבי בשעות הפנאי, חוגים וכו'.
- ❖ חובותיי במסגרת הבית, במסגרת ביה"ס
- ❖ הפינה האהובה עלי, בבית, בשכונה או בעיר
- ❖ חוויות מיוחדות, זיכרונות מיוחדים.
- ❖ שינויים שחלו בזמן האחרון
- ❖ העתיד, מה הייתי רוצה לשנות בי או בסביבה הקרובה שלי. באילו תחומים אני רוצה להרחיב את ידיעותיי, היכן אני רוצה לטייל, את מי לפגוש
- ❖ אירועים בארץ ובעולם שקרו בתקופתי
- ❖ הוריי אחיי ואחיותיי
- ❖ יהודי/ישראלי לגביי

הוראות לכתיבת עבודת שורשים

אנו חוליה בשרשרת של עם

עבודת שורשים

קריטריונים לבדיקת עבודת שורשים
לכותב העבודה, תלמיד כיתה ז'

כדי ליצור אמות מידה אחידות לבדיקה ולהערכת עבודות השורשים של כל תלמידי כתות ז', מוצע
לך בזאת להיעזר בדף הקריטריונים

עבודת התלמיד תיבדק מארבע כיוונים /

תוכן – מידת הפירוט וההרחבה, מידת ההליכה אחורנית מבחינת הדורות, מידת ההתעמקות
במסירת המידע ומידת העיסוק בכמה שיותר נושאים

מבנה – מידת היות העבודה ערוכה על פי תקן עבודות כפי שניתן בהדרכה, תוכן עניינים, הקדמה,
מבוא, כותרות, גוף העבודה וסיכום

נספחים – מידת התייעוד הנלווה לעבודה: תמונות, מסמכים, מכתבים, קלטות, תעודות ומוזכרות.

עיצוב – עיצוב הכריכה, עיצוב השערים למדורים, הכותרות, ארגון אילן היוחסין, עריכה מיוחדת
אן ייחודית של דפי העבודה, וכן אסטטיקה כללית.

עמידה בלוח זמנים, מסירת העבודה עד המועד הנדרש

את דפי ההדרכה לעבודה יש לצרף לעבודה עצמה – בסוף

זכור,

עבודה זו שונה ומיוחדת, בני המשפחה הם הספרים הסיפורים החוויות והתמונות יוצרים אלבום
משפחתי המספר את ההיסטוריה של המשפחה היסטוריה היא לא מילה יבשה, אלא הרכב של
תמונות, סיפורים וחוויות.
היסטוריה כזאת אפשר לאהוב, כי היא נוגעת לי היא סיפור משפחתי, שילווה אותי בעתיד

עבודה מהנה!

D: גובי בנות העבודה שורשים וכו' מנוח.doc

הערכה עבודת שורשים

שורשים

תאריך:

שם המחנכת:

LOUI STUDIO
Online virtual design service for all ages and budgets

[Http://www.louistudio.co.il](http://www.louistudio.co.il)